

Erdoğan Ergin

- şiirler -

Yayın Tarihi:

07.10.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Erdoğan Ergin

Şair, 1977 Yılında Kastamonu'nun Azdavay ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Kastamonu Göl Anadolu Öğretmen Lisesi bitiren şair, önce İstanbul Üniversitesi Biomedikal Cihaz Teknolojisi Bölümünü daha sonra Marmara Üniversitesi Okulöncesi Eğitimi bölümünü bitirdi.

Halen İstanbul Kağıthane'de MEB'e bağlı bir okulda çalışmakta.

Şair evli, Yasemin Sıla, Yağmur Duru ve Yüstra Mina adında Üç kız çocuğu babasıdır.

Otuz Geç Değil Şiirinden alıntı
düşünüyorum, hayal ediyorum bazen
bu kadar geç mi bir çok şey için
hala zor mu ip atlamam?
ya da seksek oynamam sokakta
dondurmayı yemem, bir ağacın dibinde
ele ele dolaşmam sevgilimle

otuz geç değil bir çok şey için
en azından oturup kızımı sevmek için

*******Hasretlik Üzerine***** Azdavay**

Çocuktı, öyle böyle değil
Ta ip atlamayı öğrenmeden önce
ELine üngendire tutmayı bilmeden önce
Yalın ayak harmanlarda koşarken
Düğenin üzerinde taş niyetine oturmak için dedesinin gözlerine ağlamaklı bakarken
Kömüşleri sırtlarında ağır ağır çayırlara otlamaya giderken
Amcasının oğlu Rasim'in bostan şırampolarından tekerlek yaptığı yaşlarda
İbrahim'in dedesinden habersiz okuldan kaçıp traktörün takviyesinde giderken
Seyin ağanın, Bahattinin, Kör Memet'in nam saldığı
Şevket Ağa'Nın Cip'inin köylerin tozlu topraklarında hasta taşıdığı zamanlar
Çocuktı, öyle böyle değil, kapkara tenli, pırıl pırıl bir çocuk
İşte o günler girmişti içine Azdavay sevdası

Önceleri,
Çarşamba günleri pazar yerinde kara lastikleriyle
İstanbul'dan gelme kahverengi takım elbisesinin giyip
Salına salına Aşıklara Köprüsünde beklemek gibi bir şeydi
Ya da dedesinin aldığı balık krakerleri sığır yanında yemek

Sonraları,
Hasret oldu içinde, çocukluğunun yaz günleri
Helvacı çayında yüzmek, Saray'da balık tutmak
ve sanki bağırırçasın eylül sonunda Dönelge toplayıp
Dokuz ay sonraya dönüp gelmek

Sonra o günü hatırladı
Pencerenin önünde kumrulara yem atarken yakalanmıştı
Amansızdı hastalığı, geçmek bilmez bir yara
Küçüklüğünde yakalanmış, erginliğinde azmıştı
Ve bir bardak ıhlamurdu ilacı temmuzun ortasında
Bir kaşık bal, biraz Ilgarin kokusu; azıcık Şelalesinin suyu
Gitmedikçe derinleşti,
Geçmedikçe Aşıklar Köprüsünden azdı
Bu Ramazan öncesi Azdavay Hasreti hastalığı

Erdoğan ERGİN
Temmuz 2010

Erdoğan Ergin

***-*-*Eski-Yeni**

Kim demiş unutmam diye?
Etten duvar örölmüş zihnine
Yenisi geldikçe eski bildiğinin yerine
Eski diyorsun şimdiki yeniye
Sanıyorsun ki yazılmışsın her bir sinir hücreğine
Yok oluyorsun ilk iletide

Aslında unutmak güzel şey, unutulmak kötü
Mesela unutursun komşuya söylediğın kötü sözü
Ama unutulmak öyle mi?
Sabah kalktın, unutmuş bütün bildiklerin seni

Daha kötüsü yeni olmak birinin zihninde
Eskiyle kıyaslanmış bir sürü cümle
Biraz dünündensin birinin, biraz yarınından
Eski oluveriyorsun kendin olduğun an

Ben kendimim bir çok kişi için
Unutan unutsun beni
Yeter ki olmayayım yeni
Biliyorum sonu hep eski

2010

Erdoğan Ergin

*****Zor*****

Fırıncının taş fırından ekmeği çektiğinde
Yorgun kollarıyla elinde küreği
Ak-pak olmuş saçlarıyla
O sıcacık ekmeği elini yaka yaka atışı gibi

Küçük bir çocuğun sobanın üstünde duran
Yarısı kararmış, yarısı sulanmış bir mantarı
Eski kuzinenin sapından tutunarak çıktığı yerden
Bir çırpıda üfleye üfleye fırlattığı gibi

İlk defa kumsallarda yuvarlanan yaşlı bir kadının
Ayaklarını seke seke kumların üzerinden
Fistanını dizine kadar çekerek
Korku ve telaşla denizin soğuk suyuna ayağını bastırıp çektiğı gibi

Ağların dallarında tüm cıvıltısıyla şarkı söyleyen serçenin
Abahtan çocukların yere döktüğü çekirdek kabuklarını
Bir taştan diğerine atlaya atlaya almayı düşünürken
Kanatlarının sesini kalbini sesine denk düşe düşe insanlardan kaçması gibi

İçimdekileri bıraka bıraka küçük bir odada
Onca yaşadığım güzel şeyleri zihnime ata ata
Şanki hiç dönmeyecekmişim gibi
Öylece bırakmak ne zor

Erdoğan Ergin

****Ama Aşk Olmalı**

"Söze 'ama' diye başlayacaksan,
Girme aşk yoluna! "

Böyle bir cümle yazılı duvarda
Öyle alelade akıldan geçmiş gibi
Ya da günlerce akla ziyan sorular sormuş gibi
Aması çok ilişkiler yaşamış gibi
Oysa insanın sevmek için mazereti olmamalı
Yalın olmalı aşk,
Garipse melisin önce kendini,
Az az girmeli aşk düşüncesi zihnine
Hani desem her gün azar azar tüketmeli seni
Tiryakisi olmalısın,
O olmadı mı, aç kalmalısın, susuz kalmalısın
Karnına derin ağrılar girmeli
Doğum acısı çeker gibi

Azıcıkta biçimi olmalı aşkın
Az ama öz yazılmış şiir gibi
Hikayeden devşirme roman gibi
Biraz vişne tadı bırakmalı damağında
Onunla ilgili tüm kararlarında,
Pozitif ayrımcılık yapmalısın
İlla aşk demelisin mesela
O güne kadar kıymeti biçilmez ne varsa senin için
Bir değeri olmalı ondan sonra

Sonra keyifli olmalı,
Çayın son yudumunu alıyormuş gibi
Kumsalda en kızgın kumdan, en serin suya atlıyormuşçasına
Ya da tabloları ilham veren bir ormanda salına salına dolaşıyormuş gibi
Bir fıkrayı ilk defa okuyormuş gibi
Yerli filmde iki sevgilinin imkansız aşkının kavuşmasını seyreder gibi

Ama aşk olmalı
Aşk olmalı ama
Ama olmalı aşk
Sonra nasıl anlam katardık hayata

Erdoğan Ergin

****Aralanmadı Perdeler****

hüzzamlı bir şarkı çalıyor eski plakta
koltuğunda oturmuşta, siliyor göz yaşını
eskimiş kağıt parçalarını karıştırıyor
bulupta bakacak, ona ait ne varsa

zaman ne de çabuk geçermiş,
bilmek mi hayatı? faydasızlıkta işte

ben ne özlemler gördüm, sarmaladı şehri
sokak aralarından aktı nehirler
bülbüllerin feryatları sardı pencereleri
ama gör ki aralanmadı perdeler
ulaşılmadı sevgilinin bir tek saç teline

zaman ne de çabuk geçti
bilmek mi sevgiliyi? Gereksiz işte

uçsuz bucaksız ağıtlar yakıldı gidenlerin ardından
bir sen kalmıştın, mahsun kalbimin kapısını kapatan
bohçana doldur, varsa hayatımdan arda kalan
kağıt parçasında ismin kalsın, bir şiir, bir cümle
"gittim işte hayatından, bakma ardımdan"
Yazılmasın yüreğine acı, bir ben bileyim onun tadını

Zaman ne de çabuk geçti
Bilmek mi gitmeyi? Acımasız işte

Erdoğan Ergin

****Kendime Mektuplar 1****

acı bitti bu kadar
ne yaşanmışlık kaldı geride
ne de anılar
duvara yazılmış küçük harflerle bir isim
“evet, buradaydı, ama şimdi yok”

faklı değil yaşamımız,
onca yaşanan güzel şey
hatıralar, sevdiklerin, sevnlerin
hepsinin okuduğu aynı yazı
sonrası mı?

biraz hüzün, biraz yürek burukluğu
ama sonra düşün bakalım
doğru söz değil midir?
“her ayrılık, bir kavuşmaya gebedir”

bense hala ayrılığın acısını yaşamaktayım
kavuşmasının manasını çözememenin sebebsiz tekrar nöbetleri geçirirken
kalbimin burukluğunun kavuşmayı beklemesine şaşımamaktayım
ama nafile uzun sürecek belli
içimdeki kavuşma özlemi

acı bitti bu kadar
söylemesi, yazması çok kolay
lakin yaşamak biraz yoruyor insanı

Erdoğan Ergin

****Ne Olur Kavuşacağız Deme**

gözlerine düşüyor her sabah bir mavi serinlik
dudaklarımın ucuna geliyor, söyleyemiyorum
gereksiz bir utangaçlık azizliğine uğruyor yüzüm
kızarıyorum, kızıyorum kendime
ne olur konuş deme

ellerine dokunacağım diyorum, kırılıyor içimdeki özgüven
sonra diyorum, bir gün, beklenen bir gün alırım diyorum
içimdeki gizlenmiş en masum sevginin, sana çarpıp dönen kısmını
korkuyorum, ya yansımazsa yüreğinde diye
ne olur sevme deme

ansızın göz göze geliyoruz, "dur" diyor yüreğime aklım
zavallılık telaşında çırpınıyorum, "anlamıyorsun" -konuşuyorum
bir parça bilim, üç-beş nakarat bir şiirsel şarkıdan
gelip gidiyor cümlelerin içinde anlamlar
anlayacaksın diyerek, bekliyorum
ne olur bilmiyorum deme

sözler bitiyor,
inadına zaman bitiyor,
çekiliyorsun,
gidiyorsun
arkandan baka kalıyor gözlerim, "çek" diyor beynim, "dur" diyor kalbim
gidenin gelmeyeceği acısını yaşıyor bedenim
çöküyorum,
kalk diyorum kendime,
-gitmeden önce düşünsen- diyor yüreğim
oysa bilmiyor, acının garipsi duygusu ayrılıkta,
ayrılıkta gizlenmiş aşkın tadı
alsan içinden bir parçasını,
koyamazdın kavuşmalara
şimdi söylüyorum,
ne olur kavuşacağız deme

Erdoğan Ergin

****Sen De Beni Unut**

Velhasıl ben seni unuttum
Kimdin, hangi zamanın bilmecesiydin
Hangi gün yüzünün aydınlığıydın
Tanımış mıydım, unuttum
Bence, sen de beni unut

Verilen sözler unutulduğunda
Seneler geçip, vakit geldiğinde
Geçmiş silip, bugün yeni gün denildiğinde
Yaşananları masal zannedip, kitaplara sığdırıldığında
Ben seni unuttum,
sen de beni unut

hiç olmadığın kadar hür olacaksın
düşlerin, düşlerin yeni yeni insanlara açılacak
her sabah beklemek zorunda kalmayacaksın telefonumu
aynanın karşısına geçip, bakmayacaksın makyajın bozulmuş mu diye
yeni kıyafetler almak zorunda olmayacaksın
sokaklarda olabildiğince hür olacaksın
tek başına dondurma yemenin,
sahilde tek başına yürümenin tadına varacaksın
güzelim diyeceğim, hoşuna gitmeyecek
ama olsun,
güzelim!
ben seni unuttum, sen de beni unut

akşama kadar yorulacaksın tek kalmaktan
eve vardığında hissedeceksin,
yalnızlığın ne güzel şey olduğunu
kafanı meşgul eden, seni hayal kurmaktan engelleyen ben
silinmiş olacağım beyninden
dediğim gibi güzelim, zorlama kendini
ben seni unuttum, sen de beni unut

biliyorum, zor ama
bunca sözün ardından
gözlerini kapat ve düşün
hayat hikayenin, kötü bir yaprağıyım
bunca yalvarışın boş olmadığını bil
bil ki ben seni unuttum
sen de beni unut

Erdoğan Ergin

****Son Sözü Adın**

sen sordunya, o bilemedi
gitmek mi, kalmak mı
karanlıkta yol bulmak mı
aynı şey penceresinden bakınca ayrılığın
aynı gam, kasvet bekleyince gelir diye sandığın

sihirli sözlerin, gözlerin, dudakların
her birin manasından aldığın acı
göz yaşların, kalp kırıklıkları bendeki payı
söylerken adam, ölüme kavuşurken
son sözü adın

neden ki şiirlerde hep hüzün
insan severken de ölmez mi
ölümü de insan sevmez mi
o sevdi,
ayrıldı,
sevdiği kalbinde ayrılırken ölüverdi
sonra
ölümü de sevdi

Erdoğan Ergin

****Sonbahar****

Her sonbaharda şehirler göz yaşı döker,
Kaybolup gitmiş dostluklara...
Sıcak sular ıstımaz artık tenini
Ne de masmavi gökyüzü selamlar senini
Yaprakları dökülmüştür ağaçların
Bu son ağıtıtır artık aşıkların

Yaşanmamış gibi geçersin kendi dünyana
Görmemiş gibi davranırsın gittiğin yerleri
Yazık! dersin geçen o güzel ana
Giyinirsin esen ılık rüzgarla kederleri
Ömrün son günleri gibi aşkın

Her sonbaharda şehirler gözyaşı döker
Ve sen aldırmadan yürürsün bir şehirden diğerine

Erdoğan Ergin

Anneme

'Sevgili Annem Halime ERGİN'e'

Annem beni ilk sevdi,
İlk o dokundu bana
Karşılıksızca, şefkatle
Ondan sonra, uzun bir süre
Kimse karşılıksız sevmedi beni
Ne arkadaşlarım,
Ne de sevgililerim

Annem öğretti, ilk bana
Yaşamak adına, her şeyi
Yürümeyi, belki de koşmayı
Ve saklandıkça 'cee' demeyi
Ondan sonra, uzun bir süre
Kimsenin peşinden koşmadım
Yürümedim bile
'Cee' ise
Onu, hep ben yaptım
Herkes saklandı, ben buldum
Beni bulan olmadı

Erdoğan Ergin

Beni Yitirme*

Ay ışığında parlayan bir kedinin gözleri kadar
Bu sensizliğin içinde yüreğim
Acısını mavi denizlerin kurşuni suyuna bıraktı
İşte! neyim kaldı?
Kırılmış kalplerin, aralıksız feryatlarında
Çirkin sözlere bulanmış bir yüz

Uyan artık, gafil yüreğim
Çektiğin çilenin örgülerinde düğümlemişsin
Aradığın yok ki, gölgene basıp durmaktasın
Dert senin elbet, sızı senin,
Bilmeyişim, aklımın ermeyişindendir

Adını kazıdığın, serapların arasında
Yorgun düştüğünde kendi içinde
Acını dizelere vurup, kaldır dediğinde sözde
Harfte, yazan elde ve dilde ne kadar da yitiksin

Kırılmasın sözlerim, yansısın yüzünde
Elemin güzeli bir sözcükle söyleyişte

Aşk ben varım
Beni yitirme

Erdoğan Ergin

***Çanakkale Üzerine**

.....I.....
oyunları tek, soyları tek, geçmişî unutturmak geyeleri
kılıçları ellerinde, ahlak bellerinde, pistir zihinleri

.....II.....
çek ellerini, şehidim kanından, şehit olur müslümandan
anzakmış, fransızmış, vurulmuş toprağında,nasıl olmaz düşman

.....III.....
aklın ermez, zihnin yetmez, körse kalbin yoksa iman
dedene bile tüküreceksin,cahil, elinde var diye kur'an

.....IV.....
zavallı adam, geçit vermedik senin gibilere conkbayırında
nerden hortladın yine,ettiğini unutturamazsın bir asırda

Erdoğan Ergin

***Otuz Geç Değil!**

ve kırışıklıklar, ellerimde, dudaklarımda
ve alnımın ortasında haykırıyor bana
geçiyor vakit, ellerim hala sıcak
hala altı yaşımdaymış gibi bakıyorum
ve onbeşimdeymiş gibi mutluyum
ama otuzumda tüm yaşıdıklarım

haksızlık yok elbet, herkese adil zaman
elimde yirmi dört saat var, harcadığım
bazı anlar var harcamaya kıyamadığım

düşünüyorum, hayal ediyorum bazen
bu kadar geç mi bir çok şey için
hala zor mu ip atlamam?
ya da seksek oynamam sokakta
dondurmayı yemem, bir ağacın dibinde
ele ele dolaşmam sevgilimle

otuz geç değil bir çok şey için
en azından oturup kızımı sevmek için

Erdoğan Ergin

Şarkılar ve Şiirler

Ne kuşlar pencerelere konuyor,
Ne de eskisi gibi türküler
Yaşadıkça hayat yaşılanıyor
Ruhlar hala ilk gün ki gibi
Ve hala ilk gün gibi bakıyor gözlerimiz
Biraz çocukca, biraz utangaç

Şarkılar hala bana okunuyor,
Şiirler hala sana yazılıyor
bir masal kahramanı gibi
hikayelerde dolaşüyor yaşadıklarımız
ve hala ilk gün ki gibi duruyor yüreklerimiz
Biraz çocukca, biraz utangaç biraz da haylaz

Erdoğan Ergin

***Yarın 25 Kasım**

Bugün 24 Kasım, yine aynı süslü sözler sokaklarda
Gazetelerde aynı manşetler, televizyonlarda aynı göstermelik görüntüler
Bir çiçeğe kanmış öğretmen,
Bir ekmekle yetinmiş öğretmen
Şeyret de inan, oku da kan
Öğretmenlik buysa eğer, ben öğretmen değilim
Ben size başka bir şey anlatayım, dayanırsa gücünüz bitmesine sözümün

Sıcak yatağınızdan kalkıp kaç çocuk uyandırdınız cahillik uykusundan
Kaç çocuğun evini biliyorsunuz mahallenizde yaşayan
Kaçını gördünüz rüyanızda ağlarken,
Ve koşup sarıldınız erkenden, kendi çocuğunuza sarılıyormuşcasına
Kaç umuda ümit oldunuz, kaç çocuk gözyaşını sildiniz
Kaç türküyü bilirsiniz yazılmış, kaç şiirin ilk sözsünüz
Sonra öğretmenlik kutsal diyecek, bir günde geçiştireceksiniz

Çocuklar çiçek, çocuklar gelecek derken birileri
Kaç çiçeği gelecek ettiniz siz, ya da kaç çiçek açtırdınız mahallenizde
Benim işim bu arkadaş
Fasılları geçin artık türkü bitmekte
Sen uyurken ülkende birileri bir şeyleri değiştirmekte
Sonra öğretmene bir gün vereceksin, diğer günler yereceksin

Öğretmenliği anlat diyorlar,
Hangi duyguyla anlatayım sana,
Ben diyeyim ki öğretmenlik başka bir şey
Emek ister, sevgi ister, zaman ister
Sen duymadıktan sonra, anlamadıktan sonra neyi anlatayım
Ama Ahmet öğretmen bilir benim dediğimi
Kırk kömürü nasıl pırlanta ettiğini
Ayşe öğretmen de bilir, Diyarbakır'ın köyünde bıraktığı gençliğini
Ya da Mehmet hocaya sor, nasıl vurmuşlardı arkadaşlarını teröristler
Koca Türk bayrağını dikti diye okulun önüne
Hangisini anlatsam ki size, geçmedikten sonra sahnenin önüne

Öğretmenim derdi ki, koca bir tiyatrodan başrol oyunudur öğretmenlik
Hayatın boyunca sana verilen paha biçilmez görevi ifa etmek için
Hiçbir mazeret göstermeden oynayacaksın
Her oyun bittiğinde, hiç bitmemiş gibi yeniden başlayacaksın

Bir başka pencereden bakalım gelin isterseniz
Annesi sevmeyecek sen seveceksin çocuğu,
Babası dinlemeyecek sen dinleyeceksin
Cebinde yoksa cebine koyacaksın, elinde yoksa eline vereceksin nimeti
Ama göze alacaksın kapı çıkışında sana sıkılacak kurşunu
Göğüs gereceksin, tacirine, tüccarına
Telefonun hiç susmayacak, 'anası değilsin sen onların' diyecek
'Babası değilsin sana ne? düş yakalarından' diyecek
Sen inadına çabalayacaksın, kendi evladını korurcasına

Gazeteler manşete taşırken aslı astarı olmayan öğretmen haberlerini
Vururken kahpece yumruğunu öğretmenlik mesleğinin alnına

Alkollü araç kullanmış öğretmen,
Dolandırıcı çıkmış öğretmen
Sahtekarmış öğretmen,
Şuymuş buymuş diyecek 364 gün
Gelecek bana 1 gün, diyecek kutsaldır öğretmen

Televizyonlarda öğretecekler çocuklarıma bin türlü yalanı
Abuk sabuk tiplerle gösterecek öğretmeni
Sahtekar olacak müdür, yalancı olacak öğretmen dizinde
364 gün söveceksin öğretmene, geleceksin 1 gün
Diyeceksin ki; öğretmenlerimiz kutsal, şimdi seyredecek miyiz seni

Ben öğretmenim arkadaş
Bunca yalanın dolanın arasında
Doğru adına ne varsa, öğretmek görevim
Evde aynı, okulda aynı olmak
Hiç tanımadığım onları, yüzleri, binleri evladımcasına sevmek
Yetiştirmek aziz memleketimin geleceğini
Anılmak, tanınmak, bilinmek, görülmek değil gayem
1 gün mutsuz olmaya razıyım,
364 gün mutlu olsun diye evladım
Bırakın artık yarın 25 kasım

Erdoğan Ergin

1 Gece

Ansızın bir gece
Karanlığın en koyu anında
Uykudan uyanmadan önce
Unut bence

Uyku ile gerçek arasında yaşamış gibi
Ağlamayı yeni öğrenmiş çocuk gibi
İç çeke çeke
Geceyi yırtarcasına
Ağla
Ve bir hıçkırıktaki
İçinden çıkar at beni

Ve bir gece
Artık içinde yaşatma beni
Sonra
Sakin beni düşünme

Erdoğan Ergin

Ada ve kayık

Zaman dururdu bir adada
Düşünceler bir bardak çayla giderdi zihinden
Kır kahvesini andırır bir yerde
Limana karşı
İnsanın dudaklarından fısıltı katılırdı rüzgara
Rüzgar taşır mıydı fısıltıyı karşı karaya
Bir bardak çayda mutluluk
Biraz rüzgar
Biraz fısıltı
Kulaklarını aç ve rüzgarı dinle
Ne söylüyor şimdi benden sana

Limanda küçük bir kayık
Yolcusunu bekliyor
Küçük çocuk kürekleri çekiyor
ve İstanbulum kayığı sallıyor
Burgazda bir ayyaş kayığa ninni söylüyor

kayık taşı beni karşı kıyıya
seninle burayım karaya

Erdoğan Ergin

Affet Beni

Affet beni,
Bugün ilk kez seni düşünmedim
Seni görmedim rüyamda
Şiir bile yazmadım bu hariç
Ne var, ne yok sildim hepsini
Hafızamı yokluyorum
Nereye kayboldun diye
İlk kez bu kadar uzaksın bana
Ne yaptın,
Ne oldu bana

Affet beni,
Bugün seni aramadım,
Varmadı telefona, elim
Numaralar silinmiş,
Sen yoksun artık üzerlerinde
Ezbere de bilmiyorum seni
Ne yaptın,
Ne oldu benden uzakta

Affet beni,
Yoksun bende şimdi...

Erdoğan Ergin

Ağla ocuğum

Ağla ocuğum,
Ağlamak güzel,
Ruhunda yaşanan ızdırap,
Bedenini acıtmasın
Ağla ocuğum ağla,
Bu, sen
/sen olursan eğer
bu ben
/varlığına değer
ve hayat yaşadıkça
/kardır öğrenilenler

ağla çocuğum ağla
glenlerin memleketinde
/ağlamak seninle güzel

Erdoğan Ergin

Ağlamak Bana Yakışmaz

laleler açmıştı, yanaklarında
gün gökyüzüne küskün bir sabaha uyanmıştı
ve aşk kokusu sinmişti yeni tomurcuklanan ağaçlara
gözlerinden öfkeyi akıttığın gün
beni terkedip gideceğin gün

şarkılara gebeydik, bir çok defa
ve bestelerimiz vardı, dizlerinde uykuya dalarken
sarılırken bir sarmaşık misali bir birbirimize
göz pınarlarımızda kurutmuşuz sevgimizi

farketmedik üzerimizden geçen zamanı
her sabah ayrılığa uyandık
vakit var dedik
bilmiyorum neyi bekledik
oysa hiç bir zaman kurulmaz hayat ayrılığa

işte gökyüzü hayal rengi
ve odalarımız düşlediğin gibi
bahçede yine aynı ses
bülbüle yetmedi kafes

gideceğim diyorsan git
vakit erken değil
dizlerinde biri daha uyur
bin dize daha çıkar dillerden

göç mevsimi geldiyse sana
dur diyemem,
saadet bana yakışmaz
sende bulacağım diyemem

git şimdi, ardını düşünme
ağlamak bana yakışmaz

Erdoğan Ergin

Ağlarım

Ben giderken bu şehirden,
Ansızın titrer sokaklar
Üşür bir köşede sokak lambası
Titrer dibinde kimsesiz kalbim
Ve dokunuşunu bekler soğuk tenim
Gözünün göremeyeceği yağmur sabahında

Ben giderken bu şehirden,
Ağıt yakar çocuklar,
Ağlar peşim sıra sevgiler,
Üzülürüm neye üzüldüğümü bilmeden
Çeker giderim,
Ağlarsın diye beklerim

Ben giderken bu şehirden
Ağlarım,
Ağladıkça, ağlarım
Sesimi bir sen duymazsın
Niçin ağladığımı sormamak için

Erdoğan Ergin

Ah'ın Kölesi

Aldanma sakın, ey cahil, zavallı sensin
Adam sandığın bir ahın, ebedi kölesisin

İlhamı nedeniyle Kadir SOYTÜRK'e sonsuz teşekkürler

Erdoğan Ergin

Ahlaksızca

Ne atları var, ne silahları, kuşanmışlar kelimelerini
Ne adları var, ne ahlakları, kuşanmışlar haramlarını

Erdoğan Ergin

Akbabalar

Ey! Türk, nasıl unutursun atanın ayaklarının bastığı yeri
Kemikleri sızladı şehidlerin, akbabalar yiyor Telafer'i

Erdoğan Ergin

Akıl-Kalp

sevmek adına şiir ne kadar çok
ben özenip yazamadım senin için

hilal kaşlara çok kelimeler tüketildi
al dudaklara ballar sürüldü
ve gözlerde kaç delikanlı söndürdü gençliğini
ben dilimi dolayıp söyleyemedim

her ağacın altında bir isim verildi
her şarkıyı iki sevgili çaldı benden önce
kendi şiirlerim bile aşka boyandı
ben söylemeyi becerip dile getiremedim

acizim yar, senin uğrunda, boynum eğik
bir kurşun atımlık mesafede, sen bakmadan vuruldum
sen bana gülümsemeden, ben gülümü öldürdüm

şimdi en güzel şiir yazamam ben,sana
elimde bir ben kaldım sana verecek
uzattım aklımın kalbimle arasında kalan bir yerini
vur birine, ölsün diğeri

Erdoğan Ergin

Aklıma Gelenler

Aldanma sakın, seninle aynı düşünmedi diye
Ha ben demiş kişi, ya da biz etmişse kitleyi
Nefsinden bil, kibrinden bil, tevbe, et diye
Maddeyle değil sadece kulun hakkı,
çıkınca anlarsın teraziye

Günah hep bize, sevaplar hep senin defterine
Güya karakter sizin, edepsizlik bize
Küfür de şeytana bile
Ters giydirdiğini
çıkınca anlarsın teraziye

Mal-mülk, para-pul geçmez ki orda
Eş-dost, amca-dayı bulunmaz ki orda
Ektiğin tohum orman olur da
Hele O'nun adıyla
Ektiğini biçersin bir çırpıda
El mi yaman sen mi yaman
Çıkınca anlarsın teraziye

Erdoğan Ergin

Aklımı Almak İçin Geldin Bu Gece

biliyorsun
seni düşünmeden vakit geçti mi
anmadan içtim mi bir yudum su
ah beni benden alan ahu
aklımı almak için geldin bu gece

görmemek elde olsa seni
düşünmemek
sevmemek elde olsa
düşer miydim peşine
uzun anlardan sonra düşlerime
aklımı almak için geldin bu gece

zaaflarımın arasından sıyrıldın,
en zayıf damarımdan çıktın
beni kendine esir aldın
gecelerimi uykusuz bıraktın
yine de bıkmadın
aklımı almak için geldin bu gece

al senin aklım
sensiz ne yapsın bu başım

yürümek günlerce seninle
ayaklarım olduğun günler
tutduğum her şey senken
ve hissettiğim tüm kokular
bedeninde toplanırken
tatmadığım bir sen kalmışken
aklımı al senin olsun bu gece

Erdoğan Ergin

Al Beni Kelebek Yanına -Erdem Nur Cengiz'in Şiirine Nazire-

'Erdem Nur Cengiz Hanımın izin verdiği sürece yayınlanacaktır.'

Al beni kelebek yanına,
nakış, nakış işlenmiş kanatlarına
taşı beni,
sevgiyi götürebileceğin
en uzak şehre

al beni kelebek yanına
senin gibi
doya doya yaşayayım
bir günümü
çiçek çiçek dolaşayım
her çiçeğe
bir gönül bırakayım

al beni kelebek yanına

Erdoğan Ergin

Altı Ocak *Ağabeyimin Ardından*

'06.01.2004 Tarihinde aramızdan ayrıldın. Ama hala kokunu hissediyorum, teninin sıcaklığı elimde, sesin kulağıma geliyor. Niçin diye sormayacağım. Şehitler'e sorulmaz biliyorum. Ama hala kabul edemiyorum 37 yaşında gidişini. Allah yar ve yardımcın olsun.'

Hayatımdan bir gün eksik artık
Zamana inat siliyorum
Bugünü, altı ocak
Ne var yani yaşamak mı gerek
Hep aynı acıyı

Damla damla niçin düşüyor
Yüreğime
Koz taneleri
Acıyı haketmedim ki ben
Haketmedi ailem

Hayatımdan bir gün eksik artık
Zamana inat; yaşamıyorum
Ayaklarım titriyor
Ellerimi kaldıramıyorum
Beynimde karıncalanmalar
Kalbimin sormayın sakın!
Soğuk kanımın dolaştığını hissediyorum
Damarlarımda ve kalbimde

Hayatımdan bir gün eksik artık
Altı ocak yoksun
O gün
Kar yağıyordu, rahmet vardı
Karda
Kar yağıyordu
Kardan adamlar geldi
Aldılar ağabeyimi
Kar gibi beyaz örtüye
Nur yüzünü yerleştirdiler
Kar yağıyordu
Yüreğime.
Kardan adamlar geldiler
Aldılar yüreğimi
Örttüler ağabeyimin üzerine

Altı ocak yok artık

Kaldıramıyor bedenim
Kalbimin olmayışını

*** SEZA Şiir ve Edebiyat Dergisi'nin ARALIK 2005 sayısında yayınlanmıştır.

Erdoğan Ergin

Anlamadıklarım

Sakladığım neyim varsa çıkardım
Eski bez parçalarına yazılmış sözleri
Yaprak kırıntılarında ki buseleri
Ve ağlarken biriktiğim gözyaşlarını

Ne varsa elimde, kırılgan şimdi
Dokunuldukça parçalanıyor
Parçalandıkça çoğalıyor
Sevgilerim gibi, sözlerim gibi

Anlamadığım çok şey var, hayata dair
Arkama çevirip göremediklerim
Sildiklerim, sildirttiklerim
Dostlarım gibi, sevgililerim gibi

Erdoğan Ergin

Anlat

Vakit bulduğunda
Canın istediğinde
Herkes gittiğinde
Heyecanın bittiğinde
Yeniden
Zümrütü anka gibi
Küllerinden doğman için
Ellerimi değil de
Şiirlerimi uzatabilir
Seni anlatabilirim

04.01.2015

Erdoğan Ergin

Anne 1

gece soğuk, kışa bürünmüş ay
yalnızım, üşüyorum anne
tertemiz yüreklere sokamadım ruhumu
al baş ucuna koy, sar anne
ayaz vurdu yüreğime, ellerim soğuk
tutamıyorum sevdiklerimi
kanamaktan yorgun düştü yüreğim
her şey bulanık
tut elimden, kaldır anne

yaşadıklarım hayal
attığım ilk adım, dokunduğum ilk ten
konuştuğum ilk insan
göz göze geldiğim ilk sevdiğim
düşlediğim, hep yanımda olsun istediğim
gözyaşımda ilk sığındığım
haykırışlarımda beni göğsüne bastıran
ilk ilacım, ilk kokladığım
senmişsin anne
ne olur beni bana bırakma anne
sil gözyaşlarımı
tut elimden kaldır başımı
yasla göğsüne sıkıca bastır
al içimdeki acıyı

Erdoğan Ergin

Anne 2

Dediki çocuk;
Üzölme anne
Çoğu zaman geceleri
Unutunca sevdiklerim beni
Acı vurunca şiire
Sıcak bir el aradığıında elim
Aynaya baktığıında gözlerimi sile sile
Sen belirirsin yüzümde
Ben beliririm yüreğinde

Erdoğan Ergin

Arada Söz Var

Bir acı duyar çocuk,
Anlaşılmayan sözlerinde
Bir yokluk çeker ki
Ebedi sanılır, kalacak
Duyduğum his belki
Anımsatıyor
Çocukluğumu bana
Arada söz var, göz var
Sır var
Bir acıdır ki çektiğim
Çocuğun göz yaşı berrak
Kirlili her duygularım
Sakladıkça çıkıyor,
Saklandıkça artıyor
Bir giz değil elbet,
Gerçektir ıstırap
Ve sensizlikte yokluk
Sensizliğe eş

Erdoğan Ergin

Arayış -Doğacak Kızım Yasemin Sıla'ya-

Kızım seni beklerken, sevgi ektin kalbime
Hayatı dert ederken, ışıık öldün harbime
Şimdi tuttuk elinden, hayatı sımsıkı biz
Arayışım biterken, yeni yolsun gönlüme

Hep Sılam olacaksın, sana biz varacağız
Yasemin olacaksın, balını toplayacağız
Şimdi anladık sırrı, bebekte saklıymış giz
Ailem diyeceksin, sevgiyi karacağız

(Bu şiir Şiir Perisi Gurubunun Haftanın Konusu Arayış için yazılmıştır)
Bana Heceyi sevdiren Şiir Perisi gurubuna sonsuz teşekkürlerimi bildiririm.
Şunu söylemeden edemeyeceğim; serbest tarzda yazmak hala güzel :)

Erdoğan Ergin

Arayış -O'nun Yolu-

Zamanın yolcusu ben, dualar ağıtlarda
Giderek tükendi ben, gözyaşı anışlarda
Zavallı bedbah lisan, arayış dudaklarda
Nice yol gider insan, varış sonda ALLAH'a

Aldanma sakın varlık, yollar gidersen bir tek
Çok insanlar kapıldı, hayat elbet bitecek
Yarınlar elbet hep var, bugünler tükenecek
Varıp O'nun huzruna, kandiğin dün yitecek

(Bu şiiri, konusu ARAYIŞ olan, Şiir Perisi grubunun 'Haftanın Konusu' adlı aktivitesi için yazdım)

Not: Oldum olası hece ile şiir yazmayı sevememişimdir. Serbest düzende yazmak daha güzel oluyor. Neyse bir deneme olarak Şiir Perisi Gurubuna yazalım dedik...
Beceremedim herhalde :)

Erdoğan Ergin

Arayış -Sevgili-

Sevgili Dostum İdris PEŞEN sevgili ile ilgili şiir yazmamı rica etmişti. Onun için bu şiiri yazmaya çalıştım. Bir de Şiir PERİSİ Gurubunun Arayış Konulu etkinliği için göndermiş bulunuyorum. Şiir Gurubuna ve İdris PEŞEN'e sonsuz teşekkürler.

Aşk ne güzel gönlüm, derdi gamsız ötüştür
Sabahı bekler ay, güneşe hasret gülüş
Zührem ol ey güzel, sana olsun dönüş
Mevsimler kapansın, sanadır tüm diz çöküş

Eyvah kalbim ahında, sesin hep dudağımda
Ne serzeniştir güzel, selvin gölgem oldu
Gülüşün düştüğünde, kalbim karanlığına
Gidilipte bitmeyen, tünelde sonum oldu

Anla beni sevgili, tüm şiirler sanadır
Bülbülün çilesidir, gamım gülün ki kadar
Yandığım ateşindir, alevi beni sarar
Canımsın cancağazım, aşk beni sana bağlar

Erdoğan Ergin

Asalım Gitsin

Asalım gitsin,
Vatanımı, bir karış toprak zannedeni
Bayrağımın alını, bez zannedeni
Ateşi görüp, yar zannedeni
Bayrağımı, zindanına asalım gitsin

Atalım gitsin
Ciğerlerini, köpeklere peş keş çekenleri
Baharı, ihanet için fırsat bilenleri
Gönderden bayrağı çekip kesenleri
Topunu, atalım gitsin

Açalım gitsin,
Çanakkale'de topa, göğsünü gerenlere
Antep'te namusu için ölenlere
Erzurum'da ülküsü için can verenlere
Kalbimizin kapılarını açalım gitsin

Alalım gitsin,
Kapılarda süründürüp, sövenlerden
Dostluk adına, halkı bölenlerden
Tüfeğin ucuna süngüyü sürenlerden
Verdiklerimizi alalım gitsin

Susalım gitsin,
Ben yazımın hasını batıda da yazarım diyenlere
Bulutı görmeden, yağmurdan kaçıp gidenlere
Öz vatanında, ihanetle karnını doyurup sövenlere
Zavallı erdoğan susalım gitsin

Erdoğan Ergin

Aslında Bir Ben Sevdim Seni

aslında hiç kimse sevmedi
bir ben sevdim seni
severmiş gibi değil
kana kana sevdim seni
tıka basa sevdim
dolu dolu sevdim

aslında kimse sevmedi seni
sevmekten çekindi
oysa ben
yana yana sevdim seni
bile bile sevdim
aklımdan zorun var gibi
aklıma silah dayanmışcasına
mecburmuş gibi
ve başka çarem yokmuşcasına
bir ben sevdim seni

aslında bir sen sevmedin beni
herkesi sevdiğin gibi

***SEZA Şiir ve Edebiyat Dergisinin KASIM sayısında yayınlanmıştır.
***SEVGİ YOLU Kültür ve Sanat Dergisi KASIM 2005 sayısında yayınlanmıştır.
***'Resimli Şiir'i SEZA Şiir ve Edebiyat Dergisinin ARALIK sayısında yayınlanmıştır

Erdoğan Ergin

Aşık -Vefa-

Ey aşık bekleme, gidenden vefa
Destanlar eskidi, yazılmaz şimdi
Çektiğin dert fazla, yeter bu cefa
Ölsen, aşk mezarın, kazılmaz şimdi

Destanlar değil mi, Aslı ile Kerem
Ben desen aşk için, çekerim her hal
Süremezsın aşka, bir sıkım merhem
Düşündükçe Mecnun, Ah! Leyla'n hayal

Ne beklersin aşık, eyvah etme sen
Düşüp, çıkamadın, bataklıktır aşk
Geçen ömründü hey! , ne güzel bilsen
Sana bu sürünmek, yakışmaz, yazık

Bu şiiri, Şiir Perisi gurubunun 'Vefa' konulu etkinliği için yazdım.

Erdoğan Ergin

Aşk

aşk
mevsimsiz geldin
oysa çok ilkbaharlarda bekledim
seni
nisan yağmurlarında ıslanırız zannettim
mayısta çiçek açarız kırlarda
buram buram aşk kokarız diye bekledim

aşk
zamansız çekip gittin
yaprak dökümü misali
kurumuş çınarların diplerinde
uzun ömür beklentilerinin
görülmez zannedilen düşlerinde
soğuk bir kış gününde
karla karışık bir rüzgarla
uçtun
gittin.

şimdi
gözyaşları dolduruyor boş koltuklarını
sevimsiz filmler oynuyor televizyonlarda
sinemalarda boy boy afişlerin
seni anlatıyor
her Beyoğlu sokaklarını vortaladığımda

oysa,
koynuma gir istedim
usulca sokul
soğuk bir yağmur damlası gibi
gir boynumdan aşağıya
tüylerim ürpersin
içim çekilsin
ah! aşk bu olsa gerek, dedirt istedim

olmadı ki sevgili
sen yağmurlu akşamların
kadınıydın
yağmur olamadın
yağamadın üzerimize
ben ise,
ilkbaharın güneşi
ısıtamadık işte...
olsun be sevgili
aşk güzel şey işte

'Deli Mavi Sevdalar Grubunun 'AŞK' konulu şiir yarışması için yazılmıştır'
'SEZA Şiir ve Edebiyat Dergisi'nin EKİM sayısında yayınlanmıştır.'

Erdoğan Ergin

Aşk Bittiğinde

Anladım.....
Cevabın yok senin
Onca cevap anahtarı boşuna
Ne bir bulmaca
Ne de bir bilmece
Dört işlem de değilsin
Çözmeye gerek yok
Uzun uzadıya edebi eserde değilmişsin
Önsözünde bitirdim seni

Ne kadar körmüşüm
Bir çiçek resminin ardında
Ormanı görmüşüm

Oysa ki ne kadar kolaymış
İndir tüm perdelerini
Açıver ışıkları
Görsün gözün tüm gerçeği

Ne kadar körmüşüm
Ne kadar kör etmişsin beni

Erdoğan Ergin

Aşk Güzel Şey Canım

aşk,
ne güzel şey
ayakta sevebiliyor, mesela insan
ya da çay içerken aşık olabiliyorsun
hatta;
duvara yaslanıp,
iç çekebiliyorsun.
aşk güzel şey, canım

sonra,
ya sonra
bir ocağın üzerinde
yanıyor beden
kızarıyor yanakların
için kaynıyor
kanın kaynıyor
aşk,güzel şey canım

hep arıyorsun,
kendini bile arıyorsun
aşkın içinde
nasıl bulabilirsin ki
duvara yaslanmış,
ve ocağın üzerinde
kanın kaynıyorken

aşk, güzel şey canım
akıl bırakmıyor insanda

ben çoktan kaybettim,
bana sorma

Erdoğan Ergin

Aşk -Nefsime-

Tüm aşkları yasakladım nefsime
İzin vermiyor beynim
Kalbimin önüne geçmesine

Aşk
Her mevsim
Bana Yasak

Erdoğan Ergin

Aşka Dair Gözlemler

-I-

Yakın, ummadığın kadar yakın
Belki biliyorsun, hissediyorsun
Rüzgârın yanaklarına değışinden
Kulaklarına fısıldanan seslerden
Ve her gece karanlığın en derininde uyanışından

Geldiğinde, dirilecek mi tüm gömdüklerin
Çıkacak mı bir bir ortaya, örttüklerin

-II-

Beklemekten, görmeye vakit olmadığı anlar gibi
Bir anda ortaya çıkmış, kaybolmuş serap gibi
Aşk gibi, sevmek gibi ya da ölüm gibi
Bir şey, bir şey işte, ne olduğu belirsiz

Ne yapalım, kaderinde keder varmış
Hep yorgun düşmekmiş,
Oturmadan yollara düşmekmiş
Kadermiş, çekilirmiş...
Çekmek sana düştü güzelim

-III-

İnadına sevmenin, faydasızlığındandır
Uzun zamanların bekçisi gibi hissetmen kendini
Tarifsiz bir yazının, döngüsü olmanın faydasızlığında
Sızıların merhem olup sardığı kavuşmazlıklarda
Ne yapalım, üzölmekte varmış, sevinmekte
Sana üzölmek düştü, gidene sevinmek
Kadermiş, çekilirmiş
Çekip gitmek ona düştü güzelim

-IV-

Şiir mi? Bahanesizce yazılmış
Şahipsiz, kimsesiz sözcüklerle örölmüş
Adresi olmayan bir mektup misali
Kime yazdığını bilmeden
Gönderilerde kalmış bir şiir
Kime faydası var ki... şiirin

-V-

Şiire soru sorsam cevaplar mı yüreğın?
Hiç mi düşünmedin? Çaresizsin.

-VI-

Yürekten değil çaresizlikten sevmişsin
Çizgilerle bir kalbi delip geçmişsin

Erdoğan Ergin

Aşkta Edep

Aşkı tene dokunmakta zanneden zavallı
Ruhuna dokunmayan bedende ne hayır var
Dilini ağızında zanneden zavallı
Gönülden gelmeyen sözde ne hayır var

Erdoğan Ergin

Aşktan Sanırdı

Yağmur her yağdığında
İslanırdı düşlerinde
Kötü şemsiyesi elinde
Telleri kopuk
İstanbul' un gecekondularını andırır halde
Ara sokaklarındaki tekstil atölyelerinden yükselen
Gırtlığa sıkışmış duygularla söylenmiş
Yarı doğu yarı batı müzik sesiyle
Kaldırım kenarına oturmuş
Yırtık ve cilalı ayakkabıları ile
Düş kurmayı severdi
Her yağmur hasta etse de
Aşktan sanırdı o

Erdoğan Ergin

Aşure

El ile karılmaz bu kadar katık
Rızıkların en bereketlisi belki
Uzun çilelelerin eseri
Şükür için dünümüze, bugünümüze
Aşuredir Muharrem in dua gecesi

Erdoğan Ergin

Ay Bakışlım

Sen düşüncelerimin kördüğümü
Yalnızlığımın kokusu,
Ay bakışlım,
Tan kırmızım,
Ne zaman dönecek ayaz sığağa

Dokunuyor biliyor musun?
Bakışların, sözcüklerin ve aldanişlarım
Ve artık biliyorum,
Sabaha yakın bir mevsim var
Karanlık değil, belki aydınlık var
Ama gerçektir sana vaat edilmiş bir kalbim var
Ay bakışlım,
Tan kırmızım
Ne zaman erecek vakit bana

Acıyor artık, baktığın her yerim
Ellerim dokunmuyor, dokunmadığın hiç bir yere
Ve artık tutmuyor dilim, çözüldü...
Şiirler hep bahane, senin olmadığın yerde

Ay bakışlım
Tan kırmızım
Ne zaman gelecek sıra bana

Erdoğan Ergin

Ayıptan Usanmak

Hey insanlık, üç-beş hesabındasın hala, uyanmamışsın
Sona an kala, kahpece vurup, ayıptan usanmamışsın

Erdoğan Ergin

Ayna

Bıraktığım gençliğim var ardımda,
Aynalara günlerce bakıpta,
Tanıyamadığım bu yüz.
Çocukluğumun izlerini taşısa da ruhum,
Beden eski yabancı bana

Erdoğan Ergin

Ayrılık

Kaybolup giden yüzleri görüyorum,
Kapının ardında
Yerine yenileri geliyor,
Her ayrılıkta yeni bir kavuşma
Ayrılığın böylesi dedirtiyor, insana...

Erdoğan Ergin

Ayrılık Alışkanlık Yapıyor

'Hayata neye sitem edeyim ki,
Kendimden başka'

İşte ayrılık,
Üstünde yüzlerce yüklü şiir
Ve alışkanlık
Sigara gibi
Ayrılık alışkanlık yapıyor
Dostlar unutunca

Şiirler, sözler, harfler
İstedğin kadar birleştir
Topla, çarp, böl
Sonunda hep çıkıyor
Ayrılık alışkanlık yapıyor
Sevdiklerin unutunca

Gezdiğin muhteşem yerler
Gördüğün en güzel elbise,
Kazandığın para,
Harcadığın zaman neye yarar
Ayrılık alışkanlık yapıyor
Tek başına kaldığında

Erdoğan Ergin

Ayrılırken Ağlamayanlar

ağlamanın cinsiyeti yoktur, bilirim
çocuklar ağlar,
.....en güzel de onlar ağlar
kadınlar ağlar
adamlar, beyler, paşalar, ağalar
hatta sen bile ağlarsın
anan ağlar, baban ağlar
ama ağlandığında üzülenlerden değilim
ağlamak, yaşamak için bir fırsattır

ağlamasaydık, nasıl anlardık yaşadığımızı?

herkes, her şeyi bilir...
bildiğini söyler televizyondaki manken
mahallede ki yaşlı teyze, kapıdaki bekçi
su satıcısı, baloncu, hatta politikacı
bilmek iyi değildir diyenlerdenim
neden mi?
Bilmiyorum....

eğer her şeyi bilseydim, şiir yazabilir miydim?

ve son...
hayalleri olmayanların, umutlarının olmadıklarını söylerim
yoksa ayrılırken ağlayamayanların
yaşadıklarını kanıt aramak bilgesizliğini göstermezdim

Erdoğan Ergin

Azdavay

Saklama kendini çamların ardına
Adın kadar giz kalma
Ve ık ortaya,
Duysunlar seni
Vadini,
Dereni,
Ve sevgilerini

Hep İstanbul adına yazmasınlar şiirleri,
Birazcık da senin için sözcükler dökülsün,
İhlamurdan bahsetsinler
Baldan, petekten ve aşıklar köpründen
İnsanlarından bahsetsinler,
O elinde sadece topraktan kalma kirleri olan
Yüzlerinde güneşin verdiği kızarıklık olan
İçinde sadece hoşgörü ve sevgi barındıran
İnsanlarından

Birazcık da sen gayret göster
Göster kendini

Erdoğan Ergin

Azdavay 2

Vadim senindir uzan gitsin...
Dedi Azdavay, insanlığa
Bir yığın insan birikti,
Her biri, sarıldı, memleketim dedi
Yemişler topladı, fidanlar dikti
Bulamadılar şehirler arasında eşini

Sen yitik bir hayaldin,
Sevmedikçe, övmedikçe seni
Şimdi gerçek herşey,
İlgarin suyununun serinliği gibi

Kayboldular insanlar içinde,
Sen istedikçe buldun,
Ve sen istedikçe kaybeddin
Adında garipti
Kanyonun gibi, Valla

Erdoğan Ergin

Azdavay 3

Seyretmek gizlice seni,
Bir ağacın kenarından,
Ya da çimenlerin içinden....
Doyasıya bakmak, en uzağına
Sırtlarını seyretmek bir tepenin üstünde,
Suyunun tadına bakmak bir çeşmenin kenarından
Koşmak kırlarına, top oynamak
Hep isteğimdi, Azdavay

Erdoğan Ergin

Azdavay'a Giderken

Yıldız, yıldız gökyüzü
Gecesi güzel, seyri güzel
Dinle cırcır böceklerini
Bestesi güzel, sesi güzel

Pervane olmuş kızıl çamlara
Arısı güzel, kuşları güzel
Su dile gelmiş kayaya
Aşkı güzel, akması güzel

Şu giden yola bak
Eğilmiş önünde elma ağaçları
Ekinler başak vermiş kenarlarında
Sen güzelsin, sana giden yol güzel

Erdoğan Ergin

Baba ile Çocuğunun Söyleşisi 'Doğacak Çocuğu Beklerken'

Çocuk

Beklemek bu kadar hiç uzun olmadı,
Ve hiç bu kadar yalnız
Ne kadar da güvenli olsa da bu yer
Beklenen vakit, hatta an değerli iken
Beklemek bu kadar uzun olmadı

Baba

Bekle yavrum, vakit ki, beklenen
An durduramaz seni, özleminle
Sanırsın ki uzundur gideceğin yer
Oysaki varacağın, yer ki, uzun
Ve güvensiz senin için

Çocuk

Ben, sizin hayalinizken burada
Sabır, ne dinler tahammül
Kavuşmak, ikimiz için ödül

Baba

Elbet, kavuşmak annen ile emelimiz
Lakin, nasıl dayanır bu gönül
Senin yaşayacağın, bu hayatı
Biliyorken yavrucak

Erdoğan Ergin

Bahar ve İstanbul

İstanbulda bugün bahar vardı
Günlerden pazartesi
Ne sendrom, ne de yorgunluk
Bahar girdi insanların yüreğine
Isıttı içten içe
Çıksana dışarı,
Çek nefesini
Cigerlerine bir bahar dolsun, bir de İstanbul
Bahar ve İstanbul ne de yakıştı birbirine

Erdoğan Ergin

Balık ve Kuş- Fabl

Sonra dedi kuş,
Bir çaresi var
Uçamazsak tek kanatla
Yürürüz bizde yolumuz ayrılana kadar

Sonra dedi balık
Ben yürüyemem ki hiç
Suyun sona erdiği yerde
Biterse yoldaşlığımız

Şimdi dedi kuş
Şimdi berabersek eğer
Sen yüzdüğün yere kadar
Ben yürüdüğüm yere kadar
Nehir kenarında dostluğumuz olur

Şimdi de balık
Şimdi berabersek
sen yürüdüğün kadar
Ben yüzdüğüm kadar

Erdoğan Ergin

Başarı -Kimin İcadı-

başarı kime hizmettir bilinmez
yalan dünya,
başarı kimine hezimet
bana eziyet
başarı;
belki de büyük bir marifet

Erdoğan Ergin

Başımı Yasladım Yalnızlığa

başımı yasladım yalnızlığa
sesin kulagımda,günler şimdi eski

ve hala doymamış gün umuda
sanki tutacaksın uzatsam ellerimi
dökülecekmiş gibi göz yaşların...
ıslanmış kağıt parçasında ismim
hatırlasan keşke beni

başımı yasladım yalnızlığa
gözlerin gözlerimde, ufukta kilitli

zaman çöküyor yüreğime,
ellerim titriyor hala, ilk gördüğümdeki gibi seni

lütfen, gel şimdi
beklemekten yorgun düştü yüreğim
şimdi fırsatı varken
tam hissederken duygularımda seni

Erdoğan Ergin

Başka

Her şey değişir hayatta
Dünkü arkadaşın
Bugünkü dostun
Evin-yurdun
Paran-pulun
Değişmem diyen de değişir
Bak bakalım aynaya
Elin-kolun
Alnın-burnun
Bir değişmez şey varsa
O da bakışıdır hala

Dosta başka bakar
Hasma başka
Aşka başka bakar
Sevgiye başka

Erdoğan Ergin

Bayrak

Nereden bileceksin bayrağın kırmızısını
Sana göre kumaşta otlardan boya
Al'ında alnımın yazısı belli
Ak'ında hayata bakışım belli

Sen süslü toplantılarında asarsın
Naylona bastırıp yerlere atarsın
Benim ruhumda yedi kat muhafazalı
Kur'an-ı'n örtüsü, dinimin sancağı

Salla sen bez parçası diye bir oyana bir bu yana
Tutuşturmuşlar eline anlamasınlar diye
Ben on kıta marşımda ezbere biliyorum
Şehidin kefeninde, düşmanın ensesinde biliyorum

Uyuma evladım, kâğıttan değil bu bayrak
Üstünde secdeye vardı ecdat Allah'a yalvararak

Erdoğan Ergin

Bayram

Zili çaldım
Bayram şekerini almayı bekleyen çocuk gibi
Belki de harçlık alırım umuduyla
Tebessümün için
Biraz heyecanlı
Biraz da korkarak zili çaldım
Kim o? Diye sorma
Kim olduğumu nereden bileceksin
Bayram bu
Kapıya gelene tebessüm edilir
Azıcık tebessümün var mı bana

Bayram / 05.10.2014

Erdoğan Ergin

Bayram Olmasa 'Ayşe Neneme Mektup'

Şu bayramlar olmasa,
Kim bilirdi ki;
Şu patika yolu
Kim çıkardı, kıvrılarak merdivenleri
Ayşe nenemin evini

Şimdi Ballı Dağ'da kar diz boyu
Ve bir çift göz bekliyor
Elinde fırından yeni çıkmış taptaze çörek
Dağıtacak bölerek
Ve eller öpülecek
Dualar edilecek
Özledim seni Nene
Bu bayramda yokum yanında

*Ballı Dağ: Kastamonu'nun Azdavay ilçesi ile Daday ilçesi arasında kalan dağ.

Erdoğan Ergin

Ben Bilmem

Herkesin sevdası başka
Kimi kendini seviyor
Kimi belli değil
Kiminin dünya sevdası var
Kiminin dünyası sevda
Ben bilmem ki
Şiirini yazdım Sevgi'nin
Şevda başka sevgi başka

Erdoğan Ergin

Ben Böyle Susmazdım

Ben böyle susmazdım
Ay böyle hilale vurmasaydı
Dilimden aşk düşmezdi
Böyle uzun uzun düşünmeseydim
Sigaranın yarısını koparır içerdim
Yarım yarım keyiflenir
Yarım dert ederdim
Arnavut biberi acısı yaşıyormuş gibi
Boyle nefessiz kalmazdım
Mevsim kışı vurmasaydı
Boyle karamsar olmazdım

Erdoğan Ergin

Ben Hüznü Seçtim

ben hüzünleri sevdim hep,
şiiirlerim hep hüzünlüdür
kelimeler hüzünlü
sen aydınlık bir gece bulursun kendine
ben karanlığı saklarım gecede
sen mehtabı seyredersin her seferinde
ben yıldızların altında ağlarım
sen yakamoz kovalarken
ben deniz kıyılarında taşlara tutulurum

hiç çiçek açmaz benim bahçemde
sen rengarenk toplarken sevgiliye
ben göz yaşlarımı biriktirim şişelerde
kelimeler bulamam tarif etmek için şiirlerimde
sen en afilililerini çekersin sözlerin kendine

ben keşke ile başlayan cümleleri de sevmem
hasret yakmam yalnızlığımı
goncalarla döşetmem sevgiliye giden yoları
ama severim bir yaprağın sırtında sevgiliyi görmeyi
onu resmetmeyi suya

hiç boğaz'dan bakmamışımdır beykoz'a
belki sirkeci'ye ya da kadıköy'e
hiç geçmedim önünden kız kulesi'nin
ama dalgalara yüklerim sevgimi
ağlatır vurdukça bir kıyıdan diğer kıyıya
bin ah düşürür, yedi başlı deryaya

sevgisizlikten değildir hüznüm
acı da çektiğimden değil
garip bir şey işte
ben hüznü severim
hüzün beni
o yüzden ağlarım gelen sevgiliye

Erdoğan Ergin

Ben, Sen ve Biz

Ben, sen ve biz başladık hayata,
Benimizin içinde kilitlenip kaldık
Senlerle zorladık insanların sınırlarını
Ve biz hep, ötekilerin üstündeydik

Ben, sen ve biz başladık hayata,
Ben, seni hep yolda bıraktım
Sen, beni hep bağışladın
Biz hiç olamadık

Ben, sen ve biz başladık hayata,
Onlar hiç hayatımızda olmadı

Erdoğan Ergin

Benim Bilmediğim Şeyler Oluyor

kimse bilmez, neler çeker gönül
kırılınca fidan, olmadan ağaç
ya da bir meyve, ham düştüğünde yere
bir çiçek açmadan solduğunda

anlatmak zor, içimde esen binbir yeli
boş sokaklarda uçuşan kağıt parçaları gibi
insan sûretleri kapladı yüreğimi
kafamın içinde bir sürü isim
düzeltilmesi zor bir resim
bunca kargaşada yoruldum

.....zihnim temizlenmiyor artık
.....silgisi yok bir kalemin yazdıkları meşgul ediyor şimdi

tarih sayfalarında dolaşiyor beynimde birçok kelime
anlamlar yüklüyor birçok şeye
tasnifi yapılmamış eski kağıtlar gibi
oradan oraya sürükleniyor bildiklerim

bildiklerim diyorum ya...
ne biliyorum ki bu dünyada

.....zor olanda bu zaten
.....hep aynı düzen

şiiirlere başlıyorum geç(ce) olmadan
kelimeler toplanıyor beynimde
beynimin çöp tenekesinde
altmış kelime biliyorum diyorum
altmış bir asi geliyor bana

binlerce şiir okuyorum durmadan
durmadan unutuyorum her birini
nasıl unutmam, unutmasam şiir yazamam

kimseler bilmiyor neler çektiğimi
ellerimde kalemin nasrı, mürekkep damlaları
bir yaprak düşüyor dışarıda
yere düşmeden üzülüyorum
ve ham bir meyve konuluyor önüme
isyan etmemek için kendimi zor tutuyorum

.....kimseler bilmiyor
.....benim bilmediğim gibi

Erdoğan Ergin

Benim Ol

bir kez tut, ellerimi
bak şöyle, aşk dolu
ruhumda alabolaralar olsun
sarılsın bakışlarımızda sözcüklerimiz
sen bana anlat aşkı
gölgen olayım karanlık gecelerinde
aydınlığa atılan adımların olayım
tut öylece,
şiiirlerin olayım kaleminde
beni karala kağıt parçacıklarına

bir kez tut, sözlerimi
dudaklarımdan dökülen şarkım ol
gözlerinde saçan ışık aydınlatsın yarınımızı
düğüm ol dilime,
sözcükler sana dair çıksın
aşk ol
aşık ol
benim ol
benim aşkım ol

Erdoğan Ergin

Beyaz

Beyazı seviyorum.
Renk cümbüşü içinde,
En güzeli; Beyaz.
Tüm parlaklığı ile huzru veriyor
Aydınlığımı aydınlatıyor
Zaman zaman sarıyor bedenimi,
Bedenini
Ve beyaz seninle güzel
Senin teninde
Gözlerinde, içinde güzel
Beyaz olsam keşke
Belki girerdim kalbine

Beyaz;
Hadi gel yer değişelim.
Sen beni yaşa
Ben beyazı.....

Erdoğan Ergin

Bırak

Bırak düşüneyim
Niçin varım
ve niçin yaşıyorum

Bırak bakayım
Gördüklerim kâr kalsın

Bırak da
Gördüklerimle yaşayayım

Kendi halinde...

Erdoğan Ergin

Bırakıp Giderken

Vardığı yerdı, onu hatırlatan
Sakladığında, görünen düşleri
Ve bakıp giderken,
Gördüğü hayalleri, hatırlanan

Alabildiğı kadar yüklendi sırtına
Taşıyabildiğı, beyaz bir önlük
Ve sarılıp giderken
Bıraktığı emekleri, beyaz

Anlamaya ramak kala,
Tutunup, asıldığı dal
Kırılıp düşerken,
Emekleriydi hayal

Erdoğan Ergin

Bil İstedim

görmeden gittin
oysa cümlelerim birikmişti senin için
söylenecek çok şey vardı
unuttun, dinlemeden gittin

sıramı bekledim,
seni bilmek isteyenlerden sadece birisiydim
bakmadın arkana, seçmedin beni
görmeden gittin
oysa vereceklerim birikmişti senin için
almadın, bana bıraktın bendekileri

hep gözünün önünde dolaşan birisiydim
gah sinemada yan koltukta oturan,
gah yürüyen merdivenleri çıkarken arkanda duran
bazen ismini bilmeden baş harflerine şiirler yazan
sevmeden gittin
oysa aşklarım vardı, toplamıştım senin için
yanmadan gittin, yanmayı bana bıraktın

şimdi kesişmez yollarımız
hangi yola çıksam, sen diğerindesin
ve ben bir adım atsam sana, sen hep iki adım ötedesin

bilmeden gittin
söyleyeceklerimin anlamı yok artık senin için
vereceklerim sana yetmez
aşkımsa umurunda bile değil

neden mi bu haykırış?
Bil istedim...

Erdoğan Ergin

Biliyorum

Hissediyorum,
Bugün içimde birileri var
Kıpır kıpır hücrelerim
Damarlarımdan dostlarım geçiyor
Eşimi soluyorum
Aşk bırakıyorum gökyüzüne
Hissediyorum

Biliyorum
Beni düşünenler var
Sigarasında halka alıyorum bir şairin
Ok olup şiirlerim, içinden geçiyor
Öğrencilerim beni konuşuyor karıncalarla
Muhabbet bırakıyorum yeryüzüne
Biliyorum

Geliyorum
Dostlarıma kavuşmaya
Bebeğimin yanaklarına baba tadı bırakmaya
Şiirlerime, şair dostlarıma
Kavuşmaya,
Geliyorum

Erdoğan Ergin

Bilmece

durmak yok biliyorum,
koşuşturmaca ile geçiyor günlerimiz
sen el sallıyorsun isteyince,
ben göz kırpıyorum görünce
ya sevince
sevince ne oluyor
işte bu bilmece

Erdoğan Ergin

Bir Adım Özgür Değil

De ki; Ben özgürüm
Kuşlar çırpınca kanatlarını,
Altında üşürüm
Bir sincapla kovalamaç oynarım,
Meşlerden mantar toplarım
Kırlarda adını bilmediğin çiçeklere dokunurum
Özgürüm,
Bir adım Özgür değil
O da olacak,
Papatyalar çatılarda açınca
Menekşeler, suda yüzünce
Ben;
Kuşlar çırpınca kanatlarını
Altında üşüdüğümde

Erdoğan Ergin

Bir Adsız

okudum,
dinledim
ama anlamadım
niçin?
bu kadar zahmet
değer mi?
tarih yetmez mi?
ille de tarih kitaplarında mı okunmalı?
tekerrürler
fikirler

yazık
milattan önce bilinen
milattan sonra bilinmiyor
yazık
hala sırtlanlardan
kurda dost aranıyor

dinle
bu ses
bir adsızın sesi
diğer adsızlar gibi

Erdoğan Ergin

Bir Dost İçin Olsa Gerek

sabah kalkışlarım,
yorulduğumda dinlenmeyişim
yeni açmış çiçek
fesleğenler
suda nilüfer
ormanda baykuş
yerin altında karınca
bir dost için olsa gerek

dudaklardaki aşk
kalpteki sızı
ruhtaki acı
akşama kadar sabır
Çekilen ile
biten gün
bir dost için olsa gerek

yasaktan kaçış
duada sığınış
gece yakarış
uykunun mağlubiyeti
yazılan şiir
içinde kelime
harfte giz
en hoş betimleme
Fuzulî'de aşk
yanlıştan dönme
bir dost için olsa gerek

varsa dost
varsa dostun
bu kadar günah niye

yoksa
yoksa, yaşamak niye

Erdoğan Ergin

Bir Düşlük Gece

bir düşlük gece
soğuk bir ten
bir senden
bir benden
neden?

Erdoğan Ergin

Bir Huzur Arifesinde

Bir heyecanı barındırırsın içinde
Sonra düş kurarsın gönlünce
Kuş sesleri duyulur
Orman tadındadır her yer
Zaman, mekan birbirine girer
Bir huzur arifesinde

Rengarenk her yer
Yeşilde bin
Mavi de
Sen adını koy birine
Bir huzur arifesinde

Erdoğan Ergin

Bir İnsan 'Ekrem Şama'ya

Şiirlerini zevkle okuduğum Ekrem ŞAMA ağabeyime nacizane hediyemdir.

Güneş doğduğundan beri ülkede
Ay unutuldu, yıldız fala kaldı
Çakallar dost olunca hep tilkiyle
Öz vatanında, ahlak esir kaldı

Çuvalla götürülürken paralar
Katile sunulurken tek tek avlar
Toprağın altında, şehit yatanlar
Sizden geriye, tutacak nal kaldı

Vururken O, sebepsizce komşuyu
Söyleniler: Bu soysuzun hep huyu
Orta asyadan gelen asil soyu
Bilip de, anacak bir insan, kaldı

Erdoğan'ım dert etme, ne bu efkar!
Söylediğin, elbet olacak hep kar
Vatan olacak herkese, mutlak yar
Söyleyip, tutacağın bir söz kaldı

Erdoğan Ergin

Bir İnsanın Rüyaya Yattığı Yerde

Çocuklar doğar gözümün önünde
Hayata akarlar, öbek öbek bir nehirde
Ne tutanı vardır elinden ve düşünden
Bir insanın rüyaya yattığı yerde

Çocuklar geçer gözümün önünden
Esmeri, kumralı ve yaralı
Ne anlatanı vardır ve anlattıranı
Bir insanın hayata baktığı yerde

Çocuklar büyür gözümün önünde
Gonca, gonca açarlar hayatın içinde
Ne bakanı vardır yaprağına ve dikenine
Bir insanın insanı sevdiği yerde!

Ben geçerim, hayat geçer, çocuklar önümde
Sıra sıra dizilir iyilik ve kötülük, elele
Ne dua edeni bulunur ve arayanı diliyle
Bir insanın kendini unuttuğu yerde

Erdoğan Ergin

Bir Kadının Tasviri

Bir kadın üşüyordu,
Elleri mum beyazı
Yanakları al al olmuştu
Azdavay'ın bir köyünde

Odunları toplamış, sabahtan
Çocukluğunu ısıtıyordu
Bir elinde çam çırası
Bir elinde is karası

Bir kadın düşünüyordu
Bir yılının bir günde geçişini
Ellerinde semetten kalma kına
Oyalı tekkesi
İşlemeli fistanı
Geleceğini düşünüyordu

Bir kadın bekliyordu
Oğlüğünde anıları
Kuşağında umutları

Semet : Azdavay'ın düğünlerinde 3.gün
Oğlük : Önlük anlamına elen, kadınların yöresel kıyafeti
Tekke : İşlemeli olduğu kız olduğu anlamına gelir. Yöresel şapka

Erdoğan Ergin

Bir Rüyanın Manzumesi

'Bir rüyanın manzumesi; gündüz uykusunda görülen, küçük rüyaların manzumesidir. Kimimiz görürüz, kimimiz duyarız.Gündüz niyetine...'

Uzun, uzadıya düşünüyorum
karanlık niçin örtüyor üstümü
güneş; niçin gölgelerde

saklanan evler var,
hayallerimde

çocuklar,
tüm çocuklar birer oyuncak
oyun oynuyor tüm oyuncaklar
kendi hallerinde

sokaklar kirli
yıkılmıyor, süprülmüyor
sokaklar
elimde küçük bir sopa
duvarlar dibinde

/hayret

hayal dedik ya
görülüyor işte, gündüz içinde

/hayret

ben, kalkıyorum yerimden
yerime yeni benler oturuyor
kişiler çıkıyor karşıma
bir filmin, son sahnesi
oynanıyor, gözümün son penceresinde

/hayret

aynalar yansıyor, gözlerimize
yürüyoruz, peşimizde insanlar
ve nihayet son, sonun içinde

/hayret

anlatılıyor
/yazılıyor

Erdoğan Ergin

Bir Rüyanın Manzumesi 'Muhabbet Dostu'

Muhabbet dostunun peşine düştük
Belki bir kaç kişi
Belki sayamayacağımız kadar çok
Ne birbirimizi gördük
Ne gölgelerimiz vardı

Vakitleri sabah ayarladık,
Hoş sedalar eşliğinde yolculuk
Bir şehre vardık, her yerde dostluk
Zamana aldandık, malum dedik seher
Hayırdır elbet hadiseler

Yüklerimizi yükledik, sırtlarımıza
Ne varsa aldık, elimize geçen
Öğle vakti yola hazırlandık
Kimilerimiz bu şehri son durak sandık

Ufukta hep kırkikindi yağmurları,
Islanmak için hep, uzakları yakınladık
Kimimiz ise yağmurdan sakındık

İşte! dedi muhabbet dostu
İnsanın zavallı hali bu
Düşse kırk damla nurdan su
Sel alır gider onun nurunu

Muhabbet dostunun peşine düştük
Belki bir kaç kişi
Belki de sadece ben
Ve benden bir sürü kişi
Kimi yirmimde, kimi onumda
Bir ben yokum yirmidokuzumda

Erdoğan Ergin

Bir Rüyanın Manzumesi 'Nehre Karşı'

Nehirler akıyor, sonsuza akıyormuş gibi
Sonunu bulan yok, azalıyor gittikçe

Kıyılarda taşlar, alıyor hasretini nehrin
Ve çocuklar oynuyor, geçmişinde suyun

Besleniyor taze çiçekler, su sesiyle
Kuşlar dinliyor, onun getirdiği nameleri
Yeni sesler katıyor, gönderiyor bilinmeyen yere

Yuslat kokuyor, toprak kokuyor, su tütüyor bulutlara
Ümitleri taşıyor, umudun yolcularına

Kıyılarda ozanlar, türkü anıyor, türkü çığırıyor
Aşıkların; vatan aşkına, sıra aşkına

Bir ben varım, yatan yeryüzünde, dili bağlı
Karanlık bir uçurumun kenarında, nehre karşı

Erdoğan Ergin

Bir Rüyanın Manzumesi 'Su'

Su görüyorum her gece
Su çıkıyor bedenimden
su giriyor bedenime
Yediklerim su,
İçtiklerim su,
Ama ben sevmem ki suyu

Su akıtıyor her yerinden,
Duvarda duran harita
Masada ki bardak
Çizmelerim,
Yeni topladığım çiçekler

Sularla dolu her yer,
İki adam konuşuyor karşı kaldırımında
İçi dışı su
İnsanların akıllarını görüyorum
Dolu, dolu su

Adamlar, kadınlar ve çocuklar
Ellerinde hep sudan işler
Su satıyorlar
Su alıyorlar

Bu kadar su içinde,
Harfler kalmış bir tek susuz
Tatsız ve tuzsuz

Erdoğan Ergin

Bir Rüyanın Manzumesi 'Yeter'

O kadar güç değilmiş
Alıyorsun eline bir çakıl taşı
Fırlatıyorsun en uzağa
Ve bekliyorsun;
Ardından gelecek sesi
Çıkardığı yankı,
Uğuldatıyor tüm kulakları
Yarım kalmış bir operanın
Son sahnesi oynanıyor o an,
Çığlıklar duyuyorsun içinde
Şeyretmeyi bırakıyorsun kendini
Çevrene bakıyorsun
Beklediklerin geliyor
Sebepsizce soruyorsun
Bunca yıl nerdeydiniz? Diye
Ve çekiliyorsun kendine doğru
Işıklar,
Dalga dalga yayılıyor, çevreye
Her yer de kendini görüyorsun
Ufuklar kararıyor
Sessizce biri geliyor
Dokunuyor eline
İrkiliyorsun
Neden irkildiğini bilmeden
Kalkıyorsun ayağa
Okun yaydan çıkışı gibi
Dolaşıyorsun bir yerde,
Dönüyorsun,
Kendi eksenin etrafında
Coğrafya dersinde öğretilenler geliyor aklına
Enlemler -boylamlar
Yıllar geçiyor bedeninin üstünden
Bir şehre saldırmış tanklar gibi
Çiğniyorlar ne bulurlarsa
Bedeninde...
Yoruluyorsun,
Ama gözlerin hala eski sen
Yedi yaşında okula başladığında
Öğretmeni gördüğün andada ki gibi
Parıldıyor ama hüzünlü
Kitaplar çıkıyor ortaya,
Her birini okuyorsun
Okudukça çoğalıyor
Bedenin kitaplarla sarılıyor
Haykırıyorsun
Yeter! ! !

Bitti
Kalkıyorsun,
Bir rüya
Sanki yaşarcasına...

Erdoğan Ergin

Bir Sevda Şiiri

' İnsanı yazmam artık,
Okununca anlanmıyorsa eğer
Bir sevda şiiri yazarım
Ad koyarım sevgiliye
Ne istersen
İster Müjgan, ister Ajlan
Belki Hüsrân

Sonra aşık ederim,
Mert'e, Can'a ve Hakan'a
Siz okursunuz
Kendinizi bulursunuz...

Alın, okuyun, kendiniz bulun '

Her gece seni görmek,
Sana sarılmak,
Artık eskitiyor beni

Dilinde düğüm her gördüğümde
Sözcüklerin yok bana dair
Bu ızdırap öldürüyor beni

Niçin nefretle başlar aşk,
Dönüp sırtını gidince
Rüzgarın döndürüyor beni

Gülüşünü arıyorum, başka kadınlarda
Güldüğünde, gamzen çıkınca
Yüreğim sesi, lal ediyor beni

Bu kadar yakınsan sana
Eğilip kulağına, söyleyemeyince
Bu aşk süründürüyor beni

Erdoğan Ergin

Bir Şehre Yağmur Yağdı

Bugün 8 Ekim 2004 İstanbul'a yağmur yağdı. Televizyonlarda herşeyi çok bilen uzmanlarımız. Herkes birbirini suçluyor. Suç en sonunda halka kaldı.

Bir şehre yağmur yağdı,
Nehirden yolları,
Irmak oldu sokakları
Ve küçük dereler evlerin önlerinde

Bir şehre yağmur yağdı
Gözleri âma, kulaklar tıkalı
Herkes işinini biliyor da
Bir biz, kıt akıllı

İstanbul'a yağmur yağdı
Toprak dışında, herşey ıslandı

Erdoğan Ergin

Bir Yalnızlık Hikayesi

şehrin ışıkları yanıyordu
yürüdü çocuk
yalnızdı
kimsesiz
şehrin içinde kimsesi olanlar gibi
dudağına yağmur damlası düştü
üşüdü
yalnızlık korkuttu
ilk defa yağmur altında
kollarında soğuğu hissetti

ilk defa yalnızdı
bir yağmur akşamı

şehrin ışıkları yanıyordu
yağmur yalnızlığını hatırlatıyordu
korktu
ıslanmaktan korktu

aşk yağmura vurmuştu
akıyordu, sicim gibi ruhuna
üşüdü
yalnızlıktan üşüdü

keşke hiç yağmur yağmasaydı
şimdi ağlamazdı

Erdoğan Ergin

Biraz

Bir pencere
Biraz doğa
Azıcık deniz
Üç-beş insan
Bir bardak çay
Tabi ki sigara
Kurşun kalem
Beyaz kağıt
Yazdım desem
Okusan

Şiir mi güzel
Az insan mı
Belki de bir bardak çay

Erdoğan Ergin

Biri K r Etmiş Bizi

nasıl hasret çekmez insan, geçmişi yaad edip
biri k r etmiş bizi, geleceği vaad edip

Erdoğan Ergin

Bitti Son Bahar

Uzun lafın kıyası
Aylardan kasımdayız
Son baharda bitiyor
Bembeyaz örtüsü olacak doğanın
Sonra
Yeniden uyanacak toprak
Yemiş verecek ağaç
Yine kardelenler, gelincikler açacak göğsünde kırların

Lafın kıyası
Bitti son bahar

Erdoğan Ergin

Biz

Bugün denizden, hatıra topladım
Yırtılmış resimler,
Yazılmış şiirler,
Ve yakılmış öyküler.

Bugün denizden hatıra topladım;
Bir sepet içine doldurulmuş,
Kırık bir kalbin,
Eğrelti parçaları..

Bugün denizden hatıra topladım;
Bir şehrin ucuz sevgileri,
Boşa harcanmış zamanlar,
Lise sevdalarına benzeyen,
Aşk kaçamaklarını,

Bugün denizden bizi topladım,
Niçin atılarsa denize?

Erdoğan Ergin

Biz Neyiz?

Diyordun ya aptal kutusu bu televizyon
Güzel hanım kızım
Paşazadem güzel
Ama sorum var küçücük
Hürrem'le derdin neydi
Nerden çıktı Kavak Yelleri'n
Çoğu zaman pusudaydın Kurtlar Vadisi'nde
Günaydın Sabah Şekeri
Merhaba'n biraz Doktorum'dandı
Sen bilmedin eşin bildi
Hayat zaten çarkı felek
Ailenin başından geçenler film gibi
Ay sonunda ödediğin faturayı kimse görmedi
Tuttuğun takımın formasına vermedin zaten
Tabi canım aptal kutusu bu televizyon
Kitap okumak lazım
Şiir söylemek
Yaşamış gibi türkü dinlemek
Kutu aptal da
Sahi biz neyiz?

Erdoğan Ergin

Bizim Köyün Delisi

Güzel günler gördü,
Hep cigerci kapsındaydı
Yaşlıların süt vermesini bekler
Geceleri soğuktan
Hep miyavlardı
Köşe kedisi

Güzel günler gördü
Hep onun bunun kapısındaydı
Birilerinin elini tutmasını beklerdi
Geceleri üşümekten
Hep ağlardı
Bizim köyün delisi

Erdoğan Ergin

Bu Can Emanet Bana

doyasıya eğlen diyorlar,
gez, toz
hayat kısa diyorlar
aşık ol
aşık et
yüreklere ismini kazı
arkana bakmadan çek git diyorlar

neden anlamıyorlar?
neden anlamak istemiyorlar?
bu can emanet bana
zamanı geldiğinde
sahibi
alacak mutlaka
bu zavallı bedeni
içinde beni

Erdoğan Ergin

Bu Şehir Dar Geliyor Bana

Bu şehir dar geliyor bana,
Geçen arabaların, kornaları
İnsanların sabırsızlıkları
Acemilerin, acele aşkları
Dokunduğunda, kırılan kalpleri

Bu şehir dar geliyor bana,
Binalar arasına, asılan sözleri
Camlarda kurutulan gözleri
Kupkuru, sensiz bedenleri
Yakıldığında, kokan türküleri

Bu şehir dar geliyor bana,
Kırmızı da geçilen anıları,
Sarı da, hazırlanamayan sevdaları
Yeşilde, bekletilen umutları

Velhasıl, İstanbul
Dar geliyorsun bana
Onlarca yüz takdirdin suratıma
Bir iyiliği bin yapmak uğruna

Erdoğan Ergin

Bugünü Dün Sandık

Durgun nehirlerde yaşanır sandık
Hayatı hafife aldık
Umursamadık, sevmedik birbirimizi
En güzel anları zehir ettik kendimize
Güzel bir rüya gördük
Kabus sandık
Aldandık

Sanıyoruz ki güzel günler yarında
Dünleri çabuk unuttuk,
Bugünü yarın olan...

Oysa ki bugün neler yapardık
Severdik belki
Bir buket çiçek alırdık tanımadığımız birine
Gülümserdik, yüzü pasak içineki çocuğa
Başını okşardık bir yetimin
Hiç sebep yokken sarılırdık annemize
Ama aldandık
Bugünü dün sandık.

Erdoğan Ergin

Can Bulur Mu?

Toplansa ağaçların meyveleri teker, teker
Kilimleri serip yerlere, toplasalar
Her birini kurutup assalar
Yine de can bulur mu?

Erdoğan Ergin

Çağır Beni

Çağır beni,
Yalnızlığımı al, koynuna bastır
Bırakma ellerimi, üşümesin
Sensiz her yer soğuk

İşitmiyor senden başka kimsenin sesini
Şimdi kulaklarım
Konuş duyayım hayatın tüm seslerini

Bak bana, görmedim ki hayatı
Gözlerinde, görülecek tüm güzellikler
Doyasıya göreyim

Çağır beni
Yalnızlığımı al

Erdoğan Ergin

Çarpık Harfler

düşüncelerimin eskidiği oldu
gecelerin sabahı ayarlamadığı vakitlerde
uykusuz yazılar yazdım
dönemeçlerde kaldım
vakitlerin kuramadığım olduğu
kendimi sevmediğim
sevemediğim insanlardan biriyim
çirkinim

koyu sohbetlere, açık sözler anlattım
sözlerin nereye gittiği belli olmadı
aydınlığı karanlık zannettim
zifirin ne olduğunu bilmediğim günlerde

hayallerle boğuşuyorum, vakit geç değil
delice düşünceler saplanıyor beynime
üşüyorum, ürküyorum hayattan
karanlığı gördüğüm her gündüzde
aydınlığa hasret gecelerde

ikilemler arasında kalıyorum
düşüncelerim eskiyor
delice şiirler yazıyorum
çarpık harflerle

Erdoğan Ergin

Çatıda Leylek

kuru gül yaprağında şimdi aşklar
en hafif dokunmada dökülüyorlar
delice diyorlar sevmelere
seveni deli zann ediyorlar

oysa öyle mi aşk
suyun üzerinde kuğunun dans edişi
nilüferin suda duruşu
bir kaplanın avı karşısında heybeti
ve usulca rüzgarın boş kulaklara fısıldayışı aşk

kimi zaman
bir çiğ dağlardan kopan
bir sel şehri boşaltan
ve bir kedinin et beklemesi
ciğerci kapısında

bazen
dolu dolu ağlamak
bazen usulca iç çekmek
bazense boş sokaklarda gezmek

lakin
şimdi sevmek başka
çatıda leylek
ilk soğukta göç edecek

Erdoğan Ergin

Çay Koy

Elin değmişken çay bardağına
Çay koy
Demle başucunda dursun
Elin değmişken
Süpürüver şöyle bir güzel
Yere dökülmüş sevgilerini
Eline kalp kırıkları batmasın
Elin değmişken bir çay koy
Başucuma koy

Erdoğan Ergin

Çiçeğim

Sabah rüzgarı ile gelen bir yaparaktır yaşamım
En güzel rüzgarlara takılır
Uçar gider, ilk gördüğü yerde güzelleşir
Güzelliğı; bahara hasret, sonbahara dargın
Ve bitmeyen mevsimin son güneş batımı
Ay doğumudur

Hayat anlamlandırır insanı.
Beni, seni ve bizi anlamlandırdığı gibi
Sen benim varlığımın gerçeğı
Ben ise senden arta kalan yaprak tanesi
Köklerinle sarıl bana
Her besleyişinde ben olayım
Su, azot ve oksijen gibi
Çiçeğim

Erdoğan Ergin

Çiçekleri Sevmişliğim Ondan

ben mayısta doğmuşum
ondanmış gevezeliğim
ve ondan çiçeklere özenmişliğim

kızımın adı ondan
karanfili sevmişliğim ondan
ve çocukları sevişim de ondandır

tüm bahanelerimdir çiçekler benim
en çok onlar anlar beni
bazen kardelerdir, yeni açan
kıpırdatır yüreğimi
bazen bir menekşedir
solarken içimi burkan

tüm renkler onlarda gizlidir
insanlığın tüm renkleri
her derdinize cevap bulursunuz onlarda
papyalarla fal açılması ondan

çiçekler, türlü türlü kokar
hasret onlara yakışır
aşk, özlem ve çile onlara
gül dökülmesi yollara ondan

her mevsim açar kapımda sayısız çiçek
çilekeşliğim, özlemlerim ondan
ve şiirlerim
çiçeklerle başlar
çiçek çiçek açar gönül ormanında

şimdi sorsanız,
kaç mevsimdir çiçeklere hasret
nice gönüller vardır
bir kırmızı gülle peşine düşmem ondan

Erdoğan Ergin

Çiğnetmem

Bin kere gösterseler, yapsalar da zulüm
Çiğnetmem öz toprağımı, gelse de ölüm

Erdoğan Ergin

Çocuğunu Kaybetmiş Adam

Ve ben çocuğunu kaybetmiş adam
Hüznünü duvara yansıtan
Ağladığında tüm duvarları
Ağlama duvarı olan adam

Ve ben çocuğunu kaybetmiş adam
Onca sessiz hıçkırıklar arasında
Bir damla gözyaşı dökmeden
Sel olup akan adam

Ve ben çocuğunu kaybetmiş adam
Ağlayan annenin kirpikleri olamayan
Sessiz sözcükleri arasında kaybolan
Kendine yer arayan sesli adam

Ve ben çocuğunu kaybetmiş adam
Giden çocuğu ardından
Hayallerini on kuruşa satan
İki mürekkep olup yazamayan adam

Erdoğan Ergin

Çocuk

'Uzun zamandır çocuk olmak istiyorum, çocukca şeyler yapmak istiyorum. Belki aşağıdaki mısralarla başarmışımdır. Ne dersiniz, sizce başar mış mıyım? '

Bir türkü versinler eline
Sen ondan, halka yap
Çevir kendince
Kendin ol, çocuk ol
Söyle tüm türküleri
Sessizce

Bir oyuncak versinler eline
Karşılıklı alma,
Oyuncaksız ol
Ama bensiz olma
Çocuk

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri Kim?

Her sabah erkenden kalkıp
Kim boyuyor gökyüzünü
Çiçekleri kim uyandırıyor
Kuşların kim veriyor suyunu
Akşam güneşi kırıp
Kim yapıyor yıldızları
Hele ayı
Kim aşıyor gökyüzüne
Ve yağmurlu günlerde
Kim ıslatıyor doğayı
Giderin merakımı

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri * Kuşlar *

Bu kuşları anlamıyorum
Elleri yok ama
Benden daha iyi sarılıyorlar
Kimi şarkı söylüyor
Kimi dans ediyor
Rüzgara karşı

Ben ise hala camda;
Kuşları izliyorum.

Bu insanları anlamıyorum
Ne istiyorlar kuşlardan
Bir kafese koyup
Konuşmasını bekliyorlar
Kafes de kuş konuşur mu?
Sizi kafese koysalar konuşur musunuz?

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 1

Ne toparım oyuncaklarımı,
Ne de veririm kimseye
Almasın diye arkadaşlarım,
Hepsini yatağın altına saklarım

Kimse bilmez ki,
Oyuncak sansınlar diye kedimi,
Kimse görüp de almasın diye
Sakladığım yeri,

Var mı senin bir tavşanın?
Koynuna alıp yattığın,
Tüylerin okşayıp beyaz diye rengine
Mavi boya çaldığın

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 2

Küçük bir hayvanat bahçesinde
Uçsa kelebekler,
Bir elma ağacının tepesinde
Açsa çiçekler

Dokunsa Ali, Veli
Ya da bir deli
Elindeki bir mendili
Sallasa kovalamak için
Kelebekleri

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 3 'BABA'

Aferin diyince babam,
Okşayınca başımı
Çok ders çalışır
Çok sevinirim

Gülünce bana
Gezdirince parklarda,
Elimden tutup, sallayınca bulutlara,
Haykırırım;
Seni çok seviyorum baba

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 'Annem'

Ak, olduğumda rengim
Biri dokunur ellerime
Hastalandığımı sandığında, beni
Biri sarılır vücuduma
Kadifesi dokunur, bedenime
Okşadığında tenimi
Gülsuları akar yüzüme

Küm düşürse beni
Kaldıracak sen varsın
Tutupta ellerimi
Öpecek olan

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 'Ben Çocuğum'

Ben küçük bir çocuğum,
Küçük ellerim,
Küçük kollarım ve parmaklarım var
Oyuncaklarla oynar
Yetişkinlerin taklidi yaparım

Ben küçük bir çocuğum,
Küçük hayallerim var
Bazen uçarım,
Bazen rüzgardan hızlı koşarım

Ben küçük bir çocuğum,
Yetişkinin aynasıyım
Ama küçük yetişkin değil
Sizin çocukluğunuz da değil
Ben yeni ve küçük bir çocuğum

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 'Bugün'

Ağaç diktim bugün,
Zaman gelecek
Meyve verecek
Benim gibi

Ben ona bakacağım
Siz bana

Oyun oynadım bugün,
Bilmediğiniz oyunlar
Saklambaç, körebe değil
Kendi kendime

Ben her gün oynayacağım
Siz seyredeceksiniz

Bugün hayal kurdum,
Yeşil bahçeler,
Mavi gökyüzü değil
Kendi hayallerimde
Pembe bir park,
Turuncu bulutlar,
Oynayan patlıcan moru çocuklar

Ben her gün hayal kuracağım
Siz olmamış diyeceksiniz

Bugün dün yok dedim,
Çünkü dünüm hiç olmadı
Oyuncaklarım, hayallerim
Tüm dünyam bugün

Ben her gün bugün var diyeceğim
Siz dün diye tutturacaksınız

Bugün ilk defa çocukluğumu yaşadım
Siz ise çocuk olmayı yakıştıramadınız bana

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 'İstanbul'

İstanbul, benim oyun bahçem
Oyuncak müzelerim var
Oyuncak köprülerim
ve oyuncak saraylarım

İstanbul, benim hayatım
İnsanları dostlarım
Hayvanları arkadaşlarım
Çiçekleri, cennet bahçem

İstanbul olmasaydı eğer
Ben oyun bahçemde
Hayatımı yaşayamazdım

Oysa ne çok ihtiyacım var
Oyuna
Ve sana İstanbul

Sakın başkasının eline gitme...

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 'Kediler ve Kuşlar'

Kuşlar, ne güzel öterler
Her birinin farklı bir sesi var
Ya kediler,
Onların tüyleri,
Neden o kadar güzel
Kediler ve kuşlar
Niçin beraber yaşayamazlar
Kedilerin sesi güzel olsa
Kuşların tüyleri
Geçinirler miydi, birbirleriyle
İyi iyi

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 'Umut'

bulutlar
umut bulutları
uçurtmamı çaldılar
neler yazmıştım oysa ona
umutlar
umut bulut da olsa
çıkarmıydı her sabah ortaya

Erdoğan Ergin

Çocuk Şiiri 'Yemek Vakitleri'

Uzun zamandı çocuk şiiri yazmayı denememiştim. Bir deneme olarak iyi bir başlangıç olabilir mi, bilemiyorum. Bu da siz okuyucuların fikirlerine bağlı

Sabah kahvaltı yapmışsan eğer,
Çalışmak senin için, en büyük değer
Peynir, zaytin ve yumurta
Malum kahvaltıda en büyük gıda

Kuşluk vaktidinde dinlenmek gerek
Ne güzel olur, meyve suyu isek

Öğle vakti, yemek yenmeli
Yiyebileceğin kadar almalı
Tabak da yemek kalmamalı
Ekmeği çok yemekten kamalı

İkindi vakti çok önemli
En az bir meyve yenmeli

Akşam olunca eller yıkanır
Masanın başında toplanılır
Annenin yaptığı güzel yemekler
Seçmeden hiç birini, güzelce yenir

Erdoğan Ergin

Çocuk-Kötü Kalpli Adam

Öyküler anlatır bir çocuk
Birinde masalın kahramanı
Başkasında kötü kalpli canavar
Va hayatı yaşar.
Bir gün;
Bir kısmında kahraman
Bir kısmında kötü kalpli çocuk
Nasıl bir öyküdür ki,
Bu yaşam;
Hem kahramansın
Hem de kötü kalpli adam

Erdoğan Ergin

Çocukla Söyleşi

Koşuyorsun, oynuyorsun, dünyanda, kendince
Ne mutlu sana, sevginin en güzeli senden
Hayat güzel be çocuk, hadi bir kez denesen
Ver elini, sar bedenimi, oluyor işte

Ağlama sen çocuk, oyuncak dediğin; Ne ki?
Yenisi var, koyulur eskisinin yerine
Düşünsene, ya benim yerimde sen olsaydın
Ağlardın, kaybettiğin anların gittiğine

Hadi gel çocuk, ver elini
Sen çocukluğunu yaşa
Ben gençliğimi...

Elma şekerleri veriyorlar şimdi sana
Sıkı tut, ısır köşesinden, yaşarcasına
İyi dinle; Gülümse sen, sana kızanlara
Gülümse, çünkü somurtanların derdi başka

Baban da, annen de, senin gibiydiler çocuk
Akılları, uçurtmanın peşindeydi çocuk
Birileri elbisesini verdi onlara,
Onlar da giydiler, nereden bilsinler çocuk

Hadi gel çocuk,
Sen çocukluğuna
Ben gençliğime

Erdoğan Ergin

Çocukluk Yılları

çınar ağaçlarının dibinde dinerdi hasretimiz
kavuşmalar hayaliyle geçerdi günler
gül bahçelerinden çalardık aşkımızı
bir pembe gül derdi bazen aşkı
bazese ak güller küstürürdü bizi

çocukluk yılları işte
gönüller o günleri anarken serzenişte

mevsimler geçerdi ömrümüzden
büyürdük
sanırdık
sanırdık ki, büyüdük
çocukluk yılları geçti
ömrün ilkbaharında oynayamadık

çınar ağaçlarında aşk
gül bahçelerinde hasret
ve çocukluk
tertemiz aşk

Erdoğan Ergin

Çocukluktan Yetişkinliğe

İlk kez o gün ayrıldı annesinden
Elinde tüm ağırlığı ile çantası
Çeşit çeşit kitap, yol gösterici
Kimi fen, kimi hayat bilgisi
Oysa ne hayat
Ne anlatan biliyor kitabı
Ne de dinleyen var ilgisi

Bir süre taşıdı çocuk, çantasını
Yorulduğunu hissetti
Durmak istiyordu
Durup karar vermek...
Dinlemediler bile
Çantasına bir kaç yük daha
Biraz sosyal, biraz coğrafya
Haydi yavrum yoluna

-zaman geldi.Dedi anne
Ayrılık vakti
Seç kendine birini
Uygula dersten öğrendiklerini
Düş yollara, taşı geleceğini
Seçti çocuk, yetişkinliğini

Şimdi bir yetişkinliktir, çantasında ki yük
Ne zaman başladı bilinmez taşımaya
İçinde ne hayat bilgisi, ne de fen
Biraz umut, bol bol ümit

Erdoğan Ergin

Çocuktum

Çocuktum,
Yıldızlar ve ay sadece geceye süstü
Ve güneş yalnız benden önde doğardı her sabah
Sonra kırlar baharın başında yeşil sonunda sarı
Ne ilk olurdum, ne de son
Sonra bir şey oldu
Ben farketmemişim
Ay'ı sabah gördüm,
Bir de yıldızı güneş batmadan önce
Farkettim ki pembeler, morlar hakim kırlara
Yine de ilk değildim,
Farketmemişim, büyümüşüm

Ne kadarda çocuktum,
Yeni olmuş başak gibi kavruk
Farketmeden açtı tenim
Büyüdüm, istemeden

2010

Erdoğan Ergin

Dağlar (Sen)

Acep ben mi sattım dağları
Ve ben mi verdim kiraya duyguları
Onca dağ arasında
Bir sana varmak güç
Ve seni almak
Söylemek duyguları

Dağdır elbet, üzerinde, bir tutam örtü kar
Çöktüğünde sis, gözlerim niçin onu arar
Bir çığ mı, acep örtünün altında yangın mı var
Nazım sensin, gözüm sen, hasretin dağlar kadar

Işık ver, aydınlansın yeryüzü, eteğinde
Ariyım elbet, bir tutam balsın peteğimde
Bu dünya kısa, aksan içime çekeceğim
Varken bedenim, sensizlik yüreğimi dağlar

Erdoğan Ergin

Dalgalandır Ay-Yıldız'ı

bayrak için döküldü tüm kanlar
yemen de düşen Ahmet
beyrut'ta can veren Mehmet
çanakkale de seyit
sakarya'da reşit
hep aynı ülkü, yüreklerde hep aynı niyet

Akif'in tek dişi kalmış canavarı
hindusu, yamyamı
giremedi de yurduma
ölçüde eksik yok,
bir nefeste bin köpek doğurdu
bin köpek girdi yurduma

sen, hey delikanlı!
bluejean'li, haç kolyeli
düşük belli, akıllı fitneli
adı canlı, ruhu cansız adam
kendini bil, kendine dön
yurdun bu, yarin bu, yarenin bu
ilmin bu, eğilimin bu
bayrağında ay yıldız
ruhunda ay yıldız
damarında ay yıldız
özünde, kökünde ay yıldız

şimdi seçim zamanı
ya ay yıldız
ya da bol yıldız

cevap güç değil
sen TÜRK çocuğusun
türk oğlu türk
türk gibi düşün
ruhundan kopar bin yıldızı
dalgalandır her yerde ay yıldızı

Erdoğan Ergin

Değil

Değil
Değil
Şiir gibi demiştim ya
Şiir gibi değil
Yanık bir anı defterinde
Şiirin ta kendisi

Erdoğan Ergin

Delice Düşünceler -2

çirkin suratlı adamlar
mahallenin, topal yürüyen kadınları
zem zem suyuyla yıkanmış çocuk
emzikli bebek
gün erken doğuyor şehre
ve ben çekiliyorum karanlık odama

çirkin yüzümü resmediyorum şiirimde
topallatıyorum sözcükleri
ve zem zem suyuyla yıkıyorum duygularımı
sırf emziğim düşmesin diye

odama çekiliyorum
topallayarak
yerlerde zem zem suları
ayağımı kayıyor
düşüyorum
emziğimi arayarak

Erdoğan Ergin

Delice Düşünceler 'Cümleleri Ölmüş Biri'

Örtbas edilmiş, ezilmişliğim
insanların, gereksiz konuşmaları içinde
gereğinden fazla anılmışım

yılgınlığım nerden geldi bilmem
sayfa sayfa dolaşıp gazetelerde
satılık köşe hevesindendir belki
belki de boyası bozdu gazetenin beni
elimde gri izler
o da köşe yazılarının çirkinliği

delice düşünceler benimkisi
kim ne yapsın, cümleleri ölmüş birini

diyorum ya, delice düşünceler
içimde kaynıyor,
bazen söz oluyor, gururumu incitiyor
bazen aşk oluyor, içimden dışarı akıyor
lakin kimseye zararım yok
kendimden başka

onu da tanıyamıyorum zaman
yılgınlık düşüyor üzerine
çekiyor damarımdan
damla damla his
duygusuz biri oluveriyorum
sarılıyorum kimse görmeden
aşka
satırlara döküyorum
yetmiyor
hislerim

delice düşünceler benimkisi
kim ne yapsın, hisleri ölmüş birini

Eylül 2005

Erdoğan Ergin

Deliler Gibi

kırdık mı hiç birbirimizi
ceviz içi gibi birbirimize bağılı değil miydik
ve havlu kenarlarında ki oylar gibi işlemedik mi sevgilerimizi
yeni gelin olacakmış gibi

hep yarınımızı düşünmedik mi
zencefillerden, limon kabuklarından
karıştırıp içmedik mi
sevgimizi
sanki birbirimize hasta olmuş gibi

dışa vurmadık mı hiç
gönül kubbelerimizden çıkıp,
çağırmadık mı sevdiklerimizi
sanki birbirimizi arar gibi

sevmedik mi hiç birbirimizi
deliler gibi

Erdoğan Ergin

Delinin Feryadı

Korkunun düştüğü yerde,
Kalbininin çırpınışları duyulur
Pencerelere yağmurlar saldırdığında
Bir delinin feryadıyla karışık
Ağlayarak,
Sıçrar yerinden,
Düşünmeden,
Şat dünyanın bu sırtını be deli
Öbür yanı hala sulu ne de olsa
Sulu sulu yaşa
Sat gitsin fendini

Erdoğan Ergin

Demokrasi

'Demokrasi istiyoruz ama acısız
Demokrasi istiyorlar ama
Sizin verdiğiniz değil
Kendilerinin kazandıkları
Haklarını'

.....Çek elini artık,
.....demokrasi adına uzatmaktan,
.....atalarımın topraklarından...

Heybemde demokrasi getirdim size
Başlayalım bakalım önce kime
Benden başka herkese

Heybemde demokrasi getirdim size
Küçük parçalara bölüp vereceğim
Tabi ki, sizi küçük parçalara ayırdıktan sonra
Herkese bir parça demokrasi
Alacak herkes payına düşeni

Canınız yanar başlarken,
Aynen doğum gibi,
Doğarken acımadı mı canınız bir kere?
O zaman ağlamanız niye

Demokrasi getirdim size
Bedava olmaz, o zaman yetmez kimseye

Demokrasi getirdim
Bol mavili
Bol yıldızlı

Demokrasi
Yemesini bilene baldan tatlı
Size zehirden acı

Erdoğan Ergin

Derdimize Düştük

Eski kağıtlardan uçak yaptık, göğē uçurduk
Bugün eskiyen haberimizin derdine düştük
Kumdan kalemizi, suyun kenarlarına kurduk
Bugün kayıp olan kulemizin derdine düştük

Taş, toprak ve çimenden yek sanıyoruz Vatanı
Unutturduk her halde içimizdeki imanı
Dün, başa taş ettik üç kuruşa vatan satanı
Bugün sanrılı başımızın derdine düştük

Çakallarla dostluğu maharet saydı boz kurtlar
Ava kuduz köpekle çıktı kırklanmış atlar
Önümüze kondu Nebi'nin kırdığı tağutlar
Bugün ağrıyan dizlerimizin derdine düştük

Şeccadeyi serdiğimiz öz toprağı kirlettik
Üstümüzü düzelttik de, içimizi kirlettik
Ecdadı küstürdük, hepten duamızı kirlettik
Bugün kayıp olan yönümüzün derdine düştük

Doğanım, doğduğun da emanet edildi bayrak
Kulağına ezan okudu baban, ağlayarak
Kiblen, kitabın belli duanı et yalvararak
Bugün canı yanan gönlümüzün derdine düştük

24.12.2015

Erdoğan Ergin

Derken

Derken
Yağmur yağdı
Öyle oldu işte
Yağmur yağdı
Cümle bitmeden
Yağmur yağdı
Ne kadar da sulandırdık
Hayatı
Dostları
Yaşamı
Derken
Yağmur yağdı
Dışımız temizlendi
İçimiz bahara kaldı

Erdoğan Ergin

Doğacak Kızıma

'Allah izin verirse, 15 Mart-1 Nisan arası baba olacağım. Lakin bir sorun var. 10 Nisan 2004 tarihinde vatani görevimi yapmak için kızımı azıcık görüp ayrılacağım. Her halde şimdiden özlemi sardı bedenimi. Aceleyi gelmesin diye adını dahi koyduk. Yasemin Sıla. Hoş gelesin, Allah yar ve yardımcın olsun kızım.'

sevgili kızım az kaldı
bekliyoruz
ayın geceyi beklediği gibi
hilal oluyoruz
doluyoruz her gece

tekmelerini dinliyoruz
annenin okşayışını
tekmelerinle
bir güvercinin, titremesi gibi
elimizde bedenim

seninle konuşuyoruz
şarkılar söylüyoruz
annen ile
senin adını veriyoruz
her şiire
yasemin diyoruz
sana çiçek gibi
dayın asker ya
sıla diyoruz sana
özlemi dinsin diye
yasemin sıla

velhasıl seni bekliyoruz
ben gitmeden göreve
gel diye
seni bekliyoruz

Erdoğan Ergin

Doğacak Kızıma 'Dokundukça'

İlk dokunmayı öğreneceksin
İçinden bir şey dokun diyecek
Dokunacaksın
Bana; babana
Annene
Eşyaya, biberona, suya
Hatta kedi köpeğe bile dokunacaksın
Sonra;
Neyi tuttuysan fırlatıp atacaksın
Bir bize kıyamayacaksın

Günler geçecek
Sen dokundukça öğreneceksin
Biz ise sen dokundukça sevineceğiz
İyi ki varsın diyeceğiz

Erdoğan Ergin

Doğacak Kızıma 'Mektuplar'

Sen susturacaksın
Dağlardan yırtılırcasına düşen
.....Çığ sözcükleri
Ve sen bir kar tanesi olacaksın
Ayrı ayrı düşeceksin
Gökyüzünden yeryüzüne
Sen kaplayacaksın her yeri
Bembeyaz...

Dostlukların beyaz olacak
Sevgilerin beyaz
İhanetin bile beyaz olacak
.....Hiç istemeyeceksin

Sen bulacaksın bizi
Geçmişimizi
Ve sen kuracaksın geleceğimizi
Ümutların olacak
Ümitlerin olacak
Ve bir bir gerçekleştireceksin
.....En iyimserinden

Cebinde bozuk paralar olacak
Boşu boşuna harcamayacaksın onları
Bir dilek tutmak için, göle atmayacaksın
Hayallerini bir bozuk paraya bağlamayacaksın
.....Hep şükredeceksin

Her yer seninle dolacak
Ay senin güzelliğine hayran kalacak
Birilerinin nü şarkısı olmayacaksın
Sözcüklerin hep dolu olacak
Işık olacaksın
.....En parlağından

Biz seni seyredeceğiz
.....Sadece
Biz seni seveceğiz
.....Sadece

Erdoğan Ergin

Doğacak Kızıma 'Mektuplar 2'

Zaman yaklaşıyor bebeğim
Ellerini gördüm dün
Dokunmak istedim
Ama olmadı
Zaman var dedin
Neye zaman yok ki...

Bebeğim
Çok merak ediyorum seni
Gözlerin anneninki kadar güzel mi?
Ya yüreğin, benim kadar var mı?
Her gece bir başka sen görüyorum
Rüyalarımda
Bir gün beyaz çıkıyorsun karşıma
Bir gün kahverengi

Yavrum
Sen de bekliyorsun biliyorum
O küçük kalbinin atışları kadar
Gerçeksinsin artık

Kızım
Şiirlerle karşılayacağım
Dualarla büyüteceğim seni
Baksana
Şimdiden gözümde büyüttüm seni
Sen de 5 yaş,
Ben diyeyim bana arkadaş

Bir tanem,
Tam zamanında
Gir kucağımıza
Doyasıya öpelim seni

Erdoğan Ergin

Dosta Öğütler

Efkarın, elbet var, zaman zaman
Yaşam burada, gösteriyor kendini, dostum
Sen anladığında, hayatın bilmecelerini
Çözümler, hep kitabın arka yaprağında, ters duruyor
Sen sorularla, sorunlarla boğuşuyorken
Birileri hep bu cevapları zorlaştırır
Aldanma sakın dostum, sorular zor
Ama sen, kendin, aradığında bulursun
Doğruların akışını, ve yanlışlarında doğruluğunu

Varsın ki, sen bul, hayatın güzelliğini
Anlat, ben bileyim, ve dönsün hayatın devri
İnsanlar öğrensın, yaşasın, tamamlasın evresini
Yine de, sen sanır mısın ki tüm soruların tamamlanır cevapları

Sür, hayatın dönsün, ucu gittiği yere
Ve yaşamını kendin yaz, Allah bilsin, dostum

Erdoğan Ergin

Durak

Peşinde koşuyoruz her şeyin
Bazen paranın, bazen hayatın
Hiç durduğumuz yok
Durasımızda...
Dursak, hayatın ara duraklarında
Göreceğiz, güzelliğini insanın

Sorsanız; durakları var mı ki hayatın?
Var!
Ben keşfettim, yirmin birincişi
Heh! diyorsun eriştim ergenliğe
Kendim kazanıp kendim yemeye
Her türlü karar vermeye
Oysa ki alınıvermiş elinden
İlk karar verdiğinde benliğin
Yolun düşüveriyor yoldan geçen bir maratona
Sürükleniyorsun, alkışlar arasında
Otuzunda takılana kadar
Ne oldu? Diyesin geliyor
Nerede o eski ben
Merdivenler niçin bu kadar uzun
Önceden var mıydı yokuş, burada
Sonra bir kargaşa,
Çocuktuk, paraydı, puldu, eşti
Kaptıveriyorsun kendini
Sele kapılmış bir dal gibi
Tutunabilirsen, duruyorsun kırkında
Saçlarının uçlarında seni inkar eden beyazlar
Yüzüne vururcasına yaşını...

Ellin, altmışın her biri durak
Nefes almasını bilersen durarak

Şimdi dile gelip sorsan bana
Yok mu başka durak, hayatın farkına varmaya
Var dostum, var
Aşık ol önce, iyice kan benliğine
Sonra dur, sor kendine
Ben neredeyim diye
Bırakıver kendini yalnızlığın koynuna
Hayatı anlamak adına

Fark edeceksin ki,
Neleri ertelemiştin
Neleri atmışsın zamana
Bir küçük aşk uğruna

Erdoğan Ergin

Dün/Bugün ve Öğretmen

“Öğretmenim, Canım Benim, Canım Benim”

Candı,
Canandı
Dillere şayandı

Mahallenin en kıymetlisi
Söz meclisinin değerlisi
Bir fincan kahve içilesi
Dünü bugünümüz yapandı

Gençlerin olmak istediği
İhtiyarın tek imrendiği
Gelin duağının ipliği
Düğününü bayram edendi

Kırlarda toplanmamış çiçek
Dillerde edilmemiş dilek
Küfre karşı en güçlü bilek
Kötülüğü iyilik edendi

Bir şey oldu bir şey
Söz değişti
Göz değişti
Öğretmene bakan yüz değişti
Kirlendi diller
Kirlendi eller
Başta taşıyan renkler değişti

Erdoğan Ergin

Düş

Düşün,
Ben yokum hayatında,
Belki gördüğün en güzel düşün
Şimdi yaşayabilirsin doya doya
Saklamadan hiç bir şeyi,

Çıkartabilirsin yazdıklarını
Ne de olsa yoksun yazgımda
Oku bulduğun herkese
Göz göze gel, şimdi benden uzakta
Benim olmayan bakışlarla
Korkusuzca....

Düşün,
Ben varım hayatında
Ne kadar da güç değil mi?
Ben varken, aşkın olması hayatında

Erdoğan Ergin

Düşler-Çaldılar

'Bizi yetişkin olmak zorunda bırakan insanlığa
Biraz çocuk olmak gerek, mutlu olmak adına'

Bakanlar niçin görmez, düşlerinin hapsini
Çocukken çaldılar, mavilerinin hepsini

Erdoğan Ergin

Eksik Şiir/Çekip Gideceksin

'Çok sevdiğim bir dostumun derdine derman olmak için'

'alıp gidiyorsun başını, umrumda değilsin
umrunda olmadığım gibi.....'

çok eski bir zaman değil, tanıştığımız vakit...

leylakların açtığı gündü,
dillerimin düğümünün çözüldüğü gün

su gibi birşeydin benim için
bazen sığındığım bir gölge
nefes aldığım bir andın

aslında bir çok şeydin
ama ben senin hiçbirşeyin

işte böyle birşeydi tanışmamız
ve gidişin

bölük pörçük
hayal mayal

tanıştım mı ben seninle
ya da ayılıyor muyuz belli değil

yok gibiydin
var olmadığına inanmak için
yemin ettim suya
içmedim

kanmadım ben sana
ama kandırdın
tanıştığımız gibi
gideceksin

umrunda değilken ben senin
gideceksin
bırak beni böyle
dimdik ayakta
yüzüstü çok kaldım
acıma

neye benzetmemi istersin seni
yeni açan goncaya mı?
.....değilsin
şehre yeni düşmüş çiğ tanesine mi?
.....hayır

ılık bir rüzgar mı denizden esen?
..... o da olamaz
ancak bir soğuk gece diyebilirim senin için
..... yastığa sıkı sarılıp ağladığım

bugün bahar, yoksun
ağlamakta yok benim için
çünkü çekip gideceksin

Erdoğan Ergin

Empati

Kendi penceremden bakmadım hiç
Empati denilen bir bilginin ardında
Bir çok pencere dolaştım
Her yerden gördüm kendimi
Bir tek kendimden göremedim
Kendimi

Erdoğan Ergin

Enver Bey

I.Kısım

Ağır, ağır indi ahşap merdivenlerden. Hatıralarının tüm ağırlığını, koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Topu topu dört albümdü. Merdivenin tirabzanlarına tutunarak inmek artık gücüne gidiyordu. Yaşamla ölüm arasında gelip gitmeleri çoğalmıştı. Bu yaşta bu kadar sıkıntı...

Enver bey, kaç sene oldu diye düşündü. Belki yirmi, belki de kırk yıl olmuştu. Zihni bu kadar geçmişe gitmeye el vermiyordu. Yalnız, çocukluğu dün yaşanmış gibi beyninin içinde dolaşıp duruyordu. Yavaş yavaş ilerledi. Koltuğun ucundan yardım alarak, iskemlesine oturdu. Eski bir kaset çıkardı, çekmecedен. Aslında çok eski sayılmazdı ama içindekiler eskiydi. Minur Nurettin'den şarkılar yazıyordu kasetin üzerinde. Torunun el yazısıydı. Dedesi için o doldurmuştu. Arkasına doğru yaslandı. Ciğerlerinden gelen bir sesle -oh! - çekti.

Albümlerden birini açtı. Kırklı yaşlarının resimlerinin olduğu bir albümdü. İçlerinden bir resmi seçti. Masanın üzerine bıraktı. Albümü aldığı gibi koltuğun üzerine attı. Seçtiği resme uzun uzun baktı. Öylece kaldı. Gözlerinden birkaç damla düştü. Kristalden yapılmış gibiydi damlalar. Dokunsanız binlerce kıymet bulurdunuz içinde. Diğer albümü, sonra diğerini, sonra diğerini... Her birinden birer resim alıp albümleri koltuğun üzerine fırlattı. Şimdi sehbanın üzerinde dört tane resim vardı.

Resimlerden birisi, çocuklukta çekilmiş bir fotoğrafta. Üzerinden beyaz yakalılık bulunan siyah bir önlük... Ne de yakışmıştı. Herhalde çok uğraşmışlardı yakallıkla. O kadar beyazdı ki... Enver bey, o gün yaşanları dün gibi hatırlıyordu. Mırıldandı...

Sefalet sanırdım, görmeden gençliği
Meğer ne zenginmişim, bilemedim değerini

Bir saat geçmişti. Hala o resim vardı elinde. Arada bir gülümsüyor, arada bir ise küçük yaramaz bir çocukmuş gibi sıkılıyordu. Çocukluğunu hatırlamak Enver beye iyi gelmemişti. İskemlesine tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. İlk seferinde başaramadı. Oturdu. Tekrar denedi.Olmadı. Olmadı. Elllerine dizlerine vurarak, çocuk gibi ağlamaya başladı.

Çok içermişti. Bir iskemleden bile kalkamamak... Yaşlılık demeye dili varmadı. Ama öyleydi. Artık iyice ihtiyarlamıştı. Yaşlılık cabası.

Tekrar denedi, ayağa kalkmayı. Bu sefer başardı. Yavaş ve bitişik adımlarla mutfağa kadar ilerledi. Bir bardak su aldı. Su gibi aziz olmak buydu herhalde...

II.Kısım

Yorulmuştu. Vakit öğleden sonrayı çoktan geçmişti. Yalnızlığı içinde hissetti. Çocukları hala gelmemişti. Oysa torunu çoktan gelmiş olması lazımdı. Mutfaktan çıkarak tekrar salona geçti. Yürümekte hala zorlanıyordu. Duvarlara dayanarak salona kadar geldi. İskemlesine oturdu. Masanın üzerine bıraktığı resimlere tekrar bakmaya başladı.

Resimlere bakarken uyuya kalmıştı. Elllerinde bir soğuklu hissetti. Oturduğu yerde uyuya kalmanın rahatsızlığının hissediyordu. İskemleden kalkıp koltuğa geçmek için bir

hamle yaptı. Zorda olsa tutundu ve koltuğa ulaşmayı başardı. Kızının hediye etmiş olduğu saati cebinden çıkardı. Saate baktı. Saat sekize geliyordu. Ve hala evde sessizlik vardı. Ne torunu, ne de kızı ile damadı gelmişti. Üçü de yoktu. Nerde kalmışlardı? Merak etti... Ama yapacak bir şey yoktu. Evde bir cep telefonu vardı ama kullanmasını bilmiyordu.

Televizyonu açtı. Haberleri seyretmeye başladı. Haber sunucusu –İyi akşamlar sayın seyirciler. Bugün 29 Ekim 2007 Şimdi haberleri veriyoruz.

Enver Bey –evet dedi. –Evet bugün çocuklarımın töreni var. Kesin oraya gitmişlerdir.-dedi.

Enver Bey bunları söylenirken cep telefonu çalmaya başladı. Yavaş hareketlerle ayağa kalktı. Yine küçük adımlarla gitmeye başladı. Telefonu belki onuncu çalışında açmayı başarabildi. Arayan kızı Suna'ydı. Suna geç geleceğini, çocuklarla Sezgin'in yanında olduğunu söylüyordu. Dolapta babasının yiyeceğini ayırdığını ve zamanında yiyerek ilaçlarını alması gerektiğini söyledi.

Enver telefonu kapattı. Karnı hala aç değildi. Yeniden televizyonun karşısına geçti. Gündemden olup bitenleri seyrediyordu. Televizyon kanalları hala Cumhurbaşkanlığı seçimin kavgasını gösteriyorlardı. Oysa üzerinden çok geçmişti. Tabi bu gündemin olmasının sebebi belliydi. Haziran ayında kurulan Aydınlık Gelecek Partisi'nin başkanın şöhreti bu tartışmayı alevlendiriyordu.

Enver bu konuşmaları yıllarca dinlemişti. Bir zamanlar o da bu kavgaların peşindeydi. Yıllarca meydanlarda halkı coşturmuş, birçok ilden milletvekili seçilmişti. O zamanlar herkese gücü yeterken şimdi bacaklarına bile gücü yetmiyordu. Siyaset yapmak artık onun için geçmişti. Oysa Enver Kıbrıs Harekâtı düzenlenirken daha 42 yaşında genç bir siyasetçi ve içi vatan aşkı ile doluydu. Şimdi ise içindeki vatan aşkı sadece şiirlerinde yer bulabiliyordu. Onları da ancak yazıp yazıp çöpe atıyordu.

Şiiri kendi için yazmayı seviyordu. Yazdığı şiiri ezberler günlerce mırıldanır sonra yakardı. Aklında kalırsa ne ala, aklında kalmazsa unutulur giderdi. Çok kitap teklifi geldiyse de tekrar meşhur olmaktan korkuyordu. Halkın onun bu acizliğini görmesini istemiyordu.

Devam edecek....

Erdoğan Ergin

Er Doğan'ım Kendi İklimimde

Kırık bir cam parçasında, yaşam parçalanıyor
İnsanız, dertten midir? Her şeyi çift görüyor

Ayır diyesim geliyor, gününü saatlere
Ama üşeniyorum, düşüncelerimi bölmeye

Kaldırmam zannediyorum başımı, yerden
İnmiyor bir türlü, aklım havadan. Ah! Nefsim

Dürtmekle olsaydı eğer her iş, gününde
Herkes süzgeçti, sabrım sona erdiğinde

Eyvah neler öğreniyorum, yalandan
Tembellik zerk ediliyor, en zayıf damardan

Gam, divân'dan kalma, biliyorum,dilimde
Er Doğan'ım şimdi, kendi iklimimde

Erdoğan Ergin

Eskidendi

Hep eskiden diyorlar
Ayakkabı eskidendi eskiden
Elbise eskiden...
Dostluk eskidendi,
Bayramlar eskiden

Eskidendi 23 Nisanlar
Çocuklar eskidendi eskiden
Eller öpülürdü, ayaklar yıkanır
Peşgurler ellerde,
Büyükler yerdı önce
Sonra sıra küçüklerde

Eskidendi yaşam,
Eskidendi sevda

Şimdi e-hayat zamanı
e-aşk
e-sevda
e-saygı
e-etik
e-bayram
e-insan

eeee, yeter be...

*Peşgur : El havlusu

Erdoğan Ergin

Eyüp'te Bir Sabah

İşitiyor musun? Mermerlere vuruyor Kur'an'ın sesi
Allah! Nida ile yükseliyor kubbeye
Eyyüp El Ensar'ın kabrinde
Hala top sesleri duyuluyor, yeni başlıyor gibi İstanbul'un fethi
Atını sürüyor paşalar yamaçlara doğru
Son öykülerini okuyor hikayeciler yamaçlarında
Haziney-i hümayun'u sayıyor veznedarlar kenarda
Hocalar sarıklarını sarıyor, namaz telaşında

Görüyor musun? Şehrin kalabalıkları tenhalaşmaya geliyor
Şu sütunda ağlayan tüccar,
Diğerinde dünyeviden emekli ihtiyar
Kubbelere, mezar taşları misafir gibi
Başında insanlar, dün ölmüşler gibi

Duyuyor musun? Şehzade sünnet olmuş,
Gül suları ile yıkanmış mermerler
Çesmelerden şerbetler akıyor
Saflardan miski amber kokusu yükseliyor
Çamurlara bulaşmış şu çizemeye bak
Karin altında abdest alan şu genç bak
Seccade izi var dizlerinde çocuğun
Zikirlerle ferahlıyor göğüsleri çoğunun

İmam sesleniyor cemaate, Allah!
Dostun o olsun ki, dostu olsun Allah!

Erdoğan Ergin

Fabl Denemesi 'Pirenin Öyküsü'

Bir sincabın ormanında,
Örümcek uyurmuş ağında
Bir kuzunun ayağında
Pire yatarmış sıcakta

Şincap bakmış, dağ kar içinde
Örümcek kaçmış kütüğe
Kuzu girmiş çiftliğe
Pire kalmış kar içinde

Pire demiş, ben üşümem
Soğuktan yerinmem
Bir kuzu ayağı bile olsa
Sırt çevirip gitmem

Kuzu üzölmüş pirenin haline
Samandan yer yapmış kendine
Eski bir bez atmış üzerine
Pire gelsin de ısınsın diye

Kuzu büyük pire küçük
Dağ büyük orman küçük
Kuzu öğüt verir pire dinler
Büyük insanlar küçükleri dinler

Dost dost bilmek gerek
Küçük deyip hor görmemek gerek
Dostun ihtiyacı varsa dosta
Dostluğu göstermek gerek

'İlk Fabl denemem diyebilirim. Önerilerinizi bekliyorum. '

Erdoğan Ergin

Fasulyeden Saydım Kendimi

ne kadar da çokmuş,
birbirilerine benzeyen insanlar
insanların sesleri
yazdıkları
bildikleri
düşündükleri
hissettikleri

düşündüm
ne kadar da çok benziyormuşum
bir sürü kopyam varmış, bilmeden çoğalmışım
hakikaten sesinizin benzediği
şiiirinizin seslendiği ağızlar gördünüz mü?

gülmeyin,
bahçemde meyvem azaldı herhalde
bir telaştır, kalem kırıklarıyla dolduruyorum
fasulyemin sıırıklarını
her tanesinde bir harf saklıyorum
kimse görmeden pişiriyorum
afiyetle yensin diye

komik, hakikaten komik
ama gülmeyin
çoğaldı bugünlerde
gülenler halime
fasulyeden sayıyor kendini
kendini bilmez üç beş kişi

Erdoğan Ergin

Fidan,Toprak ve İnsan

Sormuşlar insana;
Kime benzer bir yanın,
Ya da ne benzer sana?
Ben bir ağaca benzerim demiş,
Aynasıdır belki insanın.

Bir tohum atmışlar toprağa
Tohum kendi düşmemiş
Toprağı kazıp gömmüşler
Küçücük bir tohum,
İnsanın köküne benzeyen,
Sadece bir tohum atmışlar
Aynı insan gibi, toprağa...

Bakmışlar, özen göstermişler
Tohum kök salmış toprağa...

Ben gibi, sen gibi topraktan beslenmiş

Tohuma bakmışlar,
Sabretmişler,
Bir filiz vermiş yeryüzüne
Küçücük bir filiz başını uzatmış toprağın üstüne
Merhaba! demiş yeryüzü
İyi bak ben geliyorum
Her yere uzanıp,
Can vereceğim çevreme...

Ama ne çare,
Biçare.
Ne kendine yetermiş, ne çevresine
Bakım gerekmiş, yoksa bir yaban olurmuş
Çevresindekiler gibi

Korumak, bakmak ve beslemek gerekmiş
Birinin onunla ilgilenmesi
Ve yahut son adım çevresine

Büyümüş filiz,
Fidan olmuş.
Dalları toprağa dönmüş,
Lakin yanlışmış dönmesi
Düzeltilmek gerekirmiş,
Faydası olsun diye
Bir örnek bulmuşlar, dosdoğru
O da onun gibi olsun diye

Birleşmiş fidan onunla, dosdoğru olma yolunda
Büyümüş fidan, kökü gövdesi sağlamlaşmış
Ama yine de eğilmekteymiş dalı
Korumak gerekmiş çevreden

Onu eken, onu toprağa veren
Korumuş onu gözünden, gözlerden
Bakmış ona onun geleceği imiş fidan

Güneşten korumuş
Zaman, zaman yağmurdan
Büyüyüp de meyve versin diye
Zaman ağaca dönmüş,
Ağaç zamana...

Günler geçmiş, ağaç artık kendini korur olmuş
Olmuş da bir küçük böcek yiyip bitirmiş içini.
Sen kök sal toprağa,
Bin bir cefa ile baksın sana,
Yinede topraktan korkma...

Ve bir gün içinin boş olduğunu hissetmiş,
Zamanın geçişini görmüş,
Ve sormuş kendine;
Küçük bir tohumdum ben de
Çıkipta yeryüzüne
Gördüğün bir hayaldir zaman
Lakin yıkılmakta iken gövdem
Toprağa düşmekte

Erdoğan Ergin

Galip

Sırlar var çözümediğim
Hakikat gök kubbelere mi bağırılıyor
Kubbelerden mi
Kitap neden açılmaz
Üzerine O'nun adı okunarak
Nefislerimiz mi kıymetli
Yoksa hakikat mi
Ve doğru şehirlere
neden eğri yollardan gidiliyor
Galip insan mı, yoksa hakikat mi?
Galip / 28.01.2015 /

Erdoğan Ergin

Garipliğime

Bir umutla başlamış olsam bu yola
Sarılsam da erdemle,
Kendime bir umut beklerim
Nuh'un duyduğu,
Beklediği heyecanla

Bir aşama kaydetmek için uğruna
İnsanlığı insanlığa yansıtmak,
İnsan adına.
Düşünsem sonra, ben,
Benden ileriye
Bir insanlık onuruna, ordusuna...

Ne Mehmet Akif olsam,
Ne de Necip Fazıl.
Kendi halinde şiirler yazan
Bir Garip Erdoğan

Erdoğan Ergin

Gerçek

Biliyorsun ya seviyorum seni,
Direnen de yok sevgimize,
Ne Mecnun'un çektiğini çektim,
Ne de sen Leyla'nınkini ...
Bir peri masalı değil aşkımız,
Ama yine de
Büyüktür aşkımız,
Özlediğimiz gerçektir birbirimizi
Aşk için yeter be sevgilim.

Erdoğan Ergin

Gıgılda Zamanı

Herkes seni tanımak ister
Hatta derler ki
Bir sen tanıdın beni
Sen de yanlış tanıdın
Çokca gülümsersin
Ama acıdır
Keyifte vermez insana bu acı
Tanınamamak insanı neden güldürür ki
Oysa kötü değil miydi şu cümle
Artık dost bile değiliz
Ya da
Sana anlatacak kadar kıymetsiz değil sözlerim
Ve selam bile Allah'ın emrinden
Oysa tanınamamak gülümsetmemeli insan
Başını dizlerinin arasına alıp
O ilk gün ki tertemiz hali almalı
İlla gülünecekse
Kendi haline gülünmeli

Hesap ettim
Şiirler dolusu
Söz söyledim
Kimi apaçık
Kimi sözcüklerde gizli
Çoğu tanımamış ki
Şimdi
Bebek gibi
Gıgılda zamanı
Yeniden tanıtmak için kendimi

Erdoğan Ergin

Gölgeler

Gölgeleri yere değdiğinde
Büyükklüğü ile gururlanır insanlar,
Basmamak için birbirinin üzerine,
Üst üste, alt alta yığılır insanlar
Ne alttakinin haberi olur
Ne üsttekinin,
Gölgesi küçülür büyüdükçe,
Üst üste insanlar

Erdoğan Ergin

Gönle Düşmek

Bilmez misin ki
Gönülde olmayan akla düşmezmiş
Düştüğün yerde
Ellerinden tutuyorum

Erdoğan Ergin

Gönlüme Şiirler 1

serseri gönlüm mü var?
neden ağlatıyor tüm ağıtları?
yazgılar aynı
yazıtlar aynı
çareler hep acemde
acemi gönlümde

gönül işcisi değilim
kalp hırsızlığı yapamadım
ama
niçin çaldırdım tüm anılarımı

Erdoğan Ergin

Gönlüme Şiirler 2

hesaplaşma günüdür hey ben
baktığın aynalar niçin eski
kuruyup çürüyecek elbet beden
ruhun bu ıstırapı nasıl seçti

eyvah etme, kendin,senden saklı
/değil ki gönül
kırdığın, kendi kalbin,
SİZİSİ....
/bende değil gönül

bırak şimdi kendini, bir gözyaşı üstüne
aksın gözden, dudağa, dudaktan yüreğe
hisler ki, gerçeği yansıtmakta
çektiğin acı bende değil gönül

Erdoğan Ergin

Gönül Değişir

Gönül kırıklığı varsa
Artık çiçekler eskisi gibi kokmaz
Kuşlar eskisi gibi şarkı söylemez
Artık yeşilin soluk halleri sarar hayallerini
İyi şeyler duyarsın, illa kötü bir şarkı dolanır diline
Müzik değişir
Bakış değişir
Gönül değişir

Sorarım şimdi gönlüme
Sadece benimki mi kristaldendir

Erdoğan Ergin

Gönül Derdi

'Sevgili Dostum Fırat Adanır'ın derdine ortak olmak adına....'

I

Var ise hal, anlayan bu hayatta, birleştirmek adına
Gül derdi ile yanarken, bülbül ahtını kim anlaya

II

Haz bilinse, her nesne ve mahlukattan alınsa
Benim derdimi, gönlümde ki koru kim anlaya

III

Hasret çektim dese, çile çile insanlar, sılada
Yar koynunda, gönlümün halimden kim anlaya

IV

Aşk, kıpırdayan güvercinin sesleri ise kalpte
Bu gönülde kartal kanat çırparsa, kim duya

Erdoğan Ergin

Gönül Yorgun Düştü

gönül yorgun düştü
sırtından vurulmuş bir adamın göz pınarlarında
kurumuş bir umudun son ümidi
bir kelebeğin son analarında çırpınması gibi
ve dalında son üzüm salkımının çürümüş son tanesi
gönül yorgun düştü işte
hayatta yaşadıklarım hep bahane

kısırlaşmış bir yağmurun, son düşüşü toprağa
bir ağacın son yaprağı, uçmayı bekleyen sonbahar rüzgarında
bir papatyanın son 'seviyoru'
bir menekşenin ilk kış günü
kırlangıcın ilk mutluluk sesi
his bu ya, çekiyorum, çektikçe
gönlüm yorgun düşüyor
üşüyorum
sıcak dostlar yalan, güzel sözlerinde hepsi
belki istediğim akıllı düşman

gönül yorgun düştü
sobada son odunun isisi
şehirde doğan ilk kimsesiz çocuk gibi
terkedilmiş şehrin en yaşlı kalanı gibi
bir köy evinde babadan yadigar kılıcın keskinliğinde
bir bebeğin ilk rüyası kadar gerçek
sabaha yakın uyuyan bir ayyaşın nefesi kadar sıcak
gönül halden hale düşmekte,
yorgun düşmekte
dostu kalmamış düşerken bile

ağlamak çare olsa, gönül esir düşerdi binbir nehre
bir gülümse, bin yalan gizlediyse
gönül yorgun, gönlüm yorgun
kimsede kalmadı yüz, dost diye istediysen
suç bende dost diye bildiysen

Erdoğan Ergin

Gözyaşlarını Bırak Bana

Başla;
Ne kadar erken olursa,
O kadar erken başla

Sev;
Ne kar çok sevebilirsen
O kadar çok sev,

Bil;
Ne kadar çok öğrenebilirsen
O kadar çok bil

Unut;
Ne kadar kötü şey varsa
O kadar çabuk unut

Başla artık beni sevmeye
Bil artık seni unutamayacağımı

Say
Günleri, gecesiz say
Geceleri bırak bana

Kat,
Her şeye bir parça sevgi kat
Aşkı bırak bana

Anlat;
Bildiğin tüm sözcükleri anlat
Kendini, bırak bana

Akıt,
Ne kadar iyi duygun varsa...
Gözyaşlarını, bırak bana

Başla artık beni sevmeye
Bil artık seni unutmayacağımı
Say sana dair ne kattımsa hayata
Anlatsın göz yaşların, akıt bana

Erdoğan Ergin

Güç Geliyor Sana Bakmak

Neden bu kadar zor geliyor?
Giderken gözlerine bakamamak
Kaybolum mu saklı sende,
Yolumu kaybedişim, gamzelerinde
Gizli sevgilerimle

Çok sevdim güzelim seni,
Senin bile hayal edemeyeceğin kadar...
Sen oynarken FM kanalında şarkılarla
Ben senin adına şiirler yazdım
Sen 'of' çektikçe hayata
Ben Kerem'den beter kanallar kazdım yüreğime

Lakin, nafile...
Anlatmak mümkün mü sana?
Sen seçmişken kendine, talihini
Sana kaderimsin demek
Kaderinim demek çok güç

Dövünmüyorum, bilesin...
Sen şu an, bende ki sen değilsin
Sen olsaydın eğer;
İşte o zaman, duyardın çığlığımı
Kaybolduğun kanallarımda

Şimdi veda zamanı,
Ve güç geliyor sana bakmak
O kadar tanıdık geliyorsun ki;
İçimdeki sana...
Belki utanıyorumdur kendimden,
Seni nasıl seçti yüreğim diye...

Erdoğan Ergin

Gölüşün Olmalı

İnsanın gülüşü olmalı
Herkesten farklı
Güldün mü, gözlerin ışıldamalı
Başka gülüşlerde bulamamalılar gülüşünü
Sevdiğin gülüşüne aşık olmalı senden önce
Baban, gülüşü güzel evladım diye sevmeli
Düşmanların bile, gülüşünle çıkmalı hayatından
Güldün mü, yaşadığını hissetmeli dostların
En güzel kıyafetin hangisiyse çıkar koy kenara
En güzel ayakkabını da
Hatta paha da ağır ne varsa koy kenara
Gölüşün kadar yakışmamalı insana

Erdoğan Ergin

Güzel Şeyler

Güzel şeyler söylemek isterdim
Ancak şairler şiirlerin de kullandı
Güzel hayallerim var diyebilirdim
Çocuklar benden güzel hayal kurmasaydı
Bana konuşmak kaldı
Onu da susmayı öğrendikten sonra deneyeceğim

Erdoğan Ergin

Haki Rüyalar

neler öğrendim bir bilsen
haki rengi rüyalar gördüm dün gece
sıla giyinmiş adamlar vardı
telefon kuyruklarına girmiş
içlerinde kavrulan yangınlara
odun atıyorlardı

çok eski zaman sandım
yanılmışım

Erdoğan Ergin

Harf Öğrencisi

Küçük harfler kullanmayı öğrendim,
Büyük adamları küçük harflerle yazmayı
Baş harfler önemsiz,
Paragraflara sığmıyorlar ki kendileri
A desem Adam oluyorlar
B desem Baba oluyorlar
C desem Canavar
D desem Dayı
E desem Ecel oluyorlar
F yapıyorum Fena oluyorlar
G'yi deniyorum, Gulyabani'ye dönüşüyorlar

....
Zebani'yi denemiyorum bile

Küçük harfleri kullanmayı öğrendim,
Şimdi;
Küçük adamlar büyütüyorum gözümde
Baş harfleri önemsiz
Kalpleri dolduruyor hepsi
aşk'tan zafer'e

Erdoğan Ergin

Hatıralar I

Diyordum ya;
Bir eski günde,
Duygularımın diline kilit vurmadañ önce
Gençliğim der gibi.
Olgun bir erik gibi dalımdayken,
Şiir duygularımın arşibi

İşte duygularım
Gün gün,
Peşimden götüreceğim
Sürükleyeceğim hayat gibi
Hiç tanımadığım bir yerde
Hiç tanımadığım insanlarla
Hak etmediğimi düşündüğüm olayların içinde
Kötü bir macera filmi gibi,
Zaman gelince okunacak
Söze başlayıpta bitiremediğim
Duygularım...

Şimdi damlıyor sadece,
Ne sele kapılıyor
Ne üzerinde taşıyor aşkı, sevgiyi, hüznü
Karmakarışık bir bilmece
Aradıkça dolanıyor bedenime

Erdoğan Ergin

Hatıralar II

'Aramızdan ayrılan arkadaşlarımıza itafen yazılmıştır'

Güneş ayrı batıyor bu yerde
Her sabah şafak sayılıyor
İnsanların sırtına yüklenmiş birer yük
Her biri birbirinin üzerine atıyor
Zavallı işte; İnsan
Kimi ben bakıyor
Kimi kendine aldanıyor
Şafak çok burada, tanı sökecek
Ve ardında birleri binlere götürececek

Şimdi sümbüller açacak
Kavuşma, ayrılığa doğacak
Sizlerg gideceksiniz ayrı diyarlara
Delikanlılar, deli kanlı kalacak

Vakit azalıyor sizin için
Vakit azalıyor
Vakit;
Bir bize küs kalıyor

Erdoğan Ergin

Hatıralar III

Bedenim katılaşıyor artık
Daha az gülüyorum
Kepimin altında asık surat
Çatık kaş,
Bedenim katılaşıyor artık
Bebeğim bile ağlıyor, baktığında suratıma
Şaşıyor asık suratlı babasına

Ah! Bebeğim bir bilsen
Ruhum ne ızdırapta
Seni orada annenle yalnız
Beni burada Sıla'ya hasret bıraktığında
Anla çocuğum
Zaman gelecekti
Bu sadece özlemin gereği

Erdoğan Ergin

Hatıralar IV

Karanlık
Hiç bu kadar kararmamıştı
Yarın yok gibi
Her gece daha karanlık
Yarın olmayacak gibi
Yazık!
Bana, sana ve onlara
Karanlık
Her yer karanlık
Bir amanın gördüğü kadar
Günlerim şimdi

Erdoğan Ergin

Hatıralar IX

Kaldır başını, bak gökyüzüne
Kuşlar ne kadar özgür
Kelebekler bir gün de olsa, yaşıyor doyasıya
Ağaçlar, nasıl da kaldırmışlar, ellerini gökyüzüne
Yapraklar nasıl uçuyor umarsızca,
Ve güller dalından yırtılıyor yeni sevdalara

Şimdi eğ başını,
Görebiliyor musun kendini
Karıncalar gibi sıraya girmiş
Dizi dizi iş yaparken
Ve bir kedi gibi ekmek beklerken, bir çöpün kenarında

Düşünmüyor değilim;
Kanatları olan bir karınca olsam keşke
Hem özgürce çalışsam, hem uçsam gökyüzüne

Erdoğan Ergin

Hatıralar V

Hüzün
Sabaha karşı içiliyor sessizce
Derinden.
Of!
Evde olmak vardı şimdi
Ayaklarım, üzerinde sehpanın
Demliğim aşk dolu,
Şiirlerim,
Güzellerim,
Bebeğim

Of! Yine de of

Erdoğan Ergin

Hatıralar VI

Zamanı bilmiyorum
Geçen vakit...
Aşk düşmüştü koynuma
Sıkı sıkı sarıldım
Başımı yasladım ağladım uzunca..

Erdoğan Ergin

Hatıralar VII

Ne zamandır, rüyalarım bitmeden, kesiliyor
İrkiliyorum
Zamana borcum varmış sanki,
Esiriyim bilmediğim bir hayatın
Diyorum, düşlerim bana kalsın
Kıyafeti olmasın.Hep tek tip dolaşmayayım
Uçsuz bucaksız ilkbaharın çiçekleri içinde
Kuşlar, yeşilim diye konmasın
Böcekler kamufle olmasın
Arılar, dokunsun ellerime
Zehirli iğnelerini soksunlar bedenime
Acıtmasın, şişmesin göz bebeklerim
Ağlamaktan...

Kesilmesin artık,
Rüyalarım olsun,
Onlardan bana kalsın

Erdoğan Ergin

Hatıralar VIII

Bir şehri yakıyorum,
Her gün içimde
Neron hayret ediyor
Alevlerin, kendi adına yakıştığına

Ürkmüyorum,
Neden gülmüyorum diye

Ama hayret ediyorum
Hüznün, bana yakıştığına

Öne taranmış bir sürü beyaz saçım içinde
Biraz hüznün
Eskidendi,
Saçlarım geriye taralı
Kadir İnanır bakışlı
Gülmenin yakıştığı
Günler...

Sormuyorum kendime
Bu kadar güzel şey içinde
Niçin asıyorum suratımı

Güzümün altında ki kırıksıklık cevabı
Tek başıma kutluyorum otuz yaşımı

Erdoğan Ergin

Hatırla

Saatin kaçı bilmiyorum
uzun zamandır yokum içinde
savurarak saçlarını gittiğinden beri
durgun bir sözle kayboldum içinde

ağıt yakma arkamdan, sen güzel şarkılar söyle
ıslıklar eşlik etsin boş sokaklarda
sonbahardan kalma yapraklar hatırlatsın beni
bas öylece, yaprak kırıklıkları gelsin kulağına
bak yeni bahar arifesinde
yeni çiçekler açsın gönlünde

saatin kaçı bilmiyorum
uzun zamandır düşünmüyorsun beni
artık eski plaklarda çalmıyor
saçma bir şarkı var kulağında
ritmini tutuyor sokaklarda araba gürültüleri
sen her sabah kalkıp gidiyorsun
bir sokaktan diğer sokağa
radyoda çalan türküyü bırakarak

"gönül dağı yağmur yağmur boran olunca"

sakın kızma arkamdan, sen güzel sözler söyle
çocukça sözcükler bul,
denize karşı şiirler oku
mesela bir şiiri şişeye koy ve denize at
belki adanın birinde yol gösterir
sevdayı bilmeyen meçhul kadına

saatin kaçı bilmiyorum
şehir yıkanıyor şimdi baştan aşağı
sokaklarda izlerim siliniyor
sana giden yollarda kayboluyor izliyorum
gölgelerim sokak lambalarına benziyor artık
bak durakta bir tramvay kalkıyor
senden,saatin önemi olmayan istasyonlara taşıyor beni
caddelerinde bizim oralara benzemeyen sokaklar kesişiyor
ıslanıyor sokak lambalarının gölgeleri
ve türküsünü kendi uyduruyor
giden tramvayın sesi

gün ağarıyor artık buralarda
yeni uyanıyor daha şu karşı kırdaki çiçekler
tomurcuk vermiş elma ağaçları
fırıncı daha yeni yoğurmuş hamuru
kahveci taş plağa koymuş plağını

"gün ağarınca boynum bükülür
dalarım uzaklara gönlüm sıkılır"

biliyorum artık saatin kaç
ve ben gidiyorum
güzel şarkılar dinle ardından
mesela bazılarının nakaratlarında beni hatırla
ama illa ki hatırla

Erdoğan Ergin

Hayat

Duvara asılmış bir portrenin
İçidir yaşamımız,

Anılarımız,
Yağlıboyada silüetler
Fırça darbeleridir, acılarımız
Hayata derinlik katan
Ve fırçanın büyüklüğünde
Sevgilerimiz

Duvara asılmış
Ve hiç bakılmamış bir resimdir
Hayatımız

Bakanlar, sadece boyadaki renklerin
Tonlarına,
Işığına bakarlar
Oysaki resimde saklıdır,
Anlatılan
Her bakıldığında
Başka bir resim görür bakan.

Erdoğan Ergin

Hece

Hecelemekten bıktım şiirleri
Al bu beş hece
Altıncısı gelecek, serisinde
Abab,cccb, dddb
De hadi git işine

Duyguları mı saklayayım,
Cümleleri mi hecelere?
Yetmez arkadaş,
Altı artı beş onbir hece

Çek diyor ucundan, kaldır ekini
Ekle ötekine, çek berikini
Say şimdi oldu mu yedi
Yetmez arkadaş,
Yetmez!
Yedi artı yedi, on dört
Bu kadarcık heceye,
Anlatmak istenen dert
Sığmaz arkadaş

Kafiye, tamam, unutmam!
Lakin uyduracağım diye
Şiiri bozamam

Sen diyeceksin
Olmaz arkadaş
Alt alta dört hece
Olmaz şiir bence

Gel anlaşalım, sen say heceleri
Ben yazayım uykusuz geceleri
Sen vur hecesine şiirin
Ben alayım keyfini şiirin

Rap! Rap! sesleri duyuyorum
Her hece tamamlanınca beşe
Altısında; koğuş kalk! Diyor
Geldi zamanı, şiirin bitmesine

İki de taktik verin, eğitelim
Duygularımız girsin hizaya
Ne biri önde yürüsün
Ne de kolu kalsın arkada

Erdoğan Ergin

Her Gün

Kişi analizleri yapıyorum,
Her gün.

şışman adamlar görüyorum
Zenginlik giydiriyorum üzerlerine
Biraz iki döküyorum kadehlerine
Birazcık da tembellik

Uzun suratlıları,
Yeşile boyuyorum.
Uzun burunlar ve kulaklar ekliyorum
Kendimce....

Kambur adamlar görüyorum
-Ben de olacağım onlar gibi-
Hayatı yüklüyorum sırtlarına
Eğdike, eğiyorum

Kısa boylulara,
irkinliği layık görüyorum

Kadınlar, ah! Kadınlar
Size hiçbir şeyi layık görmüyorum
Hep beni kandırıyorsunuz
Ne yakıştırsam
Suratıma fırlatıyorsunuz
Kadınlar, Ah! kadınlar

Erdoğan Ergin

Her Şey Sen

İşte mevsimler, işte ben
Bir hayat ki dönmekte çevremde
Gözümü açıyorum sen,
Kapatıyorum sen,

Bir hayat ki, zaman bitmekte
Hayalsin, hayalimsin sıcacık yüreğime
Düşümde sen, düşüncemde sen

Döndü işte aklım, kokunda kaldı
Yüzün hayal, gözlerin, gözümde kaldı
Ölsem, vebalim sen, son izimsin göz perdemde
Yüreğimi dağlasan sen, soğutsan sen

Açılır da gözlerim diye, korkarım
İnsan bilir mi, sevmekten niçin korkar
Anla beni korkum sen, gücüm sen

Çekilse kanım, damarlarımdan beynime
Çalışsa zehir gibi mantığım
Yine de;
Duygum sen, duyum sen, kanım sen
İşte sözcükler birikti birer birer
Elimde ölü heceler, aşka dair
Şiirim sen, sözüm sen, her şey sen

Erdoğan Ergin

Herşey Kış Oldu

Sıcaklığını kaybetti mevsim
şimdi iliklerimize kadar soğuduk
damarımızdan geçen kan soğudu
duygular soğudu
yüzler soğudu
hatta aşklar soğudu

ölü aşklar doğurdu şehir
şehir soğudu
soğuk geldi mevsime
insanlar beyaz,
doğa beyaz
soğuk beyaza büründü

yollarda insanlar kaldı
sahipsiz, kimsesiz
bakıp öylece kalakaldık
özde duygular soğudu

kış oldu
kış doldu
herşey kış oldu

****Kasım 2005****

Erdoğan Ergin

Hesap Günü

Hak mı?
Hukuk mu?
Gak mı?
Gukuk mu?
İlk mi ki bu
Yoksa son mu
Azizim
Hesap günü
Az mı
Çok mu
Sayılacak sevaplar
Tabi günahlar
Bugünler geçecek
O günler bitmeyecek
Apaçık Kitapta yazılı
Erdoğan Ergin

Hiç'li Dünya

hiç kimse bilmiyor
hiç bir şeyi
hiçi hiçine öğrenmediğini
hiç duyuluyor
hiç içiliyor kana kana
ellerde koskocaman bir hiç
gözlerde bakış; hiç
söylenen sözler; hiç
sevdiklerim
yediklerim
bildiklerim
güldüklerim
hatırladıklarım
hiç

Bu kadar hiç olan hayatta
Söylenecek sözler; Hiç

Bir dakika
Bir hiç daha var aklımda
Neyse
Yazılacak şiirler de Hiç

Erdoğan Ergin

Hikayecik 2

Gizlice yürüyorum sokak aralarında. Şehrin diğer yüzünden gizli bir hayal peşinde koşarcasına... Sokak çocukları dolanıyor ayaklarıma. Tekmeyi vur diyor içimden bir ses. Duruyorum. İçimdeki sese kızıyorum.

İçimdeki sesler dinlemek yoruyor beni. Vicdan gelişimimde problem oldu herhalde. Küçükken, belki de çocukken... Ya da hem çocuk hem küçükken bakkaldan aldığım gazozların paralarını geciktirdiğimden olmuştur. Evet. Bizim eski bakkal. Onda 3 yıl çalışmıştım. İlkokula giderken. Haftağımı vermezdi Ahmet amca. Ama akşamları ekmek doldururdu kucağıma. Bende kızardım. Her hafta sonu harçlığımı vermediğimde bir gazoz açar içerdim. Kapaklarını biriktirdim uzun süre. Sakladım kimseye göstermedim. Yıllar geçti şimdi, eski evimle birlikte bakkal amca, gazoz kapakları ve öfkem geldi geçti. İşte bundan diyorum kendi içimdeki seslere fazla takılışım.

Sol yanımda bir şey devamlı dürtüyor beni. Dinle içini. Dinleyeceğim dinlemesine de; neden kötü şeyler fısıldıyor bana. Sesler duyuyorum beynimi içinde. Kafatasıma çivi çakılırcasına... Bir doktorun dediği geliyor aklıma; şizofrendir her şair ve şairler şizofren büyürler. Peki neden?

Şair olmak ve şiir yazmak bu kadar köşeye sıkıştırıyor mu insanı. Kendine ait olmayan duyguları alıyor mu parkta oturan sevgiliden, bir dirhem rızkını arayan karıncalardan. Bazen çalındığını düşünüyorum. Okudukça bir çok şiir. Hem sözcüklerin hem de duyguların çalındığını düşünüyorum. Ve haklı çıkarıyor beni şizofren şair*.

Şimdi düşündüklerimi topluyorum. Bir reçeteye yazıyorum teşhisimi. Belki komik ama... Gazozları izinsiz alırken Ahmet amcadan, şair olmuşum anlamadan. Peki, ben duygularımı ne zaman yazacağım.

*Şizofren Şair ismini ilk kullanan Seza Şiir ve Edebiyat Dergisi yazarı Sayın Asım YAPICI'dır.

Erdoğan Ergin

Hikayecik 3

Düş kurmaktan çekinen bir yapıya sahibim. Kurduğum düşlerin etkisinde kalma korkum yeni başladı. Çok büyük düşler kurmazdım. Kurduklarımda gerçekleşmezdi zaten. Ne isterdim ki hayattan. Elimde olanlarla yetinmesini bilenlerdenim. İyisini başkalarına layık görenlerdenim.

Yalnız, vazgeçtim bu düşüncelerden. İyisini istedikçe ben... Hep düşerlimi aldılar elimden. Kim mi? Bu sorunun cevabını arıyorum şimdi. Kim yok ki aralarında. En iyi arkadaşım aldı, kardeşim çaldı, şu her gün yüzüne bakıp selam verdiğim büfedeki adam yaşadı benim yerime düşlerimi. Ama artık izin vermeyeceğim kimseye. Zaten az kurduğum düşlerimi, kaptırmayacağım kimseye.

Aslında neye üzülüyorum biliyor musunuz? Bunu sizde arayın kendinizde. Hep yüzüme gülenler var ya... Hani sizinde yüzünüze gülenler... Evet, işte o kişiler. Hatırladınız değil mi onları? Onları hiç sevmiyorum. Hep korkuyorum yüzüme gülerken arkamdan hançerlerler mi diye? Neden mi bu kadar karamsarım? Hakikaten böyle mi düşünüyorsunuz? Bu şekilde düşünmemi gerektiren o kadar çok şey yaşadım ki... Sorun babalarınıza, annelerinize ya da mahallende ki en yaşlı adama... Hani camiye ilk giden adam. Ezan okunmadan cami'nin yolunu tutan, 'ya sabr!' çeken adam. Ona sorun. O iyi bilir bu tipleri. O çok yaşamıştır, çok görmüştür bu kimseleri.

İşte bu adamlardan hayatımda çoğalmaya başladı bugünlerde. Nereye adım atsam onlar çıkıyor. Fırında ekmek sırası beklerken görüyorum onları. Ders anlatırken, parmak kaldırırken görüyorum. Bazense dost sohbetlerinde görüyorum. Ne işi var dostların arasında değil mi? İşte bunu bende bilmiyorum. Neden bu tip insanlar dostlarım arasında girdiler.

Biliyorum insan dostlarından münhasırdır. Dostları nasılsa insanın kendisi de öyledir. Bununla ilgili atasözünü de bilirsiniz. Bende biliyorum. İşte o yüzden canımı sıkıyor bu adamlar. Acaba bende mi öyle oluyorum.

İşte ondan düşlerimi kimseye vermeyeceğim. Bugünlerde düşlerimi temiz, yalansız, dolansız, çalışkan kişilikli adamlar meşgul ediyor. Bu sefer kaptırmayacağım kimseye düşlerimi. Yoksa ben de düş çalanlardan olacağım, sıradan biri...

Erdoğan Ergin

Hikayecik 4

Ne zaman tanıştık? Bu soruyu defalarca sorarız kendi kendimize. Bir dostumuzla veya bir arkadaşımızla tanıştığımız anı hatırlamak isteriz. Bazen bir gündür tanıdığımız biri ile bir aydır belki de bir yıldır tanışıyormuşuz gelir. Uzun zamandır tanıdığımızı zannettiğimiz insanları ise tanıyamadığımız olur.

Bir Çarşamba akşamüstü ikindi ezanın sesinin mahalleyi sardığı dakikalardı. Vakitlerin hesabını sevmem. O yüzden küskünümdür saatlere. Benim hayatla aramı açar saatler. Böyle bir vakitte gördüm onu. İyi giyimli biriydi. Kendine özen gösterdiği her halinde belli oluyordu. Her ne kadar kılık kıyafet insanların içindeki bir çok şeyi gizlediğini düşünsemde, sakladıklarından çok gösterdikleri ilgilenmekteydim. Uzun zamanadır tanıyormuş gibi –merhaba- demek istedim. Lakin susma vakti ile konuşma vakti arasında gelgitleri olan biri olarak susmayı tercih ettim.

Merhaba demek zor mudur o kadar? Olabilir. Bana ilk defa zor gelmişti. Birine merhaba demekte zorlanıyordum. Tanıdığım söylemek istercesine dilime gelen kelimeleri yutuyordum. Cümle olamıyorlardı bir türlü aklımda. Harcanan kelimeler midir yoksa zaman mı? Bunu sormak için geç kalmışlığın verdiği hüznü hissetmiştim.

Aslında hiç tanıımıyordum. Sanki bir zaman karanlığından çıkmışçasına, aynı aydınlığa adım atıyormuşuz gibi bir duygu hissetmiştim.

Birçok kişiyi gördüğümde verdiğim puanları bu sefer verememiştim. Sanıyorum tanıdığımı hissetmek beni yanılgıya itmişti.

Siz insanları nasıl değerlendirirsiniz? İlk gördüğünüzde ne hissedersiniz? Hiç, onları bir şeylere benzettiğiniz olur mu? Hani yemyeşil bir çayırda sırt üstü yatıp gökyüzüne bakarken bulutları bir şeylere benzettiğiniz gibi. Ben insanları hep bir şeylere benzetirim. Bazılarını az kullanışmış piyanolara, bir başkasına bir evde köşe başında duran fiskos masalarına, zaman zaman dostlarımı buzdolabına benzettiğim de oldu. Ama hiç kendimi düşünmedim, neye benziyorum diye. O kadar parça parça bölünüyorum ki... Neye benzesem olmaz diyor içim.

O'nu bir kardelene benzetmiştim. Benzetmelerimde birçok neden ararken, bu sefer aramadım neden. Bilmiyorum. Sebebi yok.

Şimdi bir ikindi ezanı okunuyor mahallede. İnsanlar geçiyor sokaklardan. Çaydanlıklar, kurdeleler, papyonlar, takım elbiseler ve bir sürü eşya seçiyorum ararlarından. Bir kardelen yok.

Bir çok ikindi beklemeye değer, bir kardeleni görmek için.

Erdoğan Ergin

Hikayecik 5

Düş kırıklıkları çok yaşadım hayatta. Tuttuğum her dalın kırıldığı oldu. Bazen bile bile bastık kırık bir dala. Lakin son zamanlarda sayısı arttı bastığım kırık dalların.

İnsan arkadaşlarını seçerken neden hata yapar? Mesela siz... Hiç düşündünüz mü en sevdiğiniz dostunuz sizi kırabileceğini... Ya da sizi yarı yolda bırakıp gideceğini. Ben düşünmüyorum. Neyi düşünmüyorsam o başıma geliyor.

Biliyorum kin, öfke ve nefret insana ait duygular. Mesela kediler köpeklere öfke duymazlar. Ya da kuşlar kedilerden nefret etmezler. Sevmediğim yılan..Ah o yılan. O yılan bile emredilenin dışına çıkmaz. Peki insan neden böyle? Bunun cevabını arıyorum şu zaman aralıklarında.

Aslında üzölmek bana yakışmıyor. Binlerce hücrem ölüyor her düştüğümde adam sandıklarımın adamsızlıklarını gördüğümde. Neye benziyor biliyor musunuz? Aynı gemi de yol alırken, aranızdan birisinin denizde küçük bir dal görüp, gemi battığında kurtulacağını sanması gibi, gemiyi batırıyor dostlar. Oysa tutundukları dalın küçüklüğünü görseler... Bir görseler.

Çık öfke içimden. Kin benden uzak dur.Ve kardeşi intikam yanıma yanaşma. Ben insanım. Yaratılmışların en güzel insan... Aklını kullanan tek varlık insan. Peki ya siz... Kin ve nefretin dostları, insanız diyebiliyor musunuz kendinize? Söyleyin, çekinmeyin. Dilin kemiği yok. Ne çıkarsa ağzınızdan doğrudur sizin için... Ama bilirsiniz, kişilerin aynasıdır yaptıkları.Asıl yaptıklarınız doğru sizin için.

Ben çıkıyorum şimdi aklınızdan. Okuduklarınız karlı mı bilmem zihninize. Ama yer etmeli insanın içinde yaşadıkları. Yoksa bu kadar tecrübe, bu kadar anlatılan boşa gider. Ama bilirim boş laf hoşla gider. Komik değil mi? Ama şimdi, çevirin sayfayı.

Elbette kitap gibidir yaşam. Sonu var. Okuduğunuzda anlayacaksınız, yaşamın gizliliklerini. Hem de apaçık, anadan üryan...

Umarım okuduğunuz tüm kitaplar insanca olur.İnsanca kalırsınız hayatta..

Erdoğan Ergin

Hikayecik 6

İnsan dostlarına güvenmeli mi? Hakikaten cevabı bilinen sorular sormak benim görevimmiş gibi hissediyorum. Cevabını duyar gibiyim. Ama verdiğiniz cevabın sadece sizi bağladığının farkında mısınız? Ya da dostlarınızın sizi bağladığını. İlginçtir, öyle bir bağlıyorlar ki, siz bağlandığınızı bile hissetmiyorsunuz.

Birkaç gündür Antoloji sitesinde bu konu ile ilgili rahatsızlıklar duydum. Kendisini şahsen tanıdığım insanların, hatta güvendiğim insanların yanlış işler yaptığını gördüm. Üzüldüm. Hayal kırıklıklarının üzerimde çok izler bıraktığını biliyorum. Hatta ömrümde bir parçanın onlar tarafından yok edildiğine inanıyorum.

Şimdi dostlarımı sorgumla zamanı mı? Bunu düşündüm tüm gece... Hayır, insan dostlarını nasıl sorgular? Onların yanlışlarını örtmek bizim görevimiz değil mi? Onların yanlışlarını nasıl açığa çıkarırım. Onlara; sen nasıl bunu yaparsın, bak sen şunu da yapsın.. gibi bir sürü gereksiz cümleyi nasıl sarf ederim.

İşte bunlara istinaden, sizlerle bir hikaye paylaşmak istiyorum. Aslında hikaye demek için yaşatmış olmam gerekiyor... ya da yaşanabilir olması gerekiyor... Ama bunun olmamasını temenni ediyorum.

Eski zamanların birinde. Televizyonun daha oturma odaları ile yatak odalarına girmediği, insanların evlerin kapı eşiklerinde sohbet ettiği günlerde...Bir memleketin, az gelişmiş bir ilçesinde, iki delikanlı, yine bir kapı eşikinde sohbet ediyorlardı.

İki delikanlıdan, büyüğünün hayalleri vardı... Küçüğü ise hayallerini hep başkalarına satardı. Laf dostluktan açılmıştı. Büyüğü hayallerinin gerçekleştiğinde, tüm dostlarını yanına alacağını, ailesini saraylarda yaşatacağını söylüyordu. Küçüğü ise ona bunu nasıl yapabileceğini anlatıyordu. Küçüğünün annesi camdan seslendi. O'nun artık babasına yardım etmek için pazara inmesi gerektiğini söylüyordu. Büyük olan delikanlı, küçüğe artık gitme vaktinin geldiğini söyledi. Ve vedalaştılar.

Büyük olan delikanlının adı Selim, küçük olan delikanlının adı Oğuz'du. Selim, liseyi bitirme başarısı göstermiş, fakat üniversiteye gidememişti. O zamanlar ancak büyük şehirlerde üniversite odlugundan o da gidip onlara başvuramamıştı. Oğuz ise Orta Asya'dan gelen bir ailenin çocuğuydu. Oğuz 5 yaşındayken Türkiye gelmişler ve yerleşmişlerdi. Oğuz ancak ortaokulu bitirebilmişti.

Selim Büyük şehre giden otobüse bindi. Ve yola koyuldu. Oğuz'dan almış olduğu hayalleri nasıl gerçeğe dönüştüreceğini düşünüyordu. Şehirdeki akrabalarının yanına gidip, onlardan yardım isteyecekti.

Oğuz'da babasının yanına gitti. Akşama kadar pazarda ona yardım etti. Babası pazarda meyve ve sebze satıyordu. Küçük bir şehir olduğundan kıt kanaat geçiniyordu. Ama Oğuz'un babası biliyordu ki, en büyük zenginlik kanaatti.

Oğuz'un bir özelliği vardı. Oğuz o kadar çok hayal kurardı ki... Bu hayallerini hep hikaye şeklinde yazardı. Herkes bu hikâyeleri okur ve çok mutlu olurdu. Oğuz, Selim'e de hikâyeler yazmıştı. Bu hikâyeleri O'nu çok sevdiğinden, O'na vermişti.

Aradan aylar geçti ve Selim'den bir mektup geldi. Selim mektubunda Oğuz'dan hikaye yazmasını ve ona armağan etmesini istiyordu. Oğuz çok sevindi. Arkadaşının onu özlediğini düşündü ve ona birkaç hikaye yazıp gönderdi. Bu birkaç sene böyle devam

etti...

Yine bir gün şehrine gelen bir yabancidan aldığı gazeteyi okurken kendi hikayesine rastladı, bu hikaye kendisine aitti. Ve bu Selim'e yazdığı bir hikayeydi. Hikayeyi defalarca okudu. Her okuduğunda yüzünde gülümseler belirliyordu. Ama bir şey fark etmişti. Hikayenin altında kendi ismi yazmıyordu. Selim DEMİRCİ yazıyordu. Nasıl olur? dedi.

Oğuz günlerce bunu düşündü. Selim'e bir mektup yazmaya karar verdi. Mektubu yazdı ve gönderdi. Artık cevabını sabırsızlıkla bekliyordu. Her gün sabah erkenden postaneye gidiyor ve posta arabası postaneye girmeden –kendisine mektup olup olmadığını- soruyordu.

Aradan aylar geçti. Oğuz artık umudunu yitirmişti. Evin dış kapısının eşiğinde otururken postacı geldi. Ve mektubunun geldiğini söyledi. Yüzünde garip bir gülümse belirdi. Sevinç ile hüznün arasında bir gülümsemeydi. Mektubu aldı. Zarfı yırttı. İçinde 50 lira para çıktı. Parayı yeniden zarfa koydu. Üzerini bantla yapıştırarak postacıya verdi. "Oğuz, burada oturmuyor, iade yaz." dedi.

Oysa 50 lira ile neler alınmazdı ki... Ama parayı almadı. Bir mektup daha yazdı

Sevgili Arkadaşım Selim

Ben artık eski oturduğumuz mahalleden taşındım. Sanıyorum haberin olmadı. Haberin olsaydı bana mektubumun cevabını yazar ve teşekkür ederdin. Biliyorum sen benim dostumsun. Dostlar insanlar için çok değerlidir. Lakin, aramızda ki değerin yittiğini düşünüyorum. Sakın para falan göndererek bu değeri artırmaya çalışma.

Sevgiler

Oğuz

Not: Bir önceki mektubumda yazdığım gibi, hayallerimi ben sana hediye etmiştim. İsteseydin satardım.

Oğuz mektubu gönderdi ve ilk otobüsle ilçeden ayrıldı.

Sevgili dostlar hikayeyi buraya kadar okuma zahmeti gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım hayalleriniz başkaları tarafında satılmaz.

Erdoğan Ergin

Hoşumuza Gidiyor

Kendimizden yiyoruz hep,
Topladığımız bilgileri
Arkadaşlarımızı
Günlerimizi
Sevdalarımızı
Şiirlerimizi
Sözlerimiz tüketiyoruz

Başkasından yaşıyoruz hep
Hayallerimizi başkaları kuruyor
Bir cümle içinde söz olamıyoruz
Eriyoruz
Kardan adamlar gibi

Başkasından duyuyoruz kendimizi
Hoşumuza gidiyor

Hadi gitsin bakalım
Nereye gideceğimizi
Bildikten sonra.....

Erdoğan Ergin

Ilgaz

Mevsimin ilk karı Ilgaz'a düşer
Benim şehrimin yanı başında
Dumanlı dumanlı görünür uzaktan
Tane tane düşer daha çimler kurumadan
Ceylanlar suya konmadan
Boz ayılar kovanlara sarmadan
Kızılca çamlarını seyrederken daha
Yağar incecikten dağın başına

Kıvrıla kıvrıla çıkılır Ilgaz'a
Benim şehrimin yanı başında
Nice çiçek barındırır sinesinde
Nice güneşleri sızdırır iğne ağaçları arasından
Bir kelebek neyse göğsünde
Bir kurdu odur onun ormanının içinde
Sonra incecikten düşer karları başına

Birazda soğuktur hani, üşürsün
Esmesi başka esmedir rüzgarının
Bir üşürsün sırtında,
Biraz ısınırsın alnında
İçmeye doymak istersen suyunun
Çelikten boru olma boğazında
Ama karı başka
Mevsimin ilk karı düştü mü Ilgaz'a

Tek başına da gezilmez buralarda
Güvenmeye gelmez cırcır böcekleri
Geceyi yorar gün etmek için sabaha
Uğultusu kalır mağaralarının kulağında
Ayağında potin tutmaz
İlk kar düştü mü Ilgaz'a

Benim köyümün başında Ballı dağ
Ilgaz'a kardeşlik yapar ağustosunda
Serinlemeye gelir sürüyle gelincikler
Bir çoban elinde tuttuğu iplik
Koyunlarının sırtındandır
Rengi Ilgaz'ın canından
Ilgaz'a mevsimin ilk karı düşer
Kazak olmaya varmadan

Mevsim hep kış,
Ve dağlarımda hep kar
Birinde kalkmadan birine yağar
Sahi bizim oralara ilk cemre ne zaman düşer

Erdoğan Ergin

Istırap

'Yaptıklarını her daim yükseltsende, geride yarım bıraktığın bir sürü iş bekliyor insanı'

Bastığın her yerde, izin sürse, şahlansa toprak
Ezip geçtiklerini gördüğünde, niçin bu ıstırap

Erdoğan Ergin

Işıklar Sönsün

Bırak ışıklar sönsün
Karanlıkta da görür
insan insanı

Bırak ışıklar sönsün
Aydınlıkta görülmeyen
Belki şimdi...

Erdoğan Ergin

İçimdeki Çocuğa

Hoş geldin ey küçük çocuk
Merhaba hayaller
Nerede bıraktıysam
Oradan başlayalım
Alalım elimize kalemlerimizi
Yazalım, yazalım
Devrilen yakarışlarımıza

Erdoğan Ergin

İki Çizgi Arasında

Sevmek ölümdür
sevmek yaşam
sevmek iki çizgi arasında

iki çizgi arasında sözcükler
seversin, bilirsin iki çizgi arasında
sevmek
yaşamaktır iki çizgi arasında
ölmek gibi sevmek
ölürcesine sevmek

dudaklarda sözcükler iki çizgi arasında
gözlerde bakışlar
ve sevmek iki çizgi arasında
ölmek sevdiğin için
yaşarken sevmektir
aşk ölmektir
sevmekle sevgili arasında

Erdoğan Ergin

İlk Kez D n Gördüm Seni

Bu Őiri yayından kaldırmıştım. Sonra Miyase ÇAVUŐOĐLU tatlı sert beni uyardı. Bende yeniden yayınlıyorum. Biraz daha yayında kalsın daha sonra tekrar kaldırırız.

İlk kez d n geldik göz göze
Oysa, ne d nler geçti
İlk gördüğümden beri seni

İlk kez d n gördüm güzelliğini
Yüzünde eliften çizgiler
Dudaklarında g l izleri
Ve ellerin, güzelliğinin simgesi

Hatırlıyor musun? D n demiştin,
-küçüktür gözlerim
Oysa ki ne kadar da büyük geliyor bana
Her bakışımda, binbir yer geziyorum
Bin bir duygu giriyor içime

D n ilk kez gördüm seni,
Bugünün hayaliyle bekledim,
Lakin hiç bugün olmadı
-Yarınımız olmaz dediğinden beri

Gerçektir, yarınımız yok seninle
Ama doya doya yaşıyorum d n 
Küçük gözlerinde,
Büyük hayallerle

Bu Şiir; Dur durak bilmeden tüm Şiirleri okuyarak, her Şiirin altına yorumlarını eksik etmeyen Sayın Sevil NİZAMOGULLARI'na armağan edilmiştir.

Erdoğan Ergin

İnadına Söylüyorum

Hayalden ötedir yaşam,
Fakındasıdır yaşadığının
İçin sizler kimi zaman, dert etmezsin
Bazen kapakları açılır duygu barajlarının
.....akıp gidersin, hayallerden öteye
Bilirsin yaşadığını, hayallere sığdırıp kalmak istemezsin
Ve düşersen yaşam yoluna

II

Kırılmanızdır bazen, dokundurmayız kendimize
Azıcık rüzgarların peşinden kovalarız bildiklerimizi
Yanılırız, yanılmayız sanırız da sanılarda yaşarız

III

Severiz, sevgilerimiz roman olur
Kimse çekmez bizim gibi aşk acısı
Herkesin derdi vardır da bizimki bambaşka
Aşk damarımızdadır, akan kanımızdır
Kesseler damarımızı, aşkla boyarız yaşamı

IV

Aşık oluruz, şiirler yazarız
Siz okursunuz, aşık olan okur
Bir biz okumayız,
.....alnımızın çatısına gerçek çakılır diye

V

Ağlarız, mendiller çürütürüz göz yaşlarımızdan
Oya oya işler içimizdeki duygular
Her dantelinde bir damla yaş
Acıtır da içimiz, dökülür göz yaşlarımız
Bir kağıt parçasında yazdığımız şiire damlar
Kokulu zarflara koyup, yare yar acısı diye göndeririz
Yıllar geçer ağladığımıza güleriz

VI

Anlarız, yaşadığımızı anlarız duygularımızla
Prangalar vursakta bazen, resimlerle, şiirlerle
Duygularımız gerçektir, aklımızdan geçenler kadar
Anlarız da yaşadığımızı, bir tülü kendimize anlatamayız

İşte ben söylüyorum
Yaşıyorsun arkadaş
Bak şu karşı kaldırımında ki yaşlıya
Senin gibi sevmiştin sevgilisini
Ondördünde bitirmişti ilk mektebini
Yirmibirinde almıştı eline kalemi
Ve senin gibi ağlamıştı, anasının elini öp ayrıldığında
Bak şu simitçi çocuğa, senin gibi saklanmış bir simitçi tezgahına
Kahverengi gözlerinde, ekmek kavgasının masum göz yaşları

Tanidik gelmiştir, ayağındaki lastik ayakkabı ve yırtık pantolonu
Ya şu kuyrukta bekleyen delikanlı,
Çapkın bakışlarında seni anlatmıyor mu?
Ve tabiat
Çiçekler, kuşlar, kediler, sokak köpekleri
Hatta sabah erkenden karşı tele konmuş öten karga
Yaşadığına delildir arkadaş

İnadına söylüyorum yaşıyorsun
Sevdiğin kadar
Aşık olduğun kadar
Ağladığın kadar
Bildiğın kadar
Bilmediğın kadar
Yaşayabildiğın kadar yaşıyorsun

Erdoğan Ergin

İnanç

Yaşadıkça insan, inanıyor; Varlığın, yoklukla eşğini
Aradıkça buluyor; Son noktada hayatın gizini

Erdoğan Ergin

İnsanım

Ne fırtınalar kopuyor yüreğimde,
Bir yanıımı savuruyor rüzgar,
Bir yanımda yangınlar çıkarıyor.

Alev alev yanıyor duygularım,
Sele kapılıyor zaman zaman
Alıp götürüyor bir şeyleri
Benim olmayan, ilk sahibinden sevgileri

Bazen depremler yaşıyorum,
Yıkılıveriyor, zahmetle ördüğüm duvarlar
Altında kalıyorum, eziliyorum
Şimdi,kaldığım gibi

Ve yanardağlarda boşalırcasına
Alevler püskürtüyor dilim
Sahip olamıyorum,
Zavallı bedenleri yakıyorum
Bomboş kalıyorum

Velhasıl, insan gibi yaşıyorum
Duygularıma, dizgin vuramıyorum

Erdoğan Ergin

İnsanlar ve Sözcükler

Zihnimde yapıyorum koleksiyonları
hani senin kelebek koleksiyonun gibi
ya da pul koleksiyonu gibi
hepsi zihnimde
tanıdığım insanların suretlerini tutuyorum
lakin kimseye gösterdiğim yok öyle
bir ben biliyorum
bir de beni bilen

şimdi ise sözcükleri topluyorum
benimle konuşulan
onlardan şiir yapıyorum
hikaye yapıyorum
hatta şarkı olan bile var
Bir kısmını ise ötelere saklıyorum
belki kullanırım

sözcükler ve insanlar
birbirine karışıyor
efendileri bir yana koyuyorum
diğerlerini bir yana
gönüle hitap edenleri bir yana koyuyorum
yüze hitap edenleri bir yana
illa ki bir sözcük var herkese
illa ki bir insan var sözcüklere

Erdoğan Ergin

İsimsiz

Ebedi uyku mu var? , Yataklar niçin toprak
Her ağlama ahuzar, unutulur mu kansak?
Gönlüm nurunu arar, yollar bana hep uzak
Varıpta huzuruna, boştur affına sığınmak

Şiirin Bundan Sonraki kısmını Sayın Galip Sinecikli devam ettirdi

'Ebedi Uykularda yataklar hep toprak,
Sonbahar gelince dökülür her yaprak,
Bu dünyada ister gönül yar ile olmak,
Baharlar hazana dönmesin isterim.....'

Galip SİNECİKLİ'ye sonsuz teşekkürler.

Erdoğan Ergin

İsimsiz 1

İhtişamınla yayıldın kıtadan kıtaya
Bizlerde böyleydik dağımaya ramak kala

Zannedersin ki, sen yarattığın tüm dağları
Senin için de örülecek, kader ağıları

Büyüdükçe sen, küçülmekte gövden, her öğün
Kin, nefret ve yalandır söylediğin her sözün

Yenilir sanıyorsun, her tavuğun çiğ eti
Domuzun bile yoktur senin gibi midesi

Eğildikçe başlar, eğ! diyorsun başımızı
Secdeden kalkarken gör, asıl, sen başımızı

Erdoğan Ergin

İstanbul

Bağlamışlar yine kaderini;
İstanbul'um
Biz senin için bir şey yapamadık,
Her gün öldürdük mavilerini,
Hem gökyüzünü, hem denizini,
Evet;
Yeşilini de biz çaldık,
Mavilerini nasıl çaldıysak

Önce binaları dizdik sıra sıra,
Fabrikalarda, yüklendik bacalarla,
Toprağını altın sandık,
Taşydık başka diyarlara...

Hey! İstanbul,
Sen miydin?
Karşında diz çökerlerdi
Komutanlar, paşalar,
Krallar;
Ama sen de yapamadın,
Diz çöktün karşısında
Hem soysuzların,
Hem yolsuzların,
Hem imansızların.

Yetmez mi? Artık senin için;
Bu kadar öfke, bu kadar kin;
O koskoca İstanbul sendin!
Artık bekliyoruz;
Bu son şiir senin için,
O büyük şairin dediği gibi;
'Ayaga kalk ve silkin'

'2002'

Erdoğan Ergin

İstanbul Hoşçakal

Galata'dan Ayasofya'ya uzanan
Rüzgardan bir köprü kurulur
Dalgalar yalar koca sütunlarını
İnsanlar köpüklerinde boğulur
Bırak yere mendilini
Gözyaşlarından şehri yeniden doğur

Kül rengi bulutlar kız kulesinde
Prensesine nefesini uzatır
Üsküdar'a doğru martı çığlıkları
Yeditepeden birine
Bir adamın kambur sırtında tırmanır
Ve adamın çığlıkları
Yalın ayak çocukların yaşadığı
Evlerinin kapı aralarından duyulur

Yağmurlar yıkamış cami avlularını
İnadına soğuk mermerlerin,
Parlak ve şatafatlı
Ve o kadar ölümü hatırlatan
Soğuk bakışlarında
Soğuk konuşmalarında
Her selasında imamın
Evlerin içinde
Koca koca adamlar
Kendi umutlarında boğulur

İstanbul,
Ağır havası ile Bebek'te
Bir gitar telinin, batı müzüğüyle
Dua eder, günaha gebe bir çocuk
Cebinde, çaldığı paraların bozukları ile
Cami çeşmesine atarak

İstanbul,
Hoşça kal demenin mutluluğuyla
Bu yağın yağmur
Bu kül rengi bulutlar
Yeditepeden dolaşır
Martıların kulaklarına fısıldayarak
Tüm sokaklarında haykır
"Hoşça kal, İstanbul"

Erdoğan Ergin

İstanbul I-II-III-IV

I

İstanbul gibiydi
Saçları deniz kokardı
Kalbi Ayasofya gibi öksüz
Eyüp Sultan gibi mubarek
İstiklal kadar karışık

II

İstanbul dedim sana
Tarasan saçlarını Üsküdar'da
Endamını görse kadıköy
Sesini dinlesin Florya
Ve sen Emirgandan bak boğaza
Huzur dolsun tüm rıhtımlara

III

Tüm seslerden ayırt edilirdi sesin
Boğazda yalılardan şendi gülüşün
Kanlıca kadar huzurluydu nefesin

IV

Bugün şiir yok içimde
Söz söyleyerek yormayacağım kendimi
Döndüm ve gördüm ki
Şiirin en güzeliydi İstanbul
Sözlerin en güzeliydi Boğaz

Erdoğan Ergin

İstanbul Ve Hüzam

Sözcüklerin çoğu,
Biraz İstanbul kokar
Nefesinde
Tutuşur Üsküdar'da bir evin bacası
Sarıyer'de bir kadın ısınır
Laleler dahi,
Emirgan'da seni hatırlatır
Sözcüklerin çoğu
Az da olsa seni hatırlatır

Ya da yollar
Bütün sıkışıklığıyla
Bir yerden
Bir yere
Sana varır
Sen tutup kapatırsın
Bütün bütün yüzünü
İstanbul'da bir hüzam yaratır

Erdoğan Ergin

İthaf

İlk çirkinliğini gördüm insanlığın.
Verilen onca güzel şeyin üzerine,
Bir şişe zehri boşlatılışını,
Ve ondan yıkanan yüzlerin
Lekesini...
Belki de ilk defa
bende sizin yüzünüzden,
Sürdüm yüzüme...
Yüzsüzlüğüme inat edercesine
Yüzümde bir şişe zehrin,
Kırmızı,
İzleri

Erdoğan Ergin

Kadın I

Hey ben yıkılmaz mı sandın kendini, aldanmışsın
İki saç telinin altında kalıp, yıpranmışsın

Erdoğan Ergin

Kadınlar

Kadınları anlamak diyorsan eğer,
O zor elbet;
Hangisi güzel, hangisi çirkin bilirim de;
Hangisi kolay, hangisi zor,
Onu bir başkasına sor.
Kadınlar,
Bilmem ki,
Kim onlar?

Erdoğan Ergin

Kalkın Gidiyoruz

Ne yatacak zaman kaldı bize
Ne oyalanacak vakit
Sırtımızda bir yük var
Taşımaktayız
Bu diyardan o diyara
Ellerimiz bağlı
Gözlerimiz kör
Ayaklarımızda bir dünya pranga
Zincirler ise bağlı
Kökler ile hayata

Ne yatacak zaman kaldı
Ne oyalanacak vakit
Sahte bir oyun, sahnede
Ve bizler oyuncak
Birkaç çocuğun elinde

Hadi kalkın gidiyoruz
Ellerimizde kalem
Damarlarımızda mürekkep
Sevgi dolu memlekete
İnsanlarla el ele

Erdoğan Ergin

Kar ve Zarar Bunun Neresinde

Ey hayat,!
Yara sarmaktan yaralandı ellerim
Sana inat,
Şeytana günah biçtim

Cümle sevda, kıssa his
Can havliyle söylendi
Gırtlığa sıkıştı söz
Nefes aldıkça battı içine
İşte dur bak bitti öz

Paramparça, kan ve revan
Tuta kaldım acıttı yüreği zaman
San ki gittin çepeçevre cennete
Meleklerle iyilik biçtim

Şeytanla Melek karışmış birbirine
Ne yana dönse sevap
Ne yana dönsen günah
Vicdan icmalini çıkarmakta yaşananlar
Kar,zarar ve an üçgeninde

Her şey olduğu kadar
Gonca gül olana kadar
Gül solana kadar
Kar ve zarar bunun neresinde

Erdoğan Ergin

Karanlık ve Yüksek

'Ucu gözükmeyen bir hayatta, yükseklerde yaşamak ne zordur.'

Karanlık odalardan korkarım,ben
Yükseklik ise ayrı bir dert, her dem

Erdoğan Ergin

Karmaşa *Keşkeler Olmasa*

özlemek derinden
özlemek içten
olmasa keşke
eski günleri düşlemesek
anmasak giden sevgileri
yad etmesek dünleri

sevmek derinden
sevmek içten
olsa keşke
eski günlerdeki gibi
siyah beyaz sevsek birbirimizi
koşarak kavuşsak kırlarda
sarılsak dönerek
pervane gibi, gökkuşağının altında
siyah beyaz olsa
boyasak gökkuşağını
aklımızdaki boyalarla

sevmek
eski günlerdeki gibi
derinden ve içten
gökkuşağı gibi
siyah beyaz
aklımızdaki boyalarla boyasak
sevgilerimizi
yad etmesek
sevsek
keşke olmasa
keşke demesek
eski günlerdeki gibi

Erdoğan Ergin

Karmaşa 'Korkuyorum'

kırıldı elimde tüm aynalar
baktığım her surat,
yansıyor kırık parçalarda
parça parça oldum hayalde
gördüklerimin yanılması yaşanıyor ruhumda

beşimdeyim,
elimde ince uzun bir sopa
inekleri kovalıyorum kırlarda
kırık aynada yansıyor suratım
tombul bir çocuğum
mutluyum

sonra on'um düşüyor bir diğerine
elimde defter,
geleceği beklemekte

on beşim, yirmim, yirmi beşim
yaşımın değerini bilememişim

yaşlar, hep sayılı yaşlar
ne az yaşıma var
korkacak
dönüpte huysuzca
hesaplaşacak

ince ince kar düşüyor saçlarımın kenarlarına
üşüyorum yaşlandıkça
korkuyorum desem kime kârı var
çığ olup düşer diye korkarım
gençliğimin altında kalırım
uzatamam elimi, tutamaz bir dostum
çıkaramaz diye korkarım

korkuyorum
elimden alınır diye, yazdıklarım
bildiklerim
sevdiklerim
suya düşürdüğüm düşlerim

'ne hacet' diyor içimde bir ses
neye hacet ki
korkarım işte
zülûfler düşmeden yüze
gözümünden ayrılırsın diye korkarım

Erdoğan Ergin

Kastamonu İle Söyleşi

'1991-1995 Yılları arasında doğduğum kent olan Kastamonu'da Göl Anadolu Öğretmen Lisesi'nde okudum. O güne kadar Azdavay ilçesinden başka hiç biryeri bilmiyordum. Ama tam 4 yıl orada kaldım. Her yerini gezme fırsatı buldum. Herkesin bir gün gidip Nasrullah Camii Şerifinden bir bardak su içmesini isterim. '

Çok zaman oldu Kastamonu
Şana varmayalı.
İlk gençliğimin hayalleri
İlk sevgilimin gülüşü
Sende kaldı

Hani her şehirde kale var ya
Senin de kalen vardı
Diğerlerinden farkı yoktu belki
Ama bir başka olurdu
Tırmanırken patika yollarında
Sevgili ile elele
Prenses Moni'den kalma
Bir ağacın dibinde
Gözüğe dilek dilerken
Geleceğe
Batıl da olsa güzeldi
Zaten Moni'de gerçek değildi

Attiğında kendini surlardan
Babası bağırdığında
'Kastın neydi Moni' diye
Türkçe bile değildi
Ama olsun adın
Kastamonu oldu ya
Güzel işte

Saat kulen, deren
Kalen
Kulen,
Valiliğin,
Köyün,
Mağaran,
Kanyonun
Sarımsağın,
İhlamurun,
Balın,
Pirincin,
Umrumda değil aslında
Sende bir ben kaldı
Vermedin geriye

Erdoğan Ergin

Kaybedenlerin Tüccarı

Bir küçük hikaye anlattığım,
Kaybeden insanlardan kazanlara...

Zamanın ötesinde bir adam vardı
Karanlıkları süpürürdü sabahları
Aydınlıklar ekerdi toprağa
Ne ay severdi onu,
Ne de o Ay'ı
Topladığı karanlıkları cebine doldurur
Kazananlara, on paraya satardı

Bir adam vardı,
Ağlardı sabahları.
Neye ağladığını kimse bilmezdi
Açık kapılardan uzanan başlara,
Gözyaşlarını şişelere doldurup
Satardı

Bir adam vardı
Karanlıkları süpürürken ağlayan,
Kaybedenlerin tüccarı...

Erdoğan Ergin

Kayıp Şehirde Bir Çocuk Ağlar

Kayıp şehirde bir çocuk ağlar
masam da ben
bahar yorgunluğu düşer gözlerime
yeni umutlar doğururum kendime
ararda durur bir çocuk, kaybetmişcesine
kayıp şehirde bir çocuk ağlar
gözlerinde ben

vurgunların en büyüğünü yaşarım içimde
dipsizleşir düşündüklerim
sarılır koca bir hayat
ben kocarım, şehir koçar
kayıp şehirde çocuk ağlar
dizlerinde ben

hayallere karışır, düşünceler
bir yaşarım hayatta, bin ölürüm rüyada
her sabah yorgun uyanır sessizliğim
karanlığa gömülür söylenmiş sözler
peşine düşerim içimdeki çocuğun
kayıp şehirde bir çocuk ağlar
şiiirlerimde ben

hasret düşer yüreğime,
geçmiş ve gelecek bir an
zaman durdurmak ne mümkün
kalfı ellerimde düşkünlüğüm
kayıp şehirde bir çocuk ağlar
avucumda gözyaşları
kendi gözlerime sürerim
çocuk ağlar ben ağlarım
zaman kayıp
şehir kayıp
çocuk kayıp
içimde ağlar bir çocuk
şehirde kaybolurum ben

Erdoğan Ergin

Kediler

Bırak artık gitsin kediler,
Her biri birbirinden sevimliler,
İnsan değil bu, nerden bilsinler,
Senin etlerini çaldıklarını...

2002

Erdoğan Ergin

Kendi Kendime 'Söyleşi'

Gitmek zamanı geldimi, bu yerden
Ne durduran olur seni,
Ne kolundan tutan
Sarılırsın da bir hayali
Kısacık oluverir, uzun uzadıya yollar

Sıra bende şimdi,
Gidiyorum,
Arkama baktığım da üzüleceğim
Birkaç şey var elbet
Ama nafiye...

Uzun hayaller de kurmadım, giderken
Oysa çok düşünmüştüm, gitmeyi beklerken

Beklemek, ne zor gelirdi bana
Bir kapının önünde, yer karolarını sayarken
İçimde ki fırtınaları, dindirmeye yarayan saat
Ne yavaş dönerdi, kızardım
Kızardım kendime
Niçin beklersin diye
Beklenen bazen sevgili
Bazen bir istirahat
Eğer, söz söylemek düşerse kendime

Zaten uzun zamandır, beklediklerime sevgili diyorum
Lakin ne sevgili var bekleyen,
Ne de içimde sevgi, bekletecek

Sevgi adına ne ektiysem, hayata dair
İçinde hep yabancı duygular yeşerdi
Ben temizleyemeden onları,
Sevgilerimi ele geçirdi

Hakikaten, ne kadar hazırız, ele geçirilmeye
Bir gamzenin doğuşu sevgilide
Ya da bir bakış en keskininden yüreğe
Tüm bayrakları indiriyoruz birden
Bizi ele geçirsınler diye

Şimdi, gitmek zamanı benim için
Gerisi hep vesvese içime

Erdoğan Ergin

Kendime Dair Manzume

sorular sormayı severim
inadına, bilinmez sorular
kendime
komşuma
eşıme

hani güneşin doğuşuna yazılan
şiiirler gibi
ya da tana karşı
günbatımına
sorular sorarım

kırmızıyı sevmem
yasemin en çok sevdiğim
isim
tüm çiçeklere karşı

körebe oynarım
saklambaç oynarım
şiiirlerimde
şiiirimsilerimde
ve manzumelerimde

yazılar yazarım
bebeğime
sevdiğime
anneme
sırf seviyorum diye

öğrencileri hiç sormayın
onları çözemedim
onlar bana soru sorar
ben onlara
kovalamaca hayatımda
en güzel şey belkide

bazen mutlu
mutsuz
hüzünlü
dalgın
çekingen
ve geveze
yaşamım bu kadar işte

Erdoğan Ergin

Kendime Dair Manzume 2

Çirkin olabilirim
Ama çirkin huylu değil
Mahcup bir tavırla dolaştığım da doğrudur
Ukala olduğum da doğru
Ama kibirli değil
Duygusalım
Siyah beyaz Türk filmlerinde ağlarım
Ancak filmlerde oynamam
Sinirliyimdir
Kinci değil
En çok gülmeyi severim
Kahkahanın hayatımda yeri yok
Dostlarımı kendimden çok düşündüğüm çokca olur
Hatta hayatımda yanlış yerlere koyduğum insanlar da oldu
Ama en çok şiiri sevdiğim
Hatta şiir okumak
Zaman zaman yazmak
Belki çok şeyden daha fazla mutlu ettiği gerçek
Bunca şey arasında
Şöyle kırlara uzanıp
Bulutlardan resim yapmayı
Nehir kenarında ayaklarımı suya sokmayı
Daha az insan
Daha fazla çay
Günde bir fincan Türk kahvesi
Tabi sigara
Sonra CST
Belki daha çok mutlu ederdi beni

Şiir mi?
Okuduk ya CST
Bir daha ki seferede yazarız

Erdoğan Ergin

Kendine Sevgili

I

hayatın tam ortasında
zaman kırıntıları takılıyor gözlerime
çok eski zamanda yaşanmış gibi
hayatın tam ortasında
yaşama takılıyorum

sevgi üzerine kelimeler kuruyorum
takma adlar takıyorum hislerime
aşk diyesim geliyor, diyemiyorum

hayatım tam ortasında
üzülüyorum yaşayamadıklarına
kırılganlaşıyorum
gözyaşlarım sızıyor kırıntılarımdan

çok eski bir güne gidiyor kelimeler
kokulu kağıtlara yazılmış şiirleri okuyorum
neler hissetmişim ben, hatta ağlamışım
üzüldüm kendime, aşk denilen heveslerime
sonra uyanmışım uykudan,
sevdikçe sevgili edinmişim kendime
oysa sevmemişim bile bir kere

zaman geçiyor, perdesi aralanıyor kalbimin
ortasına düşmüş gibiyim yaşamımın
giden benden bir gün daha
eklenmiyor geçmişe
bir eksi daha yazılıyor geleceğe

II

gözlerimi kapatıyorum
küçüklüğüm de uyandığım bahçelerde açıyorum
bir varmış bir yokmuş
geçmiş çoktan dolmuş
başında mıyım hayatın
bildiklerim nerede
sevdiklerim nerede
hani biriktirdiğim mektuplar
hani sevgilinin bir tel saçı
defter aralarına sıkıştırılmış çiçeklerim
hani bir gamzede parlayan umutlarım

olsa ne olur ki
yaşadık bir kere
dönmez geriye

şimdi mahsunluğum neden

sormakta geciktim mi kendime

III

yalancı geliyor sevdalar bana
yalanla yaşıyor aşklar
mektubu olmayan bir sevda
mendili, gözyaşı olamayan bir sevda
apanasızın yaşanan ve biten sevda
yalancıkdan geliyor bana şimdi sevda

IV

beklentim çok geleceğe dair
derslerimde çok, aldım hepsini
öğretmek istesem kim dinler beni

dinle ey kendine sevgili
hayat gerçek kendini sevdiğin gibi

Erdoğan Ergin

Kendini Arayan Adam

Yağmur yağıyordu,
Yerli bir filmin sahnesini andırır
İslandık, iliklerimize kadar, üşümedik
Çocuklar gibiydi yüreğimiz,
Şaklambaçlar, körebeler oynuyorduk duygularımızla
Ve hiç bitmesin istiyorduk, yağmur dinmesin üzerimizde
İslandalım
Hadi gel islanalım,
Çıplak ruhlarımız değsin bir birine
Sen çek kendini bir köşeye, ben arayayım
Buldukça yeniden başlayalım, bir birimizi bulmaya

Yağmur yağıyordu,
Hayatımızın eski bir sahnesi oynanıyordu
Yeni bir filmin son karesinde
Ve yazılar aktı,
İsmi aradım,
Yoktum

Erdoğan Ergin

Kes Aşkın Sesini

hasret,
yine istemeden
apansız, en çaresiz anda
çöktü yüreğime
kulağımda eski bir şarkı
kötü düşleri uyandırıyor

sözleri düşüyor beynime
sahneler oynuyor
zihnimin içinde
sevmediğim kahraman benim
istemediğim bir rolde

yeter! diyesin geliyor
yeter! kes müziğin sesini

acı duymak böyle bir şey demek ki
utanmak geçmişinden
saklanmak şarkıların arkasına
suçu atmak güzelim sözlerle

sevmek böyle bir şey olmamalı
unutmalı insan, unutmak gerektiğinde
Peh!
Unut unutabiliyorsan

acı duymak, sevmek olmamalı
suçu olmamalı unutmanın
ve şarkılar
susmalı gerektiğinde
aşkı doldurmamalı yaşarken
içine almamalı sevgilerimi
saklamamalı sözcüklerde
aylar geçtikten sonra
suratına çarpmamalı unuttuklarını

şarkılar,
zalim olan sizsiniz.
aşk,
şarkılardan daha zalim
ikisi beraber, hiç çekilmiyor
Of!
yeter!
kulaklarım çınlıyor
kes aşkın sesini..

Erdoğan Ergin

Kırmızı Olmasın 'Doğacak Çocuğuma'

Renkleri öğret bana,
Sarı, kırmızı ve mavi
Üzerlerine sevgimi boyayım
Mavi düşlerim olsun
Yeşil büyük bir orman
Kırmızı olmasın,
/Kiremitlerde mavi olsun
Ama kırmızı olmasın

Sarı panjurlu bir ev,
Mor pervazlar
Ve Kırmızı
Hayır mavi kiremitler

Bırakın hayatım kırmızısız kalsın

Erdoğan Ergin

Kızıma Maniler

--kızıma

yıl biter, ay biter
çekilirse gün biter
damarımda damla damla kan
ömrümden ömür biter

gekildi çileler
elinde fileler
kapıda
bebeğim bekler

--kızımdan

bir gelir, bir gider
biri babam der
aklar saçına çabuk düştü
evde sensiz gün mü biter?

Erdoğan Ergin

Kızıma Mektup

yüreğinden geliyordu göz yaşları,
dudaklarından döküldü
kırılıgandı tüm duyguları
babası öptü üzüldü
annesi öptü üzüldü

üzülme bebeğim,
karın ağrıların geçecek
gözlerin yeniden gülecek
ayak parmaklarını seveceğim
ellerinle bıyıklarına dokunacaksın
saçlarını okşayacağım
sıkı sarılacaksın
ba-ba diyeceksin

keşke mama desen bebeğim
keşke yesen
azıcık
azıcık gülümsesen
yeniden dünyaları keşfedeceğim
yelkenler açacağım dünyaya
yeni sevgiler keşfedeceğim sende

bebeğim üzülmeye
sen üzülme
kalbimin bin parçaya bölündüğünü
ruhum çıkılmaz kuyularda gezdiğini
ve hayatın anlamsızlaştığını görüyorum

yüreğim söküp vermek istiyorum
sök koy kendi yüreğini yerine
gekeyim tüm acıları senin yerine
ne olur üzülmeye

geceler hiç bu kadar uzun değil di
/uzun zamandır
Hiç saate -kaçsın? diye sormamıştım
hesapsızca uyurdum/uyurdun
geceleri ben sayayım
sen güzel güzel uyu bebeğim

süzülmesin artık, gözlerinden yaşlar
alıp götürüyor beni
hüzünlü bulutlar
içimdeki mutsuzluklar
huysuzluklar
evhamlar
ah! bebeğim ağlama
yakındır mutluluklar

içimdeki ben
bebeğim

oluverdi sen
Erdoğan Ergin

Kızkulesi

Deniz kokusu geldi bir ara
Gözlerimi yumdum
Üsküdar'da kahve içiyorum
Kızkulesi yalnızlığını anlatıyordu bana
Dinledim, başımı yasladım duvara
Kalbinin sesini duydum kızkulesinin
Sonra o güneş
Kavurucu güneş
Gözlerime denizin tuzlu suyunu taşıyordu

Erdoğan Ergin

Kilim

Çocukluğumdan biliyorum kilimin kıymetini
Evdeki eskilerin kilim olusunu seyrettim
Buğdaylar dere kenarında kilim üzerinde kururken de başında beklediğim oldu
Köy düğünde kilim üzerinde oturan koca koca adamların dedikolarını da dinledim
Öteköyden Emine halanın kilim yapışını da izledim
Kilimi hep başucu ettim kendime
İlmeğin kıymetini ondan bilirim
Eskilerin kıymetini de
Koca koca adamların kadınlardan daha fazla dedikodu yaptığı
Bir de sabırla nakış nakış işlemeyi
Öğrendim.
Son olarak da;
Kilim deyince hep aşk gelir aklıma
O da Fatih Kısaparmak'ın ayıbı
Oysa
Aşk başka
Kilim başka

Erdoğan Ergin

Kimi de

Soruyorlar, İnsanlar değişir mi?
Değişmez mi azizim
Değişir tabi
Baksana her bahar doğa değişiyor
Farkı yok mu dününün bugününden
Yoksa azizim
Ölmüşsün de farkında değilsin

İnsan değişir azizim
Kimi güzelleşir
Kimi de

Erdoğan Ergin

Kimin Umurunda

çiçek açmış kimin umrunda
uğrunda ağarmış saçlarım
gözlerimin altındaki isyan
varken içimde sensizlik korkusu
yediverenler serilmiş önüme kimin umurunda

gece ay'a doymuş,ay kimin umurunda
altında ben yokken seninle el ele
gölgemiz oluşmazken bir ağacın dibinde
kor bir ateşin içinde,
gözlerimizden dökülmezken
damla damla aşk
ay griye boyasa yeşili
ben gönlüne düşmezken senin
bahar yeli, yüzüme vururken seni
atarken gizlice tokadını ruhuma
sensizken yeryüzüm,
gizlice mehtabı seyretmek kimin umurunda

sersefil olmuşken ben,
kana kana içsem hasreti
içimde demlense tüm duygular
tam kıvamında desem aşk
sen olmadıktan sonra kimin umurunda

kimin umurunda
açelyalar, karanfiller
menekşeler, al al güller
sen çıkmazken papatyalardan
bin bir çiçek kimin umurunda

Erdoğan Ergin

Kimsesiz Değilsiniz

bugün ellerinden öpecek
sana doyasıya sarılacak
evlatların yoklar

üzülme,
üzülme sen ablacığım
dedem
nenem
teyzem
dayım
bizler varız
elini uzattığında
dokunacağımız
kendi evladın gibi öpecek
sana bir bayramda hediye edecek
bizler varız...

bizler varız
yeşerteceğin...
onca yılın hatıralarını
yanlışlarını
doğrularını
eksiklerini
fazlalıklarını
söyleyeceğin
bizler varız

bizler
yarınız
bizler
yarının sizleriyiz

ellini uzat bana
hayatın kıvrımlarına dokunayım
sessizce aksın gönlünden dudaklarıma
usulca okşa başımı
sarıl sımsıkı
öz evladına sarılırmışçasına

Not: Yarın bayram,. Kimsesiz insanları unutmayalım. Onların da bayram etmeye hakkı var. Ellerini uzatıp öptürecek eller bekliyor. O el bizimki olsun....

Erdoğan Ergin

Köprü

Onca şiir yazdım
Yüz etmez inandırdığım
Ne kalbime, ne beynime
Bir uçurum varlığı ile
Köprü kurmak niyetiyle

Erdoğan Ergin

Körpe Duygular

göz göze gelsek
el ele tutuşsak
sonra açsak eski bir kırk beşlik
ajda çalsa...
elimizde külah külah dondurmalar
uzansak eski bir karyolaya
saçlarımız limon koksa
kolalı gömleklerimiz
ve ben bir delikanlı edasında
sen köylü kızı
sonra...
çıkıverse kapıdan kötü kalpli adam
yensek seninle güçlerimizi birleştirerek
işte desek hayat, -yendik seni

bazen pembe geliyor, gri rüyalar
akşam çökünce insanın ruhuna
filmle gerçeği karıştırıyor
körpe duygular
süslenince aşkla

Erdoğan Ergin

Kristalden Duygularım

Gül yaprağı düştüğünde yere
Goncanın feryadı vardı yüreğimde
Durmadan kanadı
Sızdıkça kalbimden dışarı
Gözyaşı oldu, kristalden duygularım
Zenginliğini bilemedin sevgili
Binlercesi senin için dökülebilirdi

Verdiği acıyı hissetmen zor
Neler çeker bilir misin gözüm?
Görüşte sevemezken seni
Tutamazken kendini, bakışlarında
Dudaklarının sevgi sözcüklerini söyleyemeyişi
Ellerinin ötelemesi beni
Bunları bilmeden sevgili
Verdiği acıyı hissetmen zor

Ne tuhaf değil mi?
Aynı duyguları hissetmeden sen
Anlatmam san kendimi

Hayallerim vardı, gökkuşağına denk
Yağmur yağırdı, biz sessizce ıslanırdık
Ve güneş çıktığında, saklardık kendimizi
Kururdu su taneleri, alıp götürür korkusu
Bizden daha uzak nehirlerle diye...

Şimdi; sevgili,
Sen yağın yağmur kadar sessizce gittin
Ben beklerken seni

Erdoğan Ergin

Kriz

'Eyvah! Yine bana hasret yine bana hüsrân var
Yine bana esmer güller düştü'

Simsiyahdı gece, yoksundum gözlerine
Açıldı önümde uzunca bir yol
Siyah güllerle donanmış, garip bir bahçe

Siyah güllerle donanmış, garip bir bahçe
Yolunu kaybetmiş bir adam geziniyor belli belirsiz
Kucağında güllerin dikenleri
Yırtıyordu her biri tenini
Başı öne eğik, gözlerinde yaş
Boşlukta dolaşan garip telaş

Boşlukta dolaşan garip telaş
Hasretle perçinlenmiş, sahte mektuplar
Hüsrânın acısını tatmış garip suratlar
Bahçenin sonunu görmeye ne hacet
Başında toplanmış felaket

Başında toplanış felaket
Tellaşlı el değil, en yakındı gönlüme
Gönül bu söz dinlemeyen ucube
Susmak bilmeyen gürültü koptu içimde
Terle uyanmışım, uykumdan
Meğer erken dönmüşüm sonumdan

Erdoğan Ergin

Kudurdular

insanlık öldü, ateş düştü, misketlerle vurdular
bin yıldır bıkmadılar, sustuk zannedip kudurdular

Erdoğan Ergin

Kumar (Okey)

Senin oyaladığın kadar,
Hiçbir şey oyalamadı insanları.
Onların zamanlarını,
Dostluklarını, arkadaşlıklarını
Paralarını çaldın.

Sen döndükçe masada,
Birileri hep oturdu kaldı.
Seni her toplayıp dağıttıklarında,
Bir insan daha, zamanını çaldırdı.

Çok oyun gördüm ama,
Sen bir başka fena şeysin

Erdoğan Ergin

Kurtul

Gidilecek yol arıyor, Şimdi Şiirim
Vakit erken diyorum, kalmaz izim
Madem çökerteceksin dizeleri dize
Kaldır da başını git diyor sezgim

Acemiyim, garibim bu yabancı dilde
Söylecek çok ama kalıyor dilde
Madem yazacaksın, yazgısını dilin
Aldır da tozunu bitir diyor içim

Yazayım, söyleyim ama tutmaz gözüm
Hayata bakan aciz bir gözüm
Madem göreceksin hayatın gerçeğini
Oku da bil diyor öğreticim

Uyudum, uyutuldum kuytu bir yerde
Diyorlar ya; erkeklik var serde
Madem uyaracaksın milleti
Yaz da kurtul diyor yüreğim

Erdoğan Ergin

Kuş Oldum Şiir İçinde

Yazılmaya değer ne varsa,
Şiire dair;
Unuttum

Aklımdan uçuverdi her şey
Yerine ne kondu bilmiyorum

Bazen kelimeler geliyor aklıma
Çarpıyor aklımın duvarlarına
Ağarıyor saçlarım,
Her asi dalganın,
Gözlerimde yer bulduğunda

Aşkı düşünüyorum, bazen
Kızlar geçiyor aklımdan
İsmiini hatırlayamadığım
Bir sürü kadın
Ne oldu diye düşünüyorum, onlara
Bilmem
Evlendiler her hal
Benim gibi olmayan adamlarla

Sonra hatalarım....
Ne hatalar yapmışım aşk adına

Kim yapmaz ki, hata
Doğruyu bulmak için
Karalamaz bir sürü boş kağıdı
Demek ki boşmuş
Aş hayatımda,
Onca kadın

Bak kuş oldum, yine şiir içinde
Konudum daldan dala
Bağla şimdi dalları kolaysa
Ah! Aşk, ne hale sokuyorsun adamı

Erdoğan Ergin

Kuşluğa Yakın

en güzel türküyü
gecenin sabahla imtihanında
ayaza karşı
çatılar söyler
ve içlidir sesi
Köşelerde bir kediler
bir de kimsesizler ağlar
anlıyor musun
neden hala yalın ayak
yalnızlığa
türküler dinlediğimi
ve neden hala
gecelerin imtihansız
kuşluğa yakın

06.04.2015 / UStanbil

Erdoğan Ergin

Lübnan'ın Bir Köyünde Doğdum

gök gürültüleri yağmuru bırakıyormuş yeryüzüne
ve yeni çığ kalkmışmış topraktan
kuzu sesinde boğulmuş bir gece
sabaha karşı özgür doğmuşum

çocukken;
mermi sesi nedir bilmezdim
top seslerini filmlerde seyredirdim
düşman denildiğinde
kırmızı başlıklı kızdaki kurt gelirdi aklıma

şimdilerde, gözyaşları ile uyanıyorum
bir yetim çocuk oluyorum,
tanımadığım bir memleketin bir köyünde
üzerime top mermisi yağıdırıyorlar
füze yağıdırıyorlar
hergün bir parçam ölüyor
özgür doğumu özlüyorum

kimsesizim, hiç kimsem yok
tanımadığım bir memleketin bir köyünde
üzerime mermi yağıdırıyorlar
-çocuğum diyorum
duyan yok
herhalde kimsesizliğimdendir diyorum

on gün oluyor doğalı
on yerimden vuruyorlar beni
haykırıyorum, bir kare fotoğrafta
ölümüne helaldir diyor gavur
elini vicdanına götürmekten korkuyor gavur
ölüme direnmemden korkuyor gavur

elim, gözüm, kalbim ve ruhum duada
Rabbim kapılarını aç bana,
sana geliyorum
benim gibi kimsesiz çocuklarla

uzun uzadıya düşünmeye gerek yok
Lübnan'ın bir köyünde doğdum
özgür doğdum
özgür ölüyorum

Erdoğan Ergin

Maariflik Boş

karanlığa gömüldük, ufuklar alındı, simsarlar avda
kenara atıldık,mariflik boş, demir unutuldu tavda

Erdoğan Ergin

Marifet

“Cemal Safi’ce”

Konuşmazdı dilim yazmazdı kalem
Ben, seni sevmeyi maharet saydım
Çoğu gitti ömrün, azı hep sitem
Ben, seni sevmeyi marifet saydım

Adını bilmezken, dilime düştü
Kapı kapalıydı, kilidi düştü
Sen yakınca mumu, aydınlık düştü
Ben seni sevmeyi zarafet saydım

Kaç gün kaç saatti, unuttum beni
Dalgalanıp durur, sandım kendimi
Burnumda duran kokun geçer belki
Ben seni sevmeyi ibadet saydım

Kalemin de sözü, biter bilesin
Bu son şiiridir garip halimin
Yüzünü göremem, gider bilesin
Ben seni sevmeyi esaret saydım

Ben alıp koymadım, attın içime
O zehri tutup sen kattın içime
Acısını bilip, güldün halime
Ben seni sevmeyi cesaret saydım

Her gece açıp da elimi duaya
Türlü türlü tuzu, basıp yaraya
Gülme, dayanacağım bu acıya
Ben seni unutmayı akıbet saydım

Erdoğan Ergin

Masal

Bir varmışsın, bir yokmuşsun
Evvel zamanmış
Masalmış
Geçmiş
Cadının elması elinde kalmış
Kırmızı başlığını giyememiş kız
Sacları daha kısaymış prensesin
Fasulyeler toprağa konmamış
Kabaktan daha araba olmamış
Çocuklarını ormana bırakmamış daha çiftçi
Daha ilk yalanını söylememiş Pinokyo
Keloğlan Cankız'ı görmemiş bile
Masalmış
Evvel zamanmış
Bir varmışsın
Bir yokmuşsun

Erdoğan Ergin

Mehmet Akif Ersoy'un Anısına

'İstiklal Marşının yazarı Mehmet Akif ERSOY'u rahmetle anıyoruz.'

Olmuyor Mehmet Akif, olmuyor
Dizeler seni anlatmaya yetmiyor
Tutunca sözün ucundan
Sakarya türkünde kayboluyor

Olmuyor Mehmet Akif, olmuyor
Ne sensiz şehir, ne sessiz vatan
Her gün söylenip de, sabah ayazlar
Senin gibi kurtarılmıyor

Yazık ki... Ben acizim
Dilin vurmaz kaleme
Sözünün üstüne
Söz söyleme cesaretine
Sen varken tarihte
Olmuyor Mehmet Akif, olmuyor
(27 Aralık 2004)

Erdoğan Ergin

Memleket Hasreti

I

Yürek sızlamalarından biliyorum
Tel tel dökülen saç tanelerinden
Hayatımın aralarına sığdırılmış gibi
Saç diplerimdeki ak kalıntılardan
Ne garip ki üzölmüyorum eskisi gibi

II

Dudaklarıma kenarlarında saklanmış geçmişin izleri
Hangi gülüşlerin, ve hangi sitemlerin eseri

III

Hani gökyüzünün mavisinin peşinde koştuğumuz günler
Yeşilliklerin içinde, Azdavay'ın köyünde, kuzular kucağımızda
Dağ demeden, tepe demeden dolaşp da bir türlü kaybedilmeyen mutluluk
Ve meşe ağaçlarının sırtından toplayıp pişirdiğimiz mantarlar
İl cemrenin düştüğünde koşarak tırmandığımız çiğdem tepsindeki çiğdemler
Ve aşıklar köprüsündeki aşk dileklerimiz
Ne kadar da eskimiş
Geçmiş
Aslında ne kadar da gelecekmiş

IV

Şimdi trafik ışıklarında, yolunu kaybetmiş bir amanın çabasında
Çıkamaz sokaklarında İstanbul'un Kağıthane'den, Çağlayan'a
Öröden Taksim, Eminönü, Sirkeci ve Bayazıt
Yokuşlarda ömür, inişlerde yorgunluk tüketiyorum
Ve kayboluyorum kendi içimde,
Tarihinden başka hiçbir şeyini sevmediğim ilde

V

Yarına ait yok planım
Belki Eskişehir'de istasyon durağının karşısında bir okulda
Manisa'nın güzelim ormanlarında
Kars'ın yaylalarında
Trabzon'un kıyılarında bir yerde
Kendi yalnızlığıma eş değer bir yerde
Olabilirim kim bilir

VI

Lakin Azdavay'ım başka,
İlk göz açtığım yer, belki de ilk sevdiğim
Küçüktüm, sevgiyi ayırt etmeyi bilmezdim
Diyorum ya ille de Azdavay

Pınarbaşı'nda sıyrılarak, koca bir dağın ardından
Kanyonların, kaplıcaların, mağaraların ve yaylaların aralarından
Ciğerlerinde çam kokusunun en bozulmamışını hissede hissede

Tüm dertleri bırakıp, sıyrıla sıyrıla büyük şehirden
İhlamurun tüm kokusu ile sarmalanmış şehre
Bir arı misali, kendine mutluluk ararmışçasına atacaksın kendini
O seni alır, önce atar Saray'a, en büyüklerini yakalarsın balıkların
Oradan çıkarsın Üyük köyüne, Hasan amcada ikindi çayı
Kırmaz bilirim, yeter ki söyle tanrı misafiriyim
Akşama Samancı'ya gitmeli, muhtara ısmarlatmalı kuyu kebabını
Meyveleri Başakçay'dan söylemelisin, söylemelisin ki unutmayasın tadını

Yoruldun mu çıkmalısın Kayabaşı'na iyice dinlenmelisin
Sabah uyanmalısın, Hüseyin Emmi'nin çil horozuyla

Kahvaltı için çok beklemeden Dağ köyüne geçmelisin
Tereyağın en tazesini, sütün en iyisini, ve yumurtanın en irisini getirmeli
Müyesser hala, ve öpmelisin elini sıkı sıkı, hayır dua adına

Eskileri sormak için memleketi, Aslanca'ya doğru gitmelisin
Nereden buldunuz demelisin, kaymakamlığın önündeki Arslan heykelini

Topuk köyüne gitmelisin, ağaçların en güzelini görmek için
Sırtına yüklediğin gibi Mustafa amcanın buğdaylarını
Atmalısın Yumacık Köyündeki eski değirmene
Hem suyu seyretmelisin, hem değirmenin geçmişe götüren sesini

Dedim ya ille de Azdavay
Azdavay da Azdavay
Bu sene de görmeli memleketi

Erdoğan Ergin

Memleket Hasreti 2

Gölgesinde dinlendiğim meşe ağaçları
Karşı köyün hayvanlarının çan sesleri
Adını bilmediğim çiçeklerin kokusu
Ve ikindiden ikindi duyulan ezan sesi
Gönül kapısının tokmağına vuruyor

Yavaş ilerleyen kağı arabalarının gıcırtiları arasında
Eski evlerin önlerindeki boyunduruklar kadar tanıdık
Dünya telaşından uzaklarda yaşama sevinci
Ve akşam olup güneş kızıla boyayana kadar karşı ki dağların eteklerini

Erdoğan Ergin

Merhaba

Merhaba yeni gün,
Doğan güneş,
Aşıkları mest eden tan
Ve seher yeli

Merhaba yeni yıl
Yeni umutlar
Barış dilekleri
Sevgi emareleri
Ve iyi niyetler

Güle güle kötü düş
Hayal olan geçmiş
Acı hatıralar
İşkenceler, zelzeleler
Ve emeksiz insanlar

Erdoğan Ergin

Mesele Şehir Değil

Ayrı şehirlerde yaşamıyoruz biz
Aynı sokaklarda da dolaşmıyoruz aslında
Sen tırmanırken evine çıkan merdivenleri
Ben çayırımlarında yoruluyorum memleketin
Sen koklayınca kır çiçeklerini
Bana sen kokuyor şehrin tüm sarmaşıkları

Ayrı şehirlerlerde yaşamıyoruz biz
Sadece
Sen benle değil
Ben senle yaşıyorum şehirleri

Mesele Şehir Değil / 05.10.2014

Erdoğan Ergin

M'için

Upuzun bir ip sarılmış boynuna
Yaptıklarının ödölü bu soyuna

Erdoğan Ergin

Midelemist Kırmızısı

Sen bir midlemist kırmızısı,
Biraz gönöl acısı
Zaman zaman uçurumun kenarı
Yeteri kadar kalp hırsızı
Yine de
Sen bir midlemist kırmızısı

Belki tek sefer görülen düş
Hayal
Sakıncalı kitapta söz
Rapsodide ses
Yaşanılması imkanı
Masal
Belki tek sefer görülen düş

Ressamın en gözde fırçası
Ve onun boyalı ucu
Adı ilk insanın çektiği acı
Kemanda eksik bırakılan tel
Gözlerin, belki bir şaire ecel
Yakamozların boyası
Ressamın en güzel fırçası

Sen bir midlemist kırmızısı
Ressamın en güzel fırçası

Erdoğan Ergin

Mürekkep Lekesi

Bana biraz değişik şiir yaz diyorlar
Değişik kelimeler,
Değişik harfler
Ve değişik isimler
Bilmiyorlar şanki....
Duygu varlığında saklı
Kalemin değil
Kalbin içinde saklı
Söylenen yansıması beyne
Bir zerre mürekkep lekesi

Erdoğan Ergin

Ne Güzel Hayat!

ne güzel oturup, dinlenmek
hayat ne güzel
kuşlar
böcekler
çiçekler v.s
ne güzel

hani tüm şiirlerin
bahsettiği
şarkıların
ağızlardan düşmediği
yerde
v.s ler ne güzel

ne güzel
arkadaşımın söylediği söz
radyolardan çalan şarkı
nazan öncel, sezen aksu
ve tarkan ne güzel

ne güzel;
hayata toz pembe bakan gözler
mutlu, umutlu yarınlar
yazarlar, çizerler
ve eleştirmenler ne güzel

ne güzel;
zamansız gelen bahar
yağan yağmur
diz boyu kar
ve mevsimler ne güzel

ne güzel
kış uykusuna dalmış herkes
sessiz diller, ruhlar
ve bedenler ne güzel

ne akan hayat umrunda insanların
ne dökülen kanlar
vurulan insanlar
kaybolan çocuklar

aç kalıp, ölenler
onaltısında, evi terkeden
evine giden çocuklar
şehitler, gaziler
değil umrumuzda

ne güzel;
zamansız gelen bahar
yağan yağmur

diz boyu kar
ve mevsimler ne güzel

ne güzel
arkadaşımdın söylediği söz
radyolardan çalan şarkı
nazan öncel, sezen aksu
ve tarkan ne güzel

ne güzel şiir
ve yazan şair

Erdoğan Ergin

Ne Küçükmüşüm Meğer

Eziliyorum, ruhumun tüm şanı ile
Ne küçükmüşüm meğer
Ne kadar küçücük
Kaybolup gittim küçük bir fırtınada
Sonsuz deryaların içine
Savaşmak da olmuyor şimdi
Alsam kendimi, satsam yeniden
Kaç para eder
Kim alır eskimiş duyguları
Kıyıya vurmuş bir kayığı
İçinde devrilmiş duygularla

Al işte bıraktım,
Hiç hiçine hikayeler yazmayı
Yavaş yavaş kayboluyor tüm yeteneklerim
Bakışlarım da siliniyor
Şimdi başka bakışlarda
Aldırmıyorum desem
Kim inanır
Kim inanır da düşer peşime

El sallamak lazım,
Tam zamanı şimdi
Hadi güle güle git
Ey sevdiğim ben..

İşte yeniler geliyor
Giriyor bedenime
Fırtınalar sallıyor yeniden
Kayıklarımı
Taptaze bir fırtına
Limana yaklaştıkça

Erdoğan Ergin

Ne Mutlu

Ne mutlu bize
Bir gün daha sağlıklıydık
Bir gün daha çalıştık
Bir kişiye yardım edebildik
Bir kişiye sevindirdik
Ne mutlu
Şiir okuduk
Çocuklarla sohbet ettik
 ğ t dinledik
Sevindik
Ne mutlu
D n m zden farklıydı bugünümüz

Diğerlerine mi?
Eyvah!
Bir gün daha eksildi yarından

Erdoğan Ergin

Ne Olduysa Oldu

sandım ki; vakit erken
hissettiklerimi taşıyabiliyor bedenim
lakin, geç kaldım bir çok şey için
durakta arka sıralarda bekleyenlerdenim
otobüste cam kenarında oturanlardan
ve trafik ışıklarını sayanlardan

ne ilgisi var diye sorma,
eskiden yürürdüm bir duraktan bir durağa
korkutmazdı, salacakta ki yokuş
bir çırpıda çıkardım sevgilime giden merdivenleri
ne olduysa oldu
bedenim içimdeki benden daha çabuk eskidi

şiir yazma hevesi gelmişti bir ara
o zaman mı oldu acaba?

sonra geceler boyu kitap okurdum, hiç durmadan
biri bitmeden birine hayran olurdum
mahallenin en delikanlısı içimde coşarken

şimdilerde, gazete okuyorum
satılmış köşe yazarlarına abes cümleler kuruyorum
hayattan, ekonomiden, ne kadar ilgisiz şey varsa bana
hepsini bir çırpıda öğreniyorum
ne olduysa oldu
aklıma bir sürü kötü şey sokuldu

şüpheleniyorum
şiir yazma hevesi gelmişti
tüm dünyayı kurtaracaktım
evet, o zaman oldu tüm bunlar

oturduğum yerden şiirler yazdım
kız kulesine bakarak
sis çökmüştü şehre
bir bulut taşıyordu özlemleri
.....gibi bir sürü cümle
.....kadeh yoktu elimde

sevmem içmeyi, unuttum bir kere tadını
sadabattan eyübe giderken
bir ayyaş aldı elimden

ne olduysa oldu
şiir yazma hevesindeyken
bedenim bir adım önde kaldı benden

Erdoğan Ergin

Nefret

Biliyor musunuz? Artık anladım,
İnsanların yaşamasının sırrını.
Sevgi, hoşgörü ve şefkat var içinde,
Birazcık da nefret.
Ama kirli kana gereksinim gibi,
Çamurun varlığı gibi bir şey nefret
Ö olmazsa eğer;
Sevgi, hoşgörü ve şefkat,
Anlamsız ve gereksiz
Bilmem ki hangi hayra hikmet?

2002

Erdoğan Ergin

Neyse

Neyse
O'dur
Ney'se
Susulur

Erdoğan Ergin

Ninni - Bebeğime-

'Çocukla uğraşmak çok zor. Uyummasını hiç sormayın....'

uyusun da büyüsün bebek
güzel rüyalar görecek
annesi babası onu sevecek
uyusun da büyüsün bebek

ninni bebeğim ninni
annen gelecek şimdi

kızım büyüyecek, uslanacak
oyuncakları bol olacak
çok ağlama kızım
hemen sabah olacak

ninni bebeğim ninni
annen gelecek şimdi

Erdoğan Ergin

Okudukça

Durdukça, önümde
Eski sehpa
Üzerinde gizli mektuplar
Yırtılmayı bekleyen zarflar
İçimde ki heyecan
Korkulara denk
Yüzleşmek zor geliyor şimdi
Hayatla

Satırlara gizlenmiş insanlar,
Kara yüzlü adamlar
Ve yüzünü seçemediğim
Kadınlar
Okuma diyor şimdi bana
Okuma,
Okudukça yırtılacak anılar

Erdoğan Ergin

Okumak Düş Kurmaktı

Köy evlerinin kırık pencerelerinde
Soğuk kar günlerinde
İçimizi titrete titrete sarıldığımız
Soğuğa sevdamız
Az az kırmıştı düşlerimizi
Yazlar sıcaktı, kışlar soğuk
Öyle öğretmişti mektepteki öğretmenimiz
Hayal kurmak ucuzdu
Kalın gocuklara sarılmış bedenimizle
Yün çoraplarımızın sıcaklığında
Okumak, düş kurmaktı
Uzak şehirlerin
Okul koridorlarında
Islığımızı dinlerdik
Hayallerimizde
Kuzinenin üstünde
İnebolu keşanesinin
Sıcakla söyleşisiyle
Hayal kurmak ucuzdu
Okumak, düş kurmaktı

Erdoğan Ergin

Olmayınca

Okula gitme
İnternete girme
Şiir yazma
Şiir Okuma
Pilav yeme
Sevme
Sevilme
Kitap okuma
Film seyretme
O zaman
Ölde kurtul be

Erdoğan Ergin

O'na Dönmek Gerek

Yüzlerce kez denedim. Yazdım, yazdım yırttım. Mehmet Akif Ersoy'u okudukça kelemimi kırdım. Ama bu kez sizinle paylaşmayı istedim.

Bunca mahlukat döngüsü içinde
Aranan bir parça, umutsa eğer
Yön O 'nun yönü, dönmek gerek

Açılan her kapıda, eğilmiyorsa başlar
Secdeye inip, şükretmek gerek

Ektiğin her tohum, veriyorsa bin baş
Avuç açıp, O'nu anmak gerek

Kem söze kapılıp, nefse dönersen
Oturup, O'ndan af dilemek gerek

Gidecek yolun varsa, arşda
O'nun lahzasına düşmek gerek

Elbet tükenip, düşeceksin toprağa
Vardığında, bakmak için yüz gerek

Erdoğan Ergin

O'na Dönüş

çalınacak tüm kapılar
ardına kadar açılacak
bahar
yürüyeceğiz ikimiz
bir elimizde iyiliklerimiz
diğerinde istemediklerimiz

verilecek tüm hesaplarımız
komşuya borcumuz
arkadaşın silgileri
bakkalın kızı
kasabın kedisi
hepsi çıkacak
karşımıza

bir de iyilikler var
hani zaman zaman
istemedi
içinden geldiği için
yaptığın
hani bir yerin var ya
devamlı seni dürten
yapma diyen
o yerin söylediği
iyilikler
komşunun çocuğuna verdiği
hırka
arkadaşına gülümseyişin
üst kattaki yaşlı teyzenin
çantasını taşıyışın
belki de
okuduğun
ve etkilendiğin
kitaplar
çıkacak karşına

sakın korkma
orada bekleyen
sadece sensin
hem de
ilk doğduğun gün gibi
çırıl çıplak duygularla
kendi başına
seni yaratanın yanında

Erdoğan Ergin

Otuz Yaş Bunalımı

Yaklaştıkça otuzuma
Niçin işe yaramaz olacağımı düşünürüm?
Şiir yazmaya çalışıyorum
Öğrencilerim var
Bildiklerim de boşa gitmiyor
Her gün öğreniyor
Ve üç paraya satıyorum

Yaklaştıkça otuzuma
Niçin işe yaramaz olacağımı düşünüyorum?
Eşim var
Karnında
Altı aylık Yasemin'im
Mutluyum

Mutsuzum

Her halde benden öncekiler de gördü
Ağaran ve dökülen anılarını
Göz kenarlarında ki kırışıkları
Ve geçen otuz dakikayı

Yaklaştıkça otuzuma
İşe yaramaz mı oluyorum?
Hala ben, bana soruyor bu soruyu

Erdoğan Ergin

Öğrenecek Çok Şey Var

Uzun zamnadır
Karıncaları izliyorum,
Yaşadığım yabancı bir şehirde
Ormanlarının içinde...

Tombul, tombul karıncalar
Kırmızılı, kahverengili,
Gece karası karıncalar

Ne güzel bu karıncalar
Yürürken yollarda,
İp gibi sırada,
Ve insanı kıskandıran mükemmel dayanışma

Yağmur yağacak oldu,
Gökyüzünde ak bulutlara
Asık suratlı insanların, yüzleri yansıdı
Bulutlar, ak bulutlar
Karardı.
Karıncaları seyrediyorum hala,

Çıktı şimdi biri yuvadan
Bir tane kum parçası sırtında,
Hani şu duvar yazılarındaki,
Aşıkların sevgililerine söyledikleri kum tanelerinden
Bir tane,
Küçücük
Taşıyor
Yuvasından boyu uzağa,
Sonra bir başka karınca,
O da aynısını yapıyor
Sonra biri, diğeri, ötekileri

Aniden hareketlilik başlıyor karıncalarda,
Çirikin suratlı adamlara dayanamayıp ağlayan gökyüzünden
Düşen ilk damlayla;
Kaçıyorlar.
Ama rasgele değil,
Birbirlerini ezerek değil,
Sırayla,
Sırt sırta,
Tutunarak birbirlerine.

Karıncalar;
Çok şey var sizden öğrenilecek,
Öğrenip insanlara öğretecek.

Erdoğan Ergin

Öğretmen Olmak

Bilmem, herhalde, bin saydığım
Her sabah kalktığımda, /göreceğim yüz
Her baktığımda, /bana gençlik katan iksir
Ve şükrettiğim, /ellerimdeki tebeşir

Alınmazsa elimden eğer bu aşk
Mesleğim öğretmek
Sevdam öğretmenlik
Var oldukça bedenim
/hep buna muhtaç

Erdoğan Ergin

Öğretmenler

Deli bu insanlar,
Her sabah başka bir bayram
Her akşam başka bir ağıt
Çantalarında oyuncak var

Deli bu insanlar,
Peşinde onlar, yüzler ve binler
Bir türkü dillerinde
Güzel başka, çirkin bir başka
Akıllarında hep iyilik var

Yılmaz bu insanlar
Hala yarını, bahar sanırlar
Kışları yorgan atıp, baharda
Tarla, tarla toprağa, tohum atarlar
Gözleriyle umut saçarlar

Erdoğan Ergin

Öğretmenler 2 (Elinin Kiri)

Bir adam tasvir et, dediler;
Ellerinde nasır olmasın.
Yorsun gündüzü
Gece onun için; hayal
Tertemiz olsun elleri
Ama bir o kadar da kirli
Her yerde izi bıraksın
Elinin kiri

Erdoğan Ergin

Öğretmenler 3 (Geleceğe Işık)

Yıllardır, hatırlarım
Bir çocukken, bana söylediğini
Yüzü, beyaz bir gölgeydi
Adamın.
Hayalde
Şözleri kazılı kalmış beynime
Öğretmen olasın,
Ettiğini bulasın
Beddua mıdır, hayır mı?
Sular mı geçmesi gerekiyordu?
Köprülerin altından
Hayırı, öğrenmek için
Elimde tebeşir
Kapkara tahta önünde
Beyaz ışıktan harfler yazarken
Geleceğe

Erdoğan Ergin

Öğretmenler 4 (Ayrılık)

Üşüyen bir çocuktur, şimdi gözlerim
Hüznünü ilk duyduğumda, ayrılığın

Erdoğan Ergin

Öğretmenler 5 (Eskici)

Hep aynı şeyi düşünüyorum
Acaba hayallerimi kim alır?
Kaça satar,
Kaç para verir?
Bir takım elbise
Bir gömlek
Bir de ayakkabı
Eder mi?

Hey Eskici!
Ver hayallerimi,
Al elbiselerimi.

Erdoğan Ergin

Ölüdür Hece

Cümlelerin kisasını seçersin önce
Sonra sözcüklerin
Yavaş yavaş gelir sıra aklındakilere
Önceleri çok çok düşündüklerin
Az az gider senden
Tutunamazsın
Tutamazsın
Ölür işte hece

Şiirde öyle,
Önceleri çok çok anlatırsın
Neyi anladıysan
Onda yanılırsın
Zikrin, şiirin olur, üzülsün

Mesela ormanı anlatırsın
Bir hikayenin ilk paragrafında
Uzun uzun betimlersin
Ezberletirsin okuyucuna

Yetmezse hayallerine hikayeler
Bir varmış, bir yokmuş dersin
Çocuklara anlatıyormuş gibi
Büyüklerle masal yazarsın
Evvelini bilmeyene ne hoş gelir

Ya da bir romana başlarsın
Örgüsüyle içinde kaybolunan
Paragraf paragraf cümle okutursun
Yine de eksik olanı bulduramazsın
Ölüdür hece
Mürekkebinle diriltemezsin

Erdoğan Ergin

Öyküler 'Evlendik'

diz çökmedik
üç kurusluk aşk için
vurmayız dedik elimizi yere
kalkarız ayağa
aslanlar gibi severiz
aslanlar gibi bekleriz dedik
bekledik
evlendik

sevap yazıldı mı hanemize bilmem?
kaç kişiyi kırdık severken
ve evlenirken
tutmadık çetelesini
arkamızdan da güldürmedik
lakin sevdik
aslanlar gibi...
diz çökmedik

üçün beşin peşine düşmedik
düşenlere yüz de çevirmedi
ayvallah dedik geçtik
sevdik
bildik ki
en güzeli sevmekmiş
candan can vermekmiş
ölümsüz olmak gibi bir şey bu sevmek
sevdikçe, sevildikçe
gönüller mekanın oluyor
gönlüne mekan kurluyor

sevdik
ama diz çökmedik
kahpece de çekip gitmedik

Erdoğan Ergin

Özledim

Özledim,
Dudaklarına dokunmayı
Özledim
Gözyaşlarınla boyamayı rüyalarımı
Ellerinin çizgilerini özledim

Hiç sebebsizce değil
Bile bile, isteyerek
Seni sevmeyi,
Seviyorum demeni özledim

Oldu işte, düştü araya ayrılık
Şeni sevmeyi öğrendim, ayrıyken
Öğrendikçe özledim

Özledim bir tanem,
Ellerimde ellerini
Başını göğsümde özledim

Özledim
Seni,
Bizi özledim

Erdoğan Ergin

Papatyayla Başladı Her Şey

'Çocuğumun Annesine.....'

Papatyayla başladı her şey,
Bir seviyordu, bir sevmiyordu

Sonra kızardı utancından beyaz gül
Kışkandı sana karşı tüm aşkımı

Menekşeler döküldü, sofadan bahçelere
Her yaprakta, bahar saldı hayatımıza

Lalelerle saltanat sürdü, tüm duygularımız
Her soğanından bin bir çeşidi yayıldı

Sonra gelincik girdi hayatımıza
Bir dalı uçtu, en hafif rüzgarda

Bir sabah kaktüslerle uyandık
Suyu çıktı hep, her kırılışında

Apansız leylakları gördük,
Yaseminler, nilüferler, karanfiller
Aslında ne kadar çok sevmişiz çiçekleri
Hayata bile kattık birer birer

Sen şimdi tüm çiçeklerin Arzu'su
Ben ise yeni açmış bir Erguvan
Kızıma söz yok,
Yasemin, bizim bahçenin tek süsü

Erdoğan Ergin

Para

Sensiz hiç olmadım bugüne kadar,
Ama dolu, dolu da yaşamadım seninle.
Yokluğunu hissettiğimde hep içim ürperdi
Tek başımayken dert etmezdim
Kafama da taktığım pek söylenemez...
Ama,
En çok ihtiyacım sana olduğu anda,
Yoksun.

Erdoğan Ergin

Parmakların Ve Ellerin

Büsbütün çiçek kokan ellerin vardı once
Yeni doğmuş bebeğin kalbi gibiydi kalbin
Gözlerine değmemişti daha çirkin yüzler
Dudakların kötü sözler söylememişti daha
Ve ben işitmemişim senden güzel şarkılar

Erdoğan Ergin

Paşam

I

Paşam
Bugün de geçti
Dünler gibi
Ne kaldı yarına kar
Hesap yapmayı bırak
Hesaba çekileceğin gün var

II

Paşam kim diye sorana
Paşa gönlüm derim
Kendi nefsimе söz geçmezken
Nasıl ders veririm başkasına

Erdoğan Ergin

Pazar

Şehirde, bugün ucuzluk var,
Herkes bir şeyler satıyor,
Onu, ona
Seni, bana
Beni, sana

Şehirde bugün ucuzluk var
Yabancı kelimeler, duvarlarda
"Damping, damping"
"sale, freestore"
Bu kadar ucuza!

Hakikaten, bu insanlar
Her şeyi niçin satıyor?

Erdoğan Ergin

Pencere

Pencerenin kenarında beklerken insan,
Hayata bakmaya çalışır bir küçücük camdan,
Sessiz yürüyen kadınlar,
Kavga eden çocuklar,
Tüpüsü, sütüsü, her yerde satıcılar.

Balkonda amaşır asan kız,
Elmayı dalından çalan küçük hırsız.
Lokantada yemek yiyen adam,
Birisi satın alsın diye bakan küçük siyam.

Ve ben seyrederken pencereden,
Sen gelirsın saat yedi olmadan.

2001

Erdoğan Ergin

Ramazan

'Bir dostumun, Ramazan ayında yaşamış olduğu buhranı yansıtmak adına.... '

Her sahurda tanklar geçer, beynimden kalbime
Ve her iftarda bayraklar çekilir,allı yeşilli, gönlüme

Erdoğan Ergin

Recep Amca

Sirtında beyaz göyneği
Gri yeleği ve çakısı ile
Gözümün önünde durur ihtiyar hali
Tepenin sırtına yaslanmış
Ağaçtan değneği
Yırtık kara lastikleri ile
Haftadan haftaya Çarşamba günleri
Pazardan getirdiği sebzesi-eti
Muhtaç etmezdi ele-güne bizi

Onca geçen vakit oldu
Yolculuk olduğundan beri ebediyete
Görmemiştım dedem gibi birini
Yokluğa yok demeyen
Varlığı ayıp gören
Bir elinin verdiğini
Diğer elinden gizleyen
Kuru yufka ekmeğini ayrana aş edip
Çayırdan topladığı kuzu kulaklarından akşam sofrası kuran
Bostanda yağmurdan başka su görmeyen cılız fasulyeleri ile
Ellerini açıp çokça şükreden
"Devlet" denildiğinde "var olsun" diyen
Vatan dendiğinde toprağını öpen
Görmemiştım ki ben dedem gibisini

Çok sonra
Yırtık lastikleriyle
Evladını toprağa veren
Dedemin vefat ettiğı seneki yaşlarında
Belli ki daha önce hiç oturmadığı bir sandalyeye oturmuş
Pantolonun paçaları çoraplarına sokulmuş
Yırtık kara lastikleriyle
Acısını bedenine, evladını toprağa gönmüş
O adam
Recep Amca
Dedem gibi dedi
"devlet" dediler
"var olsun" dedi
Ne güzel dedi
Biriktirmemişti ki kin içinde
Ne güzel dedi
"şükür" dedi
Yokluğa yok demedi
O büyük imtihanın içinde
Evlatla sınanmışken bile
"şükür" dedi

Oysa milletim bölünmüş tam ortadan ikiye
Kimi kara lastiğın deliğinden buldu kendine bir yol
Kimi de tam oradan örttü kötülüğünü
Oysa ne demişti Recep Amca
"Devlet" denildi

“Şükür” dedi
Erdoğan Ergin

Renk Renk

ışık,
renk renk
pırıl pırıl

çiçek
renk renk
civıl civıl

bebek
renk renk
mışıl mışıl

gençlik
renk renk
kıpır kıpır

ve aşk
renk renk
ikilemsiz
çok acılı
az tatlı

Erdoğan Ergin

Rüzgar

Bazen bir rüzgar eser, pencere kıyılarından
Uzak diyarlarda, kırları hatırlatır
Çocuk başıma dolaştığım kırları
Sonra düşlerim o günleri
Çocukluğumu gezerim bir parça rüzgarla
Umutlanırım yaşama dair
Hayallerim gelir aklıma
Gerçeğe dönenler ve rüyalarda kalanlar
Sonra rüzgar eser
Uyanırım
Yarına yenilerini kurarım
Başka bir rüzgarda belirecek

Erdoğan Ergin

Sabahlarıma Manzume

Her tatil sabahı
Yorgun bir ben
İşe yaramaz düşünceler
Kullanılmayan bilgiler
Ve kendime ayıramadığım
Bir sürü boş vakit

Her sabah
Fırlayarak kalkmak istiyorum
Rampa da hazırlanmış roket gibi
Hedefime doğru koşup
İşimi halletmek
Ama iyilik adına
Zarar vermeden
Kimsenin hakkını yemeden
Çiğnemedен kör bedenleri

Erdoğan Ergin

Sadece Aşk Vardı

'Sevgili Eşim Arzu ERGİN'e '

sadece aşk vardı
ne baş harflerinden oyun
ne de yapay duygular
aşk vardı
seni sıkı sıkı sarmalayan
beni sana bağlayan
aşk

a
şairi bülbül kesti
katma değer sevdalarda

sadece vardı
yaşandı
sıradandı

ansızın girivermişti içimize
ş...
kaldık öylece

yaşadık
yaşıyoruz
adı bilinmeyen şiirlerin gölgesinde
dolu dolu, apaçık

aldandık kimi zaman
şımardık belkide
k...

yıllanmış şaraplara benzetmedik
en taze zembemdi bizimkisi
günahsız
içtikçe temizleyen ruhumuzu

a
ş
k

aşk vardı
baş harflerine sığdıramadık sevgimizi

Erdoğan Ergin

Saklambaç

Yitik bir gecenin ardında
Saklambaç oynayan insanlar,
Sağı solu herkesin sobe;
Birbirini sobeleyemeyen küçük adamlar

Güneşin doğuşuna karşı içilen kadehler,
Batışına ayrı kadeh, ayrı keder;
Sabahlayan çocukların ardında,
Birbirine dolanmış yitik hayaller.

Yollarda, büyük insanların minik izleri,
Çorbacıda geçen sabah vakitleri,
Komşunun, patronun, falanın ettikleri;
Keza,
Birbiri ardına içilen hatıralar

...

Sonra
Süren hayat içinde,
Birbirini kovalayan öğle güneşleri

İnadına sobesiz;
Saklambaç oynama sevdası,
Sizinkisi...

Erdoğan Ergin

Sen Bitirdin Şairliğimi

çek git işte
alabildiğince aldın benden
ne kaldı ki arda

işte ellerim
tut
tutunca ne kadar tanıdık gelecek
ne kadar sen duruyorlar
ve ne kadar da sen dokunuyorlar

ya gözlerim
senin gibi bakmıyor mu?
senin gibi gülüp
senin gibi ağlamıyor muyum?

çek git işte
bende benden bir şey kalmadı
alabildiğince aldın sen

bak şiirlerime
sen diye başlıyor biri
sen diye bitiyor diğeri
sen bitirdin şairliğimi

çek git,
al götür yanında beni
cebimde şiirlerimi
elimde kaderimi
gözümde seni

Erdoğan Ergin

Sen Hiç Hayal Gördün Mü?

Kalem kullandın mı hiç?
Kuşunu, tükenmezi, dolması
Yada hiç yazdın mı?
Şiir, hikaye, roman.
Ya da;
Sen hiç hayal gördün mü?

Erdoğan Ergin

Sen Korkusu

bilemedin sevgili
bilemedin
içimde delice yeşeren
kıpkırmızı aşkının
değerini bilemedin

bir bilsen....

sen yokken, tüm güzellikler gizliyen
sarı güllerin kokuları kaplamışken şehri
al gülüm,
ah! gülüm
fısıltı ile konuşuyorum bir bilsen
kimsecikler kapmasın seni dilimden
alıp götürmesinler demetlerle
başka gönüllere diye

sessizce yürüyorum şehre aşk düştüğünde
sokaklarda senin ayak izlerini takip ediyorum
basılmadık yer bırakmıyorum
izini bulup çalmasınılar
alıp götürmesinler
koymasınlar başkalarının mabedine diye

kimi zaman
sen çıkarken güzelliğinle
yürürken sokaklarda
peşinde bir divane
ben, ah! zavallı ben
şarkılar söylüyorum delice
çığlık atarcasına konuşuyorum
sesin duyulmasın, giremesin başka kulaklara
fethetmesin başka gönülleri diye

diye, diye kendime
düştüm bir korkunun pençesine
işte korku benimkisi
kötü bir kıskançlık korkusu
sen korkusu
aşk korkusu

Erdoğan Ergin

Sen ve Ölüm

'Ağabeyim Mahir Ergin'in ardından, onu anmak adına

Bir olduğundaydı, yıllar önce
Beklenmedik bir selamlaşma,
İkimiz bir yatağın önünde
İkincisi, olduğunda köyümüzde
Veda, zor gelmişti yüreğime

Aradan, yıllar geçmişti belki
Seni alıp gittiğinde Azrail
Verilen görevi yapmasaydın,
Diyesi geliyor insanın
Ne zor oluyormuş, gittiğinde sevgili

Yüzyıllar var ki, aynı görev
Çamurdan yapılmış evler
Sırası gelince yıkılıyor, birer birer
Sevgiliyi aldın ya, gitti en sevdiğim değer

Ne çok anlattılar seni,
Limandan kalktı Sessiz Gemi
Bekleyenlerin arasında ben varken,
Sen yolcusuyken,
Göremedim, sallayamadım elimi

Erdoğan Ergin

Senin Büyüdüğün Şehirde

Senin büyüdüğün şehirde
Ben çok önceleri büyüdüm
Yaşadıklarımın arasında sen yokken
Kırbacı ile keskin şekilde vururdu
Duvar da asılı duran miladi takvim
Yapraklarında günlerin anlamlarını taşıyan
Yemek tariflerine benzer yaşamak adına ipuçları
Ve yerlere düştüklerinde inadına kaldırılıp
Okunsun diye gözlere sokulan kıssadan hisseler

Senin büyüdüğün şehirde
Ben çok önceleri büyüdüm
Camdan tavanlar inşaa edildi yaşadıklarımla
Ve sıçradıkça vuruldu kafam
Yeniden denemesi zorda olsa
İlk uğraşlarım son uğraşlarım olmadı
Benim büyüdüğün zamanlarda
Şimdisi gibi değildi o günün şimdileri
Yalınayak koşmak bir zorunluluktan sokakta
Bir montun, bir kazağın olurdu
Her şeyi bir yaşıydın mesela
Sen sevdalandın mı, tüm şehir sevdalanırdı seninle

Senin büyüdüğün şehirde
Ben çok önceleri büyüdüm
Kapkara gözlerim, uzun saçlarım ve dalgın bakışlarımla
Sevilesi çocuk olmayı özlerdim
Şımarıklığımız bile sevecendi bizim
Heveslerimiz aylar sürerdi
Günlerimiz, düşünmeye fırsat bulmak telaşıyla
İki katlı köhne binaların çatılarında
Komşu dağların dumanına bakmakla geçerdi
Ve hep hayallerimiz vardı
Yüzümüz hep göğe bakardı, göğörmeydi

Senin büyüdüğün şehirde
Ben çok önceleri büyüdüm
Seyyar satıcı gibi sokak sokak dolaşırdık ellerimiz arkamızda
Islık çalma denemelerimiz, korna gürültülerine kurban gitmeydi
Ve çiçeklerimiz taze dalından koparılmış olurdu
Papatyalarımız daha iriceydi, ve hep seviyoru boldu
Yağmuru ısıtmezdi, güneşi güzelce kavururdu tenlerimiz
Ama senin büyüdüğün şehirde
Bunca güzel şey arasında
Ben yaşarken sen yoktun

Erdoğan Ergin

Sensiz Bensiz Şiir

Sana şiir yazdım
Okur musun?
Korkma içinde bir tane bile "sen" geçmiyor
"Ben" de demedim
Anlayacağın senli benli bir şey değil
Yani şiir var sen yoksun
Şiir var ben yokum

Erdoğan Ergin

Serzenişler

I

İyi ya işte,
Kendine bulduğun mutluluğu, paylaş o zaman
At bir kırmızı karanfili sevdiklerinin üzerine
Tut elinden yetim bir çocuğun
Cebindeki son bozuk parayı bir yardım kutusuna bırak
Çıplak ayaklarınla yürü çimlerin üzerinde
Yarın korkusu olmadan,
dünü hatırlamadan, avazın çıktığı kadar bağır, sokağın ortasında
iyi ya işte, istediğin oldu, mutlusun

II

Neden ki bu hüzün?
Ellerini göğsüne mi vurdun,
.....bomba sağanağın altında kalan çocuğun için
ya da susuzluktan kuruyan dudaklarına,
.....derman olur diye parmağından damlayan kanı mı sürdürdün
yakışmıyor biliyorum,
ağlarken kendi haline
.....mahallenin köşesinde ki kimsesiz anne
yiyip, içmek ve mahlukun aşkıyla kendini bitirmek
derdin yokken, suyu bahane etmek

III

Ve uyuyan gafil,
Kendi uykusunda boğulur
Çırpındıkça çamurunda,
.....Çamuru garibi bulur

IV

Eskiye anmakla, gelseydi dün
Aralanırdı şu sokak,
Pencerelerde sevgili bulmanın telaşında
Yarı ağlamaklı, yarı sevinçli gözler
Gidenlerin arasından, geri gelenleri gözlerdi
Çıktığında atalarım toprağından, kötülüğün rüyasına dalardı
Lakin dün, dündü
.....Herkesi bildiği gibi, bugün, yeni bir gün
Yarın ne olacak ki...
Bugün olmayacak mı dün

V

İyi ya işte,
Kendine bulduğun mutluluğu paylaş o zaman

Birazını gönder güneşin bir türlü batmadığı toprağa
Azıcığını, çık en yüksek binaya, atıver şehrin en karanlık hududuna
Elinde kaldıysa hala, sakla onu
.....Lazım olur elbet
.....Gidersek bu kafayla

Erdoğan Ergin

Sesleri Dinle

Sesleri dinle,
Her çeşidini dinle
Kuş sesini duy, dal ormana
Koş koşabildiğın kadar
Ama bil, ne diyorlar
Kime sesleniyorlar

Sesleri dinle,
Rüzgarın sesini dinle
Tak uçurtmayı peşine
Kaldır gökyüzüne
Ama bil ne diyor
Kime sesleniyor

Arıyı dinle,
Karıncanın ayak seslerini
Dalganın kayalara vuruşunu dinle
Düşen yaprakların sesini dinle
Ama bil, ne diyorlar
Kime sesleniyorlar

Ve şimdi düşün,
Kendini dinle
Ama bil, ne diyor
Kime sesleniyor

Erdoğan Ergin

Sevda Bitmez

Mecnun'un Leyla'ya aşkı biter
Kamyonlar kavun taşımayı bırakır İstanbul'da
Sessiz gemiye el sallayanlar da gemiye biner
Telgrafın telleri kurşunlanır
Böyle havalar hasta etmeyi bırakır
Pencereden gün eksilir
Ağır ağır çıkılan merdivenler biter
İnsanın içindeki şiir bitmez
Bitmez ki sevda
Biten İnsandır

Erdoğan Ergin

Sevgili Eşim Arzu'ya

Sen güldükçe gülen kalbim
Dudaklarıma yansıyan göz yaşların,
Bir çocuk gibi buruk,
Ve bir sürgün belki beynime,
Bana kızışların,
Ya da bir şairin dediği gibi;
yansıyan kalbime
Baş harflerindir,
Ve eğikliği veriyor acıyı,
Adının...

Erdoğan Ergin

Sevil Nizamoğulları'na Nazire

Sevil NİZAMOĞULLARI'nın 'Demek ki Sevgim Bitmiş' şiirine karşılık yazılmıştır.

Demek ki hala farkındasın hayatın,
Yoldan geçen otobüsün peşine takılmışsın
Kendi işinle meşgulken, duygularını çalıştırmışsın
Kızmışsın, sevmişsın hatta darılmışsın

Sevgi her zaman güldürmez yüzü,
Bazen ateş yapar, soğuk algınlığından beter
Demek ki; ölçü değilmiş gülmek
Gülünce sevmek
Bak bana hala üzölmekteyim
Ama derinden sevmekteyim

İnsanlar amaç edinir çalışmayı
Oysa çalışmak amaç, mutlu olmak adına hayatta
Çaycın simit getirmemiş!
Bırak, bir gün de sen götür, o simidi
Şaşırsın...

Para,
Varlığı ile yokluğu aynı ıstırapta
Fazlasını da umma,
Azının da ardında kalma
Hayat bu,
Bir kağıt parçası silmemeli umudu

Değişim hayat boyu,
Şairi aynalara bakıtmayan,
Kaşa inmiş akları, kar sandıran
Bir de bak aynaya tersinden
Ya ruh, onyedisinde değil mi

Gölmek ruhu gençleştirir,
Lakin kahkaha üzer kalbi
Üzer garibi

Hasret,
İşte o bende de var,
Boşu boşuna ruhum, hamallığını yapar

Sevgi bitmez ki.....
Bitse;
Niçin seni bu ıstırap sarar

Erdoğan Ergin

Sevilenin Haberi Olsa

Herk, herkesin işi değil, derdi dedem
Toprak başka kökmal, çiçek başka
Sevmeyi bilmezsen çekil, derdi dedem
Aşk başka dokunmalı, meşk başka

Evvel, yağmur inerdi toprağa
Sonra tohum, parça parça
Gönül, aşkla severdi
Sevilenin haberi olsa

Erdoğan Ergin

Sevme Arkadaş

sevme arkadaş,
yaşlanmayacaksa başın göğsüme
ağlamayacaksak kederde
ve sevinmeyeceksek ilk golü attığımızda hayata
sevme arkadaş

öylece kal
keşfedilmeyi bekle, ıssız bir ada gibi
tek başına, bir okyanusun ortasında
bekle
yeni açılacak sevdaların yüklü olduğu gemileri
ve denizden çıkacak kızları
deniz kızlarını bekle
ama beni sevme arkadaş

kal böylece, deniz feneri gibi
yapayalnız
örümcek bağlasın ruhun
masallarda korkulu rüya ol
yalan yanlış bilsinler seni
ve dön kendine
keşfedersin belki
ama sevme beni

****Kasım2005****

Erdoğan Ergin

Sevmekle Yetinmeli

diyorum ya günüm
gözlerinde ışık olsam
renk renk akabilsem gönüllere
kalem olsam, yazı olsam
isminden oluştursam tüm satırları
can olsam, cananın olsam
olur mu?

bilmem, gönlümün düştüğü satıra
akıl düşer mi?
sıgar mı ?
paragraflar dolusu bahsetsem,
bahsetsem yeter mi?
anlar mısın sevdiğimi?

anlama lütfen, bilme
istemiyorum
çektığım dert, anlam verememezliğim
düşüncelerim, düşlerim
gece uyuyamayaşım
yeter bana bu çektirdiğı acı

aşk, defalarca sevmenin adı mı?
parçalanmak mı bin parçaya
ve her parçada bir parçası olmalı mı yarin

yok aşk bana göre değıl
sevmekle yetinmeli
en azından sevmeyi öğrenmeli

Erdoğan Ergin

Sitem

bizler el sallarız gidenlerin ardından
gidenler mutlu mudur biz yokken
hiç gelir miyiz hatırlarına
mendilerrimize dokunurlar mı
ve düşünürler mi
sevgili ne yapar ayrıyken

gidenler mutlu mudur?
oysa durmak zor burada
gitmek kolay
çıkıvermek birden insanların hayatından
bakmadan arkana
gitmek öylece
dönmeden
düşünmeden
kırmadığını sanıp kalpleri

hadi git o zaman
al yanına şiirlerini
sepetini doldur bir kişinin aşkıyla
hadi git
bakma arkana
arkanda duran dostluklara

sitemdir
sitem etmekte keyfiyetimdir
senin çekip gittiğin gibi

*** Çok değerli bir dostumun arkasından yazmıştım. Geri döndü ama şiiri kaldı.
Paylaşayım istedim.

Erdoğan Ergin

Siyah ve Beyaz

Ben yeşil değilim
Mavide hiç olmadım
Sarıyı gördüğüm yok
Malum kırmızıyı sevmem
Mor ise gereksiz
O zaman niçin rengarenk olayım

Varsın,
Siyah ve beyaz olsun.

Beyaz arkaplanda,
Siyah harfler
Yazılmaz mı güzel şeyler

Erdoğan Ergin

Siz Seksen Yaşında Çocuk Gördünüz Mü?

siz seksen yaşında çocuk gördünüz mü?
eline elma şekeri verilen
bunu ye, yenisini vereceğim sana deninen

siz seksen yaşında çocuk gördünüz mü?
babasının kim olduğunu unutan
kendisini üç paraya satan

siz seksen yaşında çocuk gördünüz mü?
başında yıldızlar
kendi yıldızını
ayını unutan

siz seksen yaşında çocuk gördünüz mü?
elinde elma şekeri,
kendisini üç paraya satan

dertliyim, efkarım çocuğa
çocuğu alıp kandırana

Erdoğan Ergin

Sobe

Karanlıkta, ne oynanır?
Saklambaç ya da kör ebe
Aydınlık varken,
Bunca zahmet niye

Erdoğan Ergin

Sokağın Çocuğu Pembeydi

sokaklar kimsesizdir bilir misiniz?
onların sahipleri yoktur,
yorganlarını kendileri seçer
örtülerini çocuklar

çocuklar,
kimsesiz ve sahipsiz çocuklar
yaşları bilinmez,
kimi beş der, kimi elli

lakin korku vardır, sokaklarda
uyuşturucu denilen bela
bembeyaz yüzünde
kapkaranlık bir rüya

oysa ki nasıl kandırmışlardı,
çocuğu...
pembe rüyalar görecekti o
kurtulacaktı tüm dertlerinden
olmadı...
beyaz bir toz
karartmıştı tüm sonunu

bir köşe başında buldular çocuğu
pembe bir gömlek vardı üzerinde
elleri bembeyaz
yüzü bembeyaz
ve dudaklarında kırmızı
karanlık bir rüyaya dalmıştı

sokaklarda yatmış
sokaklarda kalkmıştı
ve sokaklar, kimsesizliğini aldı

Erdoğan Ergin

Sokak Çocukları

Perde, perde iniyor hayat sahnesine
Küçük çocuklar
Yanıyor, kıvrım kıvrım acı ile meşale
Üşüyor çocuklar

Biri yar diyor, yar anam
Bir sar diyor, toprak yorgan
Terk etmedim ben, terk eden babam
Kar içinde, ağlıyorlar, uzak sıladan

Uzanmışlar, ahşap koltuklarına
Yağmur gibi kar, ince ince yağmakta
Üşüyen bedenler, içler yanmakta
Uzanıp da tutan yok, uçurumun kenarında

Ben görmedim, sen görmedin, her göz ama
Lal olmuşuz, çığlıklar duyulmuyor akıllarda

Perde, perde iniyor hayat sahnesine
Sokak çocukları
Her yer karanlık,
Dibini aydınlatıyor, aydın meşale
Ölüyor, yok oluyor çocuklar

Erdoğan Ergin

Son

Her Şeyin sonu var
Gecenin sonu
Gündüzün sonu
Sen neyi yaşıyorsan
O sona erer
Bak bu da Şiirin sonu

Erdoğan Ergin

Sonbahar

Turuncu sonbaharları sevdim ben,
Akan hayata inat, ille de sonbahar dedim
Baharlar, söylendikçe şarkılarda
Dökülmüş yaprakların üzerinde yürüdüm,
Ağaçlar arasında, yol boyu

Benim ilk baharım, sonbahardı
Kış, hiç beklenmeyen mevsim,
Yağmurlar, duygularım ve şiirlerim
Tekrarlanan heceler arasında kısık bir sesim
Belki de, hayatı yaşayamayan, bir adsız
Ya da, hayatım, bir saniyelik anı

Ben hep sonbaharın hayranıydım,
Geçen yazı özleyen,
Kalemi olmayan,
Küçük şiircikler yazan
Bir adam...

Yine dizelerde kayboldum,
Sonbahara dönmek gerek
Malum her mevsim sonbahar,
Benim için

Erdoğan Ergin

Sonbahar ve Sokak

dışarıda sonbaharın son yaprağı düşüyor
yağmur yağıyor usulca
çatı pervazlarında
hep o aynı şarkı
ilk operası doğanın

adımlarımı seyrekleştiriyorum
yağmur damlalarını bekliyorum
kimi burnuma düşüyor
kimi gözüme
giden aşkları kaybetmiş gibi
ağlıyormuş gibi
hüzünleniyorum
sonbaharın son yaprağına yazıyorum aşkımızı
alıp götürüyor benden
gözlerimden düşen damlalara kapılıyor

sokak kimsesizleşiyor
yaprakların sesi
benim nefesim
ve sonbahar damlaları gözlerimde
yürüyoruz
kimsesi oluyoruz sokakların

kimler yaşırdı bu sokaklarda
köşe başlarında yağız delikanlılar
pencerelerden bakan yarı çıplak kızlar
çiklet çiğneyen çocuklar
hoş seslerin yükseldiği günler
sokaklara sonbahar düşüyor
kimsecikler kalmıyor
terkedilmiş şehirde

yağmur yağıyor usulca
hüzünleniyorum
kimsesi oluyorum sokakların
ısıklarla
göz yaşlarıyla yürüyoruz
eşlik ediyor opera

***EKİM 2005

Erdoğan Ergin

Sorular Sorarım Kendime

Nedir bu göğsümü yakan alev
Niçin ellerim titrer
Damağım kurur,
Ellerim beni neden inkar eder

Sorular sorarım kendime
Cevabını bilmez gibi

Bu duygu bende ne arar
Çoktan almamış mıydım koynuma?
Gizlice çıkarıp yerinden
O niçin girdi içine

Ne olacak şimdi halim
El atan olmaz mı? Düşerken elime
Sarılacak boynuma bir urgan
Kurtarırken beni boğan

Sorular sorarım kendime
Cevabını alacakmış gibi

Erdoğan Ergin

Soyad İçin Alakasız Manzume

kimilerine göre, isimdir;
kişiyi hatırlatan

eskidendi
Çok eskiden
hakedene verilirdi ad
şimdi
hakedmeyen kazandı ad

hatırlanmak istersen eğer;
haddini bil
hakettiğini
kendin kazan adını
soyun alsın adını
olsun soyadı

(2002)

Erdoğan Ergin

Söz Dizimi 'Biri Unuttu Beni'

'.....Bir bekler mi beni
.....Özler mi
.....Gözleri arar mı beni
.....Düşüncelerinde dolaşır mıyım
.....Düşlerken, kızarır mı yanakları '

Unuttun biliyorum
Bir kez olsun anmadın beni
Ellerinde çay lekeleri
Dudaklarında, yeni olmuş şeftalinin izleri
Ve nar kokusu bedeninde
Unuttun kül kokusu beni

Aramadın
Bir kez olsun aramadın beni
Kulaklarında en naif besteler
Dilinde tükenmez aşk dolu heceler
Ve ney durusu sesinde
Unuttun sesimi

Oysa ki
Düşlerken ben seni
Kızarır yanaklarım
Utanırım
Unutkanlığıma

Erdoğan Ergin

Söz Olur

'Dostuma derman olmaya devam. Ne sızıdır çektiğin, bitmiyor derdin'

' Derman içinde aslında dostum
Ben sözümle kaldım dostun
Gün olur, an olur
Ama unutma söz olur '

Söz olur,
Biliyorum, dilime dolansa ismin
hani hep senden bahsetsem
seninle dalsam uykuya ve senle uyansam yeni güne
söz olur

söz olur,
istesem de, bilsem de
hatta sen de bilsen
yine de söz olur

gün olur
akar nehirlerden sular
yağmur olur, çığ olur
yağar üzerimize
üstünde sen olursun
ben olurum
ama yine de söz olur

an olur,
bir çırpıda çıkarmak istersin sözleri
bana ait olsun diye beklerim
gizlemezsın gözlerinde ki beni
ama bakma kimseye söz olur

sır olur
saklarız içimizde bin bir gerçeği
bazen acı olur, zehir gibi içeriz
sızı olur, dert olur
ama verme sırrı kimseye, söz olur

son olur
belki baktığımız son çiçeğe
uzun süredir beklenen gerçeğe
yaklaşmışken bir kere
dokunma sonumuz olur,
biri bilir söz olur

er olur,
sözünde duran er olur
güle sadık olan bülbül olur
yazılmışsa kaderimizde, o da olur

bilen olur, bildiren olur, söz olur

vakit gelmeden
git n'olur
yoksa söz olur

Erdoğan Ergin

Sözler

Hal hatır soracak kadar
Özledikleriniz de olur hayatta
Bahanenizin özleminiz olması ağrınıza gider
"Nasılsın" der dilin
"özledim" der yüreğin

.....

Eskidenmiş sevgilinin işlediği mendili taşımak
Şimdi kağıttan mendiller taşıyoruz

.....

"Siz" kadar uzak olursunuz bazen
"Sen" kadar yakinken
"Ben" duruyorum yerimde
Tercih "siz" de

.....

Teşekkür etmeyi de bilmeli insan
Bazen güzel bir söz söylendiğinde
Bazen sırf yanında diye dostların
Gönülden bir teşekkür etmeli

.....

İçinden konuşma
Duyamıyorum
Hatta hissedemiyorum

.....

Adam içtiğim bir bardak çayı dert etmiş
Senle içmedim ki derdin ne
Çay bu
Sevdiklerinle içmedi mi anca su

Saatler olsun diyen dostlarıma
Sihhatler olsun diyorum
Saatin kıymetini dostlar gidince
Sihhatin kıymetini sağlık gidince anlıyorsun

.....

Gözlerime değil gönlüme inanırım dedi
Yeşilçam Filminde başrol oyuncusu
Ve Jön dedi ki
Ben gözlerini seyrederken buldum kendimi
Gönlünde yerim yok biliyorum
Bana gözlerin yeter

.....

Bilmek de güzeldir
Bildirmek de
Gölmek de güzeldir
Göldürmek de
Neyi bildiğın
Neyi bildirdiğın
Neye göldüğün
Niye göldürdüğün
Daha da önemlidir

.....

Bazen bir şey olur
Kelimeler ölür
Çümleler anlamını bulamaz
Öyle bir gün bugün
Dilim gitmiyor söze
Aklım duymuyor kalbimi
Susmak herhalde en güzeli

.....

Düşündüklerim düşündüklerine denk düşmeyebilir
Oysaki tek düşün düşündüğün olmarktı

.....

Bugün şiir yok içimde
Söz söyleyerek yormayacağım kendimi
Döndüm ve gördüm ki
Şiirin en güzeliydi İstanbul
Sözlerin en güzeliydi Boğaz

Erdoğan Ergin

Suları Aktı Göz Bebeklerimin

Böyle oluyormuş demek,
Elleri kolları bağı kalmak
Ne kıpırdayana aşk olsun,
Ne de kıpırdatana
Sen çırpındıkça oturduğun yerde
Düşmemek mi yere
Böyle oluyormuş demek...

Ben düştüm yere,
Suları aktı göz bebeklerimin
Vatan sevdası olsada gözlerimde

Tutun elimden,
Kaldırın beni yerden
Verin çocuklarımı geri
Uzun sürmez, yaşatmaz bu hasret beni

Erdoğan Ergin

Susmayı Sen Seçtin

Konuşmak ağır gelir insana bilirim
Ondandır susmayı sen seçtin
Zannettin ki mevsim bahar
Günler hep yeşile çalıyor
Ve uçurtmalar uçuyor semalarda
Ama mevsim sonbahar
Konuşmak ağır geldi bana

Cahilim, elde değil, öğrenemedim
Bildiklerim de doğru
Doğru eğriden yeğdir
Ondandır konuşmuyorum
Ondandır susmayı sevdim

Ellerim, bedenimin yükünü taşımakta
Gözlerim, ah gözlerim
Gördüklerine aldanmakta
Varsayalım her yer yeşil
Yeşili ben seçmedim
Onu bile sen seçtin
Susmayı seçtiğin gibi

Söz ağırlığında, duyduklarım
Sarsılmamak mümkün değil
Kulağımın üzerine yatışım
Belki hakikatten duymayışım
Azıcık da aldanışım
Susmayı seçtiğindendir
Ama yazmamayı beceremedim.

Erdoğan Ergin

Sustum

İnsan en çok sustuğunda duyulmak istiyor
Öyle avazı çıktığı kadar susmak
Onlar, işte o seni duymayanlar
Duyulmamanın imkansız halini almalı halleri
Mesela sen sustuğunda, anlamalı seni dostların
İki kelime de onlar susabilmeli

...

Şiir okur gibi kalmalısın
Anlamalı bakmalısın derinliklere
Mavisi aynı olan mavilerle gök yüzünü boyamalısın
Susmalısın
Biri çıkıp, sustum demeli;
Sustum ve anladım
Daha fazla anlatmaya ne gerek

Konuşmayı becermek kolay olsa gerek
Söz, ses ve dil
Sağırsa karşıdaki nerden bilebilir
Konuşsa gövde, baş ve el

Bak ben sustum

....

....

26.03.2012

Erdoğan Ergin

Şahit

Doğa şahit,
Sen şahitsin
Kuşlar şahit
Fil şahit
Arı şahit
Okyanus şahit
Denizler şahit
Kimi bulsam şahit

Hey nefsim dur artık
Zulmetme bana

Erdoğan Ergin

Şair Dedi Ki

Şair dedi ki;
"Çok anlam yüklüyorsun sözcüklere
Sözü gör de öyle duy
Senin baktığın gibi baksın hele
Gönlüne sor de öyle duy
Dünya bir öyle bir böyle
Hayra yor da öyle duy"

Erdoğan Ergin

Şehit

Uzanmış toprağa, vücudu, çehresi ak;
Tatlı bir gülümseme var yüzünde;
Dünyalara bedel, dünyalara müstahak;
Görmez bir daha, böyle ölüm, bu toprak

Kalk ey şehit, Ulus'un batmakta;
Boşa can ermedin hak yolunda,
Bakacak mısın? hala, Avrupa sırtıtmakta;
Uyan artık, bir daha kabul eder bu toprak

Sen ki, gözünü kırpmadın siperde;
Neler gördün, dost sandın, öldürdüler kalleşçe;
Bu can feda, bu can senin elbet, Allah yüce,
Sen böyle kaldıkça yerinde, soysuzlar vatanını satacak.
1995

Erdoğan Ergin

Şemsiye

Yağmur yağıyor, ıslatıyor şimdi beni
Soğuk damlalar bedenime dokunuyor
Üşüyorum, ıslanıyorum
Sokak başlarında kimsesiz çocuklar
Korkuyorum, onlar adına
Yürüdükçe sokaklarda izlerim siliniyor
Her köşeyi döndüğümde
Ayrı ayrı ıslak sokaklar
İnsanlar
Nasıl olur da
Şemsiyesiz çıkarlar yola
Ya ben,
Nasıl çıktım şemsiyesiz
Yağmur yağan bir sabaha

Vakit böyle,
Ne yarını biliyoruz
Ne de bu sabahı
Herkes gidiyor, ucu bilinmeyen yola
O kadar çok yol gösterici var ki;
Evlerde
Raflarda
Hepsini yola çıkarken
Bırakıyoruz yerinde

Bugün sabah şemsiyemi unuttum askıda
İsländım
Askıda şemsiye,
Kurutmuyor insanı
Eve gidince

Erdoğan Ergin

Şerhsiz

Eski safranbolu'nun sokaklarında
Ellerim cebimde,
Safran kokusu burnumda
O evler kadar yalnız
Dışarıdan o kadar cilalı
İçimde kalıp kalıp insanlar
Kesme taşlar batıyor ayaklarıma
Yaslandığım duvarlar
Kırık dökük
Yaralarım kanamıyor
Kabukları dökülüyor acılarımın
Bir devrimci içimde hicret etmeyi bekliyor
Vatan, ülkümü hatırlatıyor
Bayrakta kokumu alamıyorum
O kadar yalnız
O kadar türkü tutturmuş
O kadar şerhsiz

Erdoğan Ergin

Şiir Perisi Gurubuna Mektup

Söz cambazları gördüm,
Lakin sizde görmüşsünüzdür bilirim,
Ama bu başka,
Bambaşka,
Elinde bir kelime
Ekliyor her sözün dibine,

Soruyorum bu kadar kelime,
Düşer mi dile,
Cümlelerin başında aynı
Sonunda aynı
Hakikaten çok mu?
Küfürle başlayan
Küfürle biten,
Arada ünlemler, noktalar, virgüller
Pardon, unuttum
Soru işareti diyecektim,
O da var her sorunun sonunda

Dostlar,
Havalar, sular bahane
Yediklerimiz içtiklerimiz zaten hücrelere kar
Bir lafım var aklımda, o da bana zarar,
Şiir desem değil, bilmece gibi
Bir sürü manzume

Uzun zamandır, kuralsız yaşayan insanlara, hasretim
Bir dile gelseniz, görürsem yüzlerini
Şöyle okşasam kelimelerle, ellerini
Tutsam, virgüllerine dokunarak saçlarını
Sonra göz göze gelsem,
Şiirin en anlamlı yerinde, gözleriyle
Of!
Çekiveridim işte....
Of! Of!

Erdoğan Ergin

Şiir Üzerine 2

Bir mısra yazmakla başlıyor şiir
Sonrası sözünde gizli
Bilmiyorsun kaç kelime
Kaç cümlede geçecek duyguların
Kaç tanesini taşıyacaksın okuyana
Kaçını senin gibi hissedecekler
Velakin okunsun diye yazmayacaksın

Sonra ikinci mısra
Söz söyleyeceksin, duyuracaksın
Duyan kadar okunacaksın
Zaman zaman sen de duyacaksın

Üç, dört, beş ve dahası söyletecek sana
Hissettiğin kadarını
Kimini sen yaşayacaksın,
Kimini okuyana yaşatacaksın
Kimi de çalınmış duygular olacak
Yolda yürürken
Vapurda çay içerken gördüklerin
Pencereden baktıkların
Biraz deniz tuzu, biraz yağmur damlası
Karışacak birbirine
Gözyaşı tadı olacak zaman zaman
Bazen de bir nisan rüzgarı
Mayıs güneşi, ağustos sıcağı
Karışacak birbirine
Isıtacak yürekleri

Sonra sen'ler girecek araya
O'lar ve ben'ler
İyice pişip biz öldüracaksın

Yazdıkça yazacaksın
Kimi şiir olacak
Kimi sen olacak

Erdoğan Ergin

Şiir Yapma Zamanı

bıktım artık, yosunların sargıladığı katı taşları
taşlaşmış duyguların, zavallılığını
ve onlardan kalma söz kalıntılarını
yosunlu sözlerle uğraşıyorum şimdi
sarıp sarmalıyor her yanı

daha fazla düşünsem diyorum, neye yarar ki
sigara dumanın da iz mi kalır,
fısıltılar, taşınır mı rüzgarla
taşınmaz biliyorum
lakin delice düşünceler benimkisi

yalnızlık hissim hastalıklaşıyor gittikçe
karanfiller düşüyor yüreğime
toplayacak hamal aranıyor düşlerimi

kalbim sızlıyor, zaman zaman
zamanı yok sayarcasına,
atışlarım tek bir yerde toplanıyor
o da zihnimin tam ortası

şimdi, düşünme zamanı
ne kaldıysa geriye benden
onu toplayıp şiir yapma zamanı

Erdoğan Ergin

Şiirci Geldi

'Şiirci geldi,
yeni kaleminden çıkmış
taptaze şiirlerim var'

dolanıp duruyor adam
istanbul'un orta yerinde
yüklemiş defterine şiirlerini
taşımamak için hiçbirini
aceleci ayaklarını yokuşa veriyor kimi zaman
yanık bir sesle
'şiirci geldi
sımsıcak
kaleminden yeni çıktı bunlar'
diye sesleniyor
eski bab-ı aliye

şiirci olduk vesselam
dolanıp duruyoruz
bilinmeyen bir kuyuda
elimizde şiirler
yorumlar yazıyoruz alt alta

'şiirci geldi şiirci
klavyeden yeni çıkmış şiirler
taptaze
sıcacık'

2005

Erdoğan Ergin

Şiirden Sancaklar Dikiliyor

'İnternet ortamında o kadar çok görüş okuyorum ki; zannedersin bu ülkede yaşamıyorsunuz. Yazık, devlet işinden anlamayan onlar, yüzlere ders veriyor.'

herkesin bir işi var,
kimi şiir yazıyor
kimi şiir okuyor
kimi toplumu yönetiyor
kimini toplum yönetiyor

alınmış ellere, sancaklar
bir kaleden, bir kaleye dikiliyor
herkes bir vatani kurtarıyor

herkesin bir işi var
herkes, herkese işini öğretiyor

Erdoğan Ergin

Şiire Çağrı

I

Çağrıların ve yalvarışların sonuçsuz kaldığı an,
Sevgilin seni terk edip, uzak diyarlara gittiği
Her şeyin üzerine geldiği,
ve beklemekten ruhuna karamsarlık çöktüğü an
çıkar cebinden bir şiir,
Ayrılığa bağır,
Yalvarışlarına boş sözcükleri
Ne olur ki? Altı üstü çekip gitti

II

Aşk vesvese,
Gururunun sana baş kaldırması
Biraz umutsuzluk
Aldatmaca
Anlamsız bir zamanda kapıyı çalan
Seni çizginde çıkartıp, ters yola sokan
Gereksiz hayat sapağı
Ne gereği varsa

III

Şimdi oku çıkardığın şiiri cebinden
Kırlara oku,
Dağa, taş ve yola oku
Kaç tanesi anlar seni
Hamuru insan değilse,
Ruhu insan değilse

IV

Şimdi ne anladın şiirden
Aşk yok içinde
Sevmek yok
Terketmek, terk edilmek yok
İşte şiir, bazen yokluk değil midir?
Yokluktan yazmaz mıyız?

V

Ben var diyenlerdenim,
Balkondan seyrederken sokağı
Köşe başlarındaki insanları
Bazen bir hayvanın acısını, sevincini
Balkonlardaki çamaşırların rüzgarla sohbetini
Saksılardaki dilsiz çiçekleri
Kıyafetleri
Duvar da ki garip deseni
Bulutları
Güneşi, ayı yıldızı

Aşksız her şeyi yaz diyenlerdenim

Yaz o zaman be şair!

Erdoğan Ergin

Tadını Çıkart Hayatın

Her sonbaharda düşüyorsa yaprak, kendi dibine ağacın
Anlamakta zorluk yok, görmeyi bil, tadını çıkart hayatın

Erdoğan Ergin

Tezgah

gençlikmiş, ilk akılda, düşüyorlar sayısız tuzağa
tezgahlar çok, satıyor vatanını, herkes on paraya

Erdoğan Ergin

Tırnak İçinde

tırnak işaretleri içinde yaşıyoruz
'işte sende yaşıyorsun'
böyle bir şey hayat
laf kalabalığı
tırnak içinde yaşam

kimbilir kaç kez umut ettin
tırnak içinde yazılmayı
ve kaç kez düşündün
soyisminin başharflerinin büyük yazılmasını
işte tırnak içinde yaşam

keşke bilseydin
ne kadar gereksiz cümle kurulmuştu isminde önce
ve çin bulmacaları kurulmuştu
isminin baş harflerinden
çözülmesi zor bir o kadar bilmece

hatta isminden adam asmacalar oynandı
gizli tebessümler içinde, sevindin
oysa tırnak içinde yaşamı sen seçtin

işte sende yaşıyorsun tırnak içinde
ismini unutturdular bir kere

Erdoğan Ergin

Tut Yüreğimden

üşüyorum anne
tut ellerimden, ısıt beni
bir şey girdi yüreğime
delice sancısı içimde
anne
üşüyorum
tut yüreğimden
kopar zehri
biri var içimde
acıyor, gün geçtikçe

Erdoğan Ergin

Umut

“Çiçek varsa umut vardır”
Öyle ya çiçek açıyorsa hala
Bağınızın kenarında elma ağacı
Umut sözcükleri söylüyordur sana
Mesela bahardan bahsediyordur
Masmavi gökyüzünden
Kırkikindi yağmurlarından
Kırlarda kanat çırpacak kelebeklerden
Goncadan, filizden
Kuzulardan bahsedecektir
Bir de senden söz edecektir
Kulağına
Sesinden
Gözlerinden

Erdoğan Ergin

Usumuzu Susturamayız

'Bir dostum için kaleme alınmıştır.'

Şimdi baktım gözlerine
Arkasında sevimsiz bir sen
Tutuşdurduğun elime
Parçalara ayrılmış cümlelerin
Son satırında bir hece!
Düşmanım olmaya an kala
Gülüşün de niçin sıcaklık
Biliyorum arkamdan bakmayacaksın
Biliyorum dönüp de selam vermeyeceksin
Bu bende ki heyecan niye

Eyvallah,
Çekeriz biz
Arabesk türküler dinleriz
Açarız son ses
Vururuz göğsümüze
Sonra;
Geçmişten kalma
Sezen Aksu mırıldanmaları geçer
Beynimizden
'Geri dön, geri dön'
Ama usumuzu susturamayız
Bu aldaniş sevgiliye olmamalı diye

Erdoğan Ergin

Uzak * Delice Düşünceler *

hatırlıyor musun beni?
kimim ben?
hatır ne ki senin gönlünde

seninle, aramızda olanı açıklayacak en güzel şey
mesafeler
o da uzak
işte arada ki mesafe bu
tanımlanmaz
uzak, bana uzaksın
sen bana uzak
ben sana uzak

yakın mı?
yakın...
bana uzak olacak kadar yakınsın
uzağımdasın
uzak diyarlarda
bana uzak duygularla
benden daha uzak bir hayatla
uzakta
uzaksın dedik ya!
uzaksın işte
bana uzaksın
bana yakın olamayacak kadar
uzak...

ister misin şimdi
mesafeleri ölçesin
ölçmezsın
sen ona bile uzaksın
uzak
bana uzaksın
duygularıma uzak
benliğime uzak

o zaman uzak durda
kurtulasın

Erdoğan Ergin

Üsküdar

Üsküdar öğle vakti ne güzeldi;
Hani seninle balıkçılara seyrederdik
Geçen vapurlara el sallardık,
Ve arkasından Kervansaray'a giderdik,
Ama şimdi Kervansaray kapandı;
Ve zaten sen de yoksun.

Erdoğan Ergin

Üzerime Gelmez Mi Aynalar

fırtınadan sonra şehir nasıl olur
kokar mı rüzgar
bahçelerden gül yaprakları toplanır mı
sessizce insanlar evine gider mi

ya yüreğimde ki fırtına
eser bıraktı mı eski dostlardan
sevgililer elele tutuşur mu hala içimde
öter mi bülbül, gülü için

kurşuni bulutlar var, şimdi duygularımda
sevmediğim deniz kokuyor bedenim
ucuz buçaksız hayaller görüyorum
yorgunluğuma aldırmadan
sarhoş olurcasına
şiir yudumluyorum
delice düşüncelere dalıyorum

insan korkar mı düşüncelerinden,
korkuyorum
çirkinliğimden
çirkin rüyalarım
fırtınalardan
karanlıktan
yalnızlıktan
içimde tek tek ölen pembe sevdalardan

uyanasım geliyor kimi geceler,
erken olur diye korkuyorum
ya mevsimsiz uyanırsam
yeniden çöreklenmez mi üzerime korkular
üzerime gelmez mi aynalar

Erdoğan Ergin

Üzölme

Dedi ki çocuk,
Üzölme ben de beklerken
Oturup dinlenirken
Kitap okurken
Hatta yazarken
Kimi zaman uyurken
Seni düşündüğüm oldu

Erdoğan Ergin

Üzölme 'Mektup'

Biliyor musun? Bebeğim
Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi anladım
Aslında sen ne kadar ben olmuşsun içimde
Sekizimde değilim.Biliyorum
Ama ne kadar çok isterdim sekizimde olmayı
Senin gibi konuşmayı
Senin gibi anlamayı.

İrem'im
Bebeğim, Üzölme...

Günler hep böyle geçer,
Bazen çok üzölürsün
Bazense çok sever
Hiç tanımadığın insanlar girer kalbine
Bazen en yakının çıkıverir yüreğinden
Aldırırsın, üzölürsün hatta ağlarsın
Ama insanız işte...

İrem'im
Bebeğim, üzölme

Sen göz yaşlarını dökerken yastığa,
Her damlası, bin bir ağırlıkta iniyor beynime
Üzölüyorum, ama düşmedikçe sen yere
Öğrenemezsin yürümeyi, biliyorum
Ama işte, sen ben olmuşsun bir kere

İrem'im
Bebeğim, üzölme
Ben var oldukça senle
Göz yaşların hep mutluluktan akacak
Mutluktan hıçkıracaksın
Mutlulukla uyuyacaksın
Mutluluktan sarılacaksın yastığa
ve hayata

Erdoğan Ergin

Vatan

Hikmeti iŖte toprağın; İçi al üstü yeŖil
Anlattılar sana yıllarca, bunlar aslı değil
Çanakkale Ŗahit, Sakarya bunlara delil
Anmadıkça neslini, kalacaksın sefil

DüŖen her damlada, binbir acı
Duyulmaz mı Sakarya'nın haykırışı
Kalpler mühürlü, gözler kömür karası
Mehmet'in sesi, duyulmaz gayrı

Titremez namluda eller,Trablus'ta, üŖümez
Kalanlara bakarsan, kalbin üzülmaz
Seyret ki, asırlık çınar, nasıl devrilmez
Evlat, dedesinden, töresinden vazgeçmez

Unutma, uyutan var oldukça öz vatanında
Sahipsiz kalman, aşıkardır Allah yolunda

Erdoğan Ergin

Vazgeçtim Senden

Bir uçurumun kenarına sürüklemiştin beni
Elimde tutabildiğim, son gül tanesi
Düşmekteyken ben, düşüverdin gözümde
Gözyaşlarına karıştın
Ağladım, hıçkırıklarımda sen vardın,
İşte kurtuldum

Vazgeçtim, değmezmiş adına şiir yazmaya
Söz söylemek ise, sırtımda yük
İndiriverdim bir çırpıda,
Sen çırpınırken göz yaşlarımda içinde

Hiç bu kadar kuvvetli olmamıştım
Gözlerinden beslenirken
Bir an çekiliverdi, aramızda ki o bağ
Fark ettim ki, sensiz de yaşayabilirmişim

Bitti işte, bitmez sandığım sancım
Ne acı çekmişim. Oysa acımadı bile
Koparken sen yüreğimden,
Ne bir damla kan, ne gözümde yaş
Sana dair
Anlamsız bir gülümseme kaldı
Yüzüme yansıyan,
Senden arta kalan

Ağlamıştın hani! Diyeceksin
Çekerken uçurumdan kendini

Ey! Zavallı sevgili, hala orada mısın?
Dökülen yaş sana değil elbet,
Kendime,
Nasıl açar kalbim tüm kapılarını
Senin gibi birine diye...

Yolun açık olsun
Vazgeçtim senden
Kırabildiğin tüm kapılar senindir

Erdoğan Ergin

Yağmur

Yağmur yağar şehre
Islanır taş duvarlar
Yıkanır yollar ve arabalar
Oturup izlerim öylece
Yağmur
Her halde
Bu mevsim
Ne güzel ıslatır
Sormalı
Arabalara
Kaldırımlara
Ve yollara
Yoksa nereden bilsin
İnsan

Erdoğan Ergin

Yağmur 2014

Yağmuru sevdiğim doğrudur
Ama ılık olacak
İnsanları sevdiğim doğrudur
Ama insan olacak
Türk Kahvesi sevdiğim doğrudur
Şekerli olacak
Çayı da sevdiğim doğrudur
Ancak
Yanında
Dostlarım olacak
Bir de şiir olacak

Erdoğan Ergin

Yağmur ve Aşk

tatil günler hep yağmur yağar
yeni aldığım pantolonumu ıslatır
ve yollarda dolmuşlar
üzerime su sıçratır

sevdiğim sonbahar, sen de hep yağmur yağar
hüzünlü düşüncelere sarar
yürürüm caddeleri
dükkanların önünden geçerim
film şeridi gibi akar sokak
yağmur yağar
ıslatır

hain yağmur
sırılsıklam ıslatır
bir de aşk ıslatır
tatil günleri

'Bu şiirin Resimli Şiir hali SEZA Şiir ve Edebiyat Dergisi'nin KASIM sayısında yer almıştır.'

Erdoğan Ergin

Yağmurdanmış Elleri

fırsatını kollamış ağaç
buluta saklanmış güneş
yeşil bir gözde parlamış ay
günahlar yüklenmiş bir aşığın sırtına
aç kalmış kuru toprak
su vermiş öksüz yağmur
elek olmuş çimen
süzmüş aşıktan dökülen gözyaşlarını

çiçek açmış aşığın gönlünde
çimen kokmuş nefesi
yağmurdanmış elleri
yetimmiş sevgisi
yetinmiş sevgili

fırsatını kolamış yeni gün
silinsin diye akıldan dün

Erdoğan Ergin

Yalan

Yalan olmasaydı insanların dilinde
Neye yarardı ki doğru söz,
Yaşamın en güzel yerinde,
Mükafattır belki,
Belki de bir çeşit sınav,
Yalana karşı doğru söz

Erdoğan Ergin

Yangın

Ben bir yangının ortasına düştüm
bütün suskunluklarım ondan
çırpınmanın, koşuşturmanın yaraları var yüreğimde
bütün dalgınlıklarım ondan

Unutkanlığım bahanem, bilmek istemeyeşim
kırılganlığım bahanem, kırmak istemeyeşim
ben bir yangının ortasındayım
gözyaşlarımı silememem ondan

Kaçıncı denemem saymayı unuttuğum
kaçıncı kalp kırıklığım
üzerimde bütün yangının izleri
elimin kirleri ondan

Erdoğan Ergin

Yanmazsın

Korkma çocuk
Elinden tutarsın en fazla sevdanın
Yanmazsın öyle Mecnun gibi
Leyla'yı bile tanırsın çöllerde
Koşmazsın yola düşmüşlerin peşinden
Mektupta yazmazsın
Şiir de okumazsın
Olsa olsa elinden tutarsın sevdanın

Oysa korkuların vardı
Sözünü dinlemediğin yüreğinin
Cümlesi olmamış hecelerinin
Acısını bilmediğin düşmelerin vardı
Asla söylemediğin sözlerin
Tavana bakıp görmediğin rüyaların
Hayalinden korktuğun anıların vardı

Korkma çocuk
Elinden tutarsın, en fazla sevdanın
İçilmemiş suları, içtiği gibi kanarsın
Yaşamının sırrını anlarsın
Şiir de okumazsın
Elinden tutup kaçırsın
Kimsenin bilmeyeceği rüyalarına

Erdoğan Ergin

Yar Bilir

Yar bilir, düşen göz yaşlarının rengini
Damlarken göğse, verdiği sızıyı

Çekilirken içe, buram buram hayat
Yakılır da, duyan olmaz ağıtı

Kelepçeler vurulmuşken dillere
Sözler yumak yumak, dizelerde

Ekilenler biçilir, zaman hasat
Bakılır da, gören olmaz aşığı

Söz yiter, göz yiter, dağılır sis
Dağıtılır parça parça, verilen giz

Gidenler geri gelmez, kirlidir her surat
Ezilir de, kaldıran olmaz yazığı

Erdoğan Ergin

Yaşamak Dünyanın Sirtında

Ne rahat insan
Yaşamak keyfi içinde
Sirtını yaslamış toprağa.

Yaşanan tüm kederler, hüzünler içinde
Sevinecek bir parça mutluluk bulmak
Ve keyfini sürmek

Ne geçen günler
Ne de yaşlanan beden
Küçücük bir çocuk durur içimde
Ne toprağa yaslancak
Ne de bunun keyfini sürececek

1999

Erdoğan Ergin

Yaşamak Dünyanın Sirtında 1

Ne rahat insan
Yaşamak keyfi içinde
Sirtını yaslamış toprağa.

Yaşanan tüm kederler, hüzünler içinde
Sevinecek bir parça mutluluk bulmak
Ve keyfini sürmek

Ne geçen günler
Ne de yaşlanan beden
Küçücük bir çocuk durur içimde
Ne toprağa yaslancak
Ne de bunun keyfini sürececek

1999

Ağlayan çocukları seyrederken
Gülümseyen insanların çirkinliğini görmek
Yüzlerinde ki nefret
İçimdeki çocukları öldürür
Yaşamak ise bundan sonra,
Dünyanın sirtında
Sonsuza kadar yaslanarak
Uyumak.....

2001

Erdoğan Ergin

Yaşamak Zor İş

Yaşamak ne zor iş
Yaşamak ateş kadar tehlikeli
Şerbet kadar tatlı
Yaşamak zor iş
Hele becerememişsen öğrenmeyi
Ve aynı tekrarlar etrafında dönüyorsan
Kırılıyorsa kalbin binbir yerinden
Bir o kadarda kırıyorsan
Yaşamak zor iş
Belki de bir sanattır benim beceremediğim
Düşünmüyor değil insan
Bir köknar gibi
Oynamadan yerinden
Kuşların konduğu
Canlıların gölgende dinlediği
Ağaç mı olsaydık
Daha faydalı
Kendine yararlı
Yaşamak zor iş
Akıl varsa vesselam

Erdoğan Ergin

Yatsak

Kurumuş bir ağacın kökleri gibi,
Su aramıyor ve inanmıyorsak eğer,
Varlığın son gününde, tecellisini
Beklesek, belki zamana değer.

Umursamasak, yaşamayı dünyada
Hep yatsak, yatsak, yatsak....
Sonra uyanmayacak mı bedenimiz?
Sormaz mı hesap, ağırlarla?

Ya Yaradana ne desek

Erdoğan Ergin

Yaz Yorgunu

bugünlerde havada bir sıkıntı var
yalın ayak dolaşıyor çocuklar
yollar ıslatılmış delikanlıların teriyle
ve gökyüzü masmavi en beyaz tarafından

sahi,
sizin oralardan da görünüyor mu bizim gökyüzü?
mavisi aynı mavi mi
beyazı aynı beyaz
ve güneş buradaki gibi yakıyor mu
taze tuzlanmış teninizi

buralarda mevsim yaz
insanlar yorgun
hayvanlar yorgun
toprak yorgun
yeniden dirilmeyi bekliyor ağaçlar

Erdoğan Ergin

Yazsınlar Bir Kenara

Yazsınlar bir kenara
Bir şiirden önce sen vardın
Bir de şiirden sonra
En çokta biz vardı
En güzeli de buydu

Erdoğan Ergin

Yeni Yılı Kutlayalım

Hadi yeni nesil
Yeni yılı kutlayalım

Tahtadan masalar kuralım
Şaraplar alalım,
Mezeleri siz alın
Peynirleri ben
Ben açarım şişeleri
Tüm nesil içer
Kana kana

Hadi yeni nesil
Yeni yılı kutlayalım

Geçen yıl a layanlardan bize ne?
N'olmuş ki, Irak'ta
Irak zaten bize ırak da
Zelzeleler mi?
Onları hiç dert etme
Koy  arabı barda a
A  televizyonu
D n kanaldan kanala

Hadi yeni nesil
Yeni yılı kutlayalım

Noel'i unuttuk,
Onu da  a ıralım
Bizim komşunun çocuğu değil mi?
Bu yılı kıyafeti giyen...
Hadi  a ıralım
Gece gelsin
 am ağacının içine
Hediyelerimiz koysun
Çorapları unutmasın

Hadi yeni nesil
Yeni yılı kutlayalım

Hindi almış mı annen?
Ben kestaneleri aldım
Dizeriz içine
Bir de pilav yaptık mı
Sorma keyfimize
Ayıp oluyor ama
A  kalanlar da nereden  ıktı
Doymadılar mı?
Ramazan  adırlarında

Hadi yeni nesil
Yeni yılı kutlayalım

Piyango bileti aldın mı?
Bu yıl bana çıkacak ikramiye
Yatlar, katlar alacağım
Herkese yardım edeceğim
Hele bir çıksın bana
Kazanamazsam ne olacak mı?
Bırak gitsin ya
Altı üstü beş lira!

Hadi yeni nesil
Yeni yılı kutlayalım

Patlasın fişekler
Çıksın dansözler
Dökülsün kadehlere içkiler
Gelsin paralar, gitsin

Hadi yeni nesil
Yeni yılı kutlayalım
Bir kere gelmedik mi?
Bu dünyaya! ! !

Erdoğan Ergin

Yetenek -Hadi Kolaysa-

Şiir yazma artık, diyorlar bana
Duyup, yazma da dur, hadi kolaysa
Yetenek yok ama, gam her yazımda
Bakıp, yazma da dur, hadi kolaysa

Her şeye bakıp da, gözün görüyor
İnsan olduğunu, lisan biliyor
Hayata bakıp da, gönlün görüyor
Yaşa, yazma da dur, hadi kolaysa

Yoktan geldiğini, bildiğin halde
Gideceğin yeri, belli her halde
Erdoğan dur hele, Kabe'ye dön de
Düşün, yazma da dur, hadi kolaysa

'Bu şiir Şiir Perisi Gurubunun, Yetenek adlı etkinliği için yazılmıştır'

NOT: Galiba 6+5 hece ölçüsünü de beceremedim. :)

Erdoğan Ergin

Yıpranmak Boş Bir Kağıtta

soğuk düşlerin esiriyim kaç gecedir
ellerim soğuk, kaldırım taşları gibi
dizilmişler tüm çığlıklarımın ardına
kendimden başka duyan yok sesimi

göz yaşlarımın esiriyim,
tutunmuyor şimdi göz pınarlarımda
ağlamak değil benimkisi,
yıpranmak boş bir kağıtta

zümrüdü yakan alev gibi düşüyor
ciğerime,
ciğerimin göz yaşları
o ağlıyor
ben yanıyorum
alevde yanan odun misali

anlatsam, anlar mısınız
küçük ellerinin içinde kaybolan bedenimi

şiir yazıyorum sözde
oysa en güzel besteyi o yapıyor
o söylüyor en güzel türküleri
bir ağlaması düşüyor kalemimin ucuna
yıpranıyorum boş bir kağıtta

düşün şimdi
neyin varsa elinde değerli
çıkarmı şiir,
hastayken sevgili

Erdoğan Ergin

Yol Şiirleri

' Bir dostum şiirleri okurken, sayfa sayfa dolaşmak istemediğini belirtti. Bu yol şiirlerini birleştiren dedi. Ben de isteği kırmak istemiyorum.'

Yol
Mecnun'num ne gamım kaldı, ne kederim
Gittiğim yolda, herkes gibi, acep tekmiyim

Yol I
Seninle gitti insanlar, ırağa, sıra sıra kabirlerde
Dönecekleri bekleyenler var, listeler ellerde

Yol II
İzinden, sürüler geçti, kalmadı gam
Yürüyüşler değişti, herkesde bir endam

Yol III
Uzun inceydi, ne karanlık ve ne aydınlık
Nice mumlar yakıldı, aydınlığa karanlık

Yol IV
Kördüğömdür duyduğu his, hayatın girdabında
Bir el atan yok, ruhlar devrildi, yol ortasında

Yol V
Su akar, temizler bedeni, ruh içinde yol boyu
Ne gidenler var, takıldı kayalara, sınır boyu

Yol VI
Ne yokuşu çıkar bu yol, ne eğridir, ne de hep iniş
İnsanlar batılın peşine düştükçe, nereye bu gidiş

Yol VII
Ne baharlar olur, ne de mevsimler, yaz güneşinde
Anlatsam da kim dinler, yolcusu olmayan şehirde

Yol VIII
Ne yollar gidildi, zamansızca bitti, zaman içinde
Kimi gördü yirmidört saati, yirmidört gün içinde

Yol IX
Yola çıkanlar çok, sayılarla sayılmıyor
Döndüren alçak çok, hatırları sayılıyor

Erdoğan Ergin

Yorulдум Seni Düşünmekten

Yorulдум,
Zihnimi zorlama artık,
Görmek istemiyorum seni
Unutmak çok kolay,
Ama niçin zorlaştırıyorsun her gece
Her gece, neden bu işkence

Yorulдум;
Yüzünü görmekten kaçtıkça
Niçin görünüyorsun her gece
Her gece, neden bu işkence
Yorulдум

Yorulдум;
Sanıyormusun onsekizimdeyim
Ve kanım hala sıcak
Ilık akmakta, ılık anlatmakta
Her gece, neden bu işkence
Bu zavallı yüreğime

Yorulдум;
Her saat seni dinlemekten;
Yokken sesin,
Her kapattığımda gözlerimi
Seni görmekten, yorulдум
Her gece, neden bu işkence
Yapılır mı bu şiirlerime

Yorulдум
Yordun
Yorarken suçun olmasa bile
Yordun girerken kalbime
Çıkarken yorma beni
Vur yürek kapısını, aklımın ortasına
Çek git, nefes alsın cigerlerim
Kan gitsin beynime
Ve yorulmasın.....

*Aşık olmadan aşk şiiri yazılır mı? Denedik. Ötesi size kalmış...

Erdoğan Ergin

Yük

Gelecek zamanı değerli kılan;
Bensem eğer,
Sırtımda ki yük, elimde hafif
Elbet
Bunca yaşama rağmen,

Erdoğan Ergin

Yüz Çeviriyorum

içim burkuluyor
içimden tüm yuttuklarım
tek tek dökölüveriyor
en kızdığım anda
onca içe atmalar boşuna
boşuna düşüncelerimi saklayışım
aç ağzını yum gözünü
ne geliyorsa aklına
iki kere düşün bir kere de söyle gitsin
kırılacaksa kırılsın insanlar
ne var yani
daha mı değerli benden?
içimdeki hislerden

yüz çeviriyorum
beni üç kurusluk sevenlere
laf cambazlığı ile övenlere
kem sözlerini ekmeğime doğrayanlara
ben de yok, size bakacak surat
al kalemini, sil defterinden, at

Erdoğan Ergin

Zaman Geldi

Zaman geldi,
Kapıları çekip gideceğim
Dönüp arkama baktığımda
Ağlayanım çoksa, senden başka
Dinmeyecek, bahara hasretim
Ne açan çiçek umrumda olacak
Ne taze tomurcuk
İçimde derinleşen ağrı olacak
Binlerce fidan dikilecek,
Ama hiçbirisi sen kokmayacak
Sen gibi açmayacak yüreğime

Seni düşüneceğim, sebepsizce
Belki ağlayacağım, sözlerime inat
Yokluğunu hissedeceğim, nedense
Nedeni olmayan, uzun günlere

Saydıkça uzayacak hasretim
Belki böylesi daha iyi
Uzadıkça hasret, düşeceksin koynuma
Yüreğime çizdiğim senle
En güzeliyle

Zaman geldi,
Ayrılık vakti
Ellerim havada, beklemekte senin mendilini

Erdoğan Ergin

Zamanlı

Ansızın
Apansızın
Zamansız
Aniden
Beklenmedik bir anda
İşte tam o zaman
Zamanın
Kıymeti kalmaz
Ne zaman
İşte tam o zaman

Erdoğan Ergin

Zamansızdı Gidişin

'6 Ocak 2004 Tarihinde Şehit olan Ağabeyim Kdm. Yzb. Mahir ERGİN'e'

Sen gittiğin günden beridir,
Gam indi yüreklerimize
Toprak örtüldüğünde üstüne
Zaman durdu, ömrümüzde
Ne geldiğini hatırlayabildik hayata
Ne de gittiğini

Beş çaylarını içmez olduk
Ne de domates ekmek yaptık
Sen olmayınca,
Gam, efgan ve

Niçin çıkardın üniformanı?
Zamansızdı komutanım
Ağabeyim
Kardeşim
Sevdiğim

Erdoğan Ergin

Ziyan

Ve gidenler bilirim ben
Sürgün edilmiş yürekler bilirim
Dudakta bırakılmış sözler
Gittiğinde hayalleri yıkılanlar
Yine şehirler bilirim
Ne gidene yar olan, ne de gelene
Sokaklarında sözsüz çılgınlık yükselen
Şehrin çatılarını bilirim
Martı sesleri ile çılgınlıkları bastıran

Bir de yolda kalmışlar bilirim
En çok da onlardır ziyanda olan

Erdoğan Ergin